

TREŚCI KSZTAŁCENIA

Kierunek studiów: logopedia

Poziom studiów: studia pierwszego stopnia-licencjackie

Profil kształcenia: ogólnoakademicki

Forma studiów: stacjonarne

Wymiar kształcenia: 6 semestrów

Liczba punktów ECTS konieczna do ukończenia studiów: 180 punktów ECTS

Tytuł zawodowy nadawany absolwentom: licencjat

CHARAKTERYSTYKA TREŚCI KSZTAŁCENIA – GRUPY TREŚCI

I. WYMAGANIA OGÓLNE

1. Język obcy I

Cel kształcenia: kształtowanie i rozwijanie kompetencji językowych (rozumienie tekstu słuchanego, czytanie, mówienie, pisanie) zgodnie z tabelą wymagań dla poziomu biegłości docelowo B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego, pozwalających na posługiwanie się językiem obcym w zakresie tematycznym dotyczącym życia codziennego, akademickiego i zawodowego, rozumienia i reagowania na proste komunikaty, używania podstawowych zwrotów i wyrażeń codziennego użytku w celu realizowania konkretnych planów i potrzeb; rozwijanie umiejętności pisania prostych tekstów, notatek i wiadomości; wprowadzenie i wyćwiczenie słownictwa akademickiego oraz podstawowej terminologii specjalistycznej z zakresu językoznawstwa (glottodydaktyki), nauk społecznych i medycznych w odniesieniu do danego kierunku studiów.

Treści merytoryczne: wprowadzenie i wyćwiczenie materiału leksykalno-gramatycznego z zakresu następujących tematów: zapoznanie się, system edukacji i szkolnictwa wyższego, opis człowieka i osobowości, rodzina, uczucia, podróże, nauka języków obcych i migracja, udzielanie rad, tradycyjne role kobiet i mężczyzn, zażalenia, aktualności z kraju i zagranicy, wyrażanie własnych opinii; gramatyka: formy czasowe, zaimki pytające, odmiana czasowników i rzeczowników, składnia czasowników, zdania złożone podrzędnie i współrzędnie, zaimki dzierżawcze, stopniowanie przymiotników i przysłówków, tryb rozkazujący; doskonalenie wszystkich sprawności językowych; wprowadzenie i wyćwiczenie podstawowej terminologii specjalistycznej z zakresu językoznawstwa (glottodydaktyki), nauk społecznych i medycznych w odniesieniu do danego kierunku studiów; zapoznanie z obyczajami i kulturą krajów danego obszaru językowego w celu poszerzania wiedzy i ćwiczenia odpowiednich nawyków językowych, rozwijania ciekawości, otwartości i tolerancji; prezentowanie rozmaitych metod uczenia się, zachęcanie do samooceny, samodzielnego poszukiwania prawidłowości językowych i formułowania reguł; różnorodność form pracy (indywidualna, w parach, w grupach) oraz typów zadań.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): materiał leksykalny i gramatyczny niezbędny do rozumienia i formułowania wypowiedzi w języku obcym w zakresie tematycznym dotyczącym życia codziennego oraz wybranych elementów słownictwa akademickiego i specjalistycznego w obszarze językoznawstwa (glottodydaktyki), nauk społecznych i medycznych, zgodnie z tabelą wymagań dla określonego poziomu biegłości docelowo B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ).

Umiejętności (potrafi): posługiwać się językiem obcym na określonym poziomie biegłości docelowo B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ), pozwalającym na rozumienie tekstów czytanych, słuchanych, mówienie i pisanie z wykorzystaniem słownictwa dotyczącego życia codziennego oraz słownictwa akademickiego i specjalistycznego z zakresu językoznawstwa (glottodydaktyki), nauk społecznych i medycznych w odniesieniu do danego kierunku studiów; zareagować na proste komunikaty; planować i organizować pracę indywidualną oraz w zespole.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): podnoszenia własnych kompetencji zawodowych, osobistych i społecznych, uczenia się przez całe życie, krytycznej oceny posiadanej wiedzy i odbieranych treści, uznawania znaczenia wiedzy w rozwiązywaniu problemów poznawczych i praktycznych oraz zasięgania opinii ekspertów w przypadku trudności z samodzielnym rozwiązaniem problemu.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

2. Język obcy II

Cel kształcenia: kształtowanie i rozwijanie kompetencji językowych (rozumienie tekstu słuchanego, czytanego, mówienie, pisanie) zgodnie z tabelą wymagań dla poziomu biegłości docelowo B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego, pozwalających na posługiwanie się językiem obcym w zakresie tematycznym dotyczącym życia codziennego i zawodowego; sprawne rozumienie znaczenia głównych wątków przekazu zawartego w standardowych wypowiedziach, radzenie sobie w większości sytuacji komunikacyjnych wymagających wymiany informacji; tworzenie prostych, spójnych wypowiedzi na znane tematy, opisywanie doświadczeń, wydarzeń, marzeń, nadziei i aspiracji; wprowadzenie i wyćwiczenie kolejnych elementów podstawowej terminologii specjalistycznej z zakresu nauk medycznych, tj. budowy i funkcji organizmu człowieka (układu nerwowego, narządów słuchu i mowy), nauk humanistycznych i społecznych, korzystanie z literatury fachowej w języku obcym.

Treści merytoryczne: wprowadzenie i wyćwiczenie materiału leksykalno-gramatycznego z zakresu następujących tematów: czas wolny, środki masowego przekazu, doświadczenia życiowe, marzenia i plany na przyszłość, czynności życia codziennego, poczucie szczęścia, pozyskiwanie informacji; gramatyka: formy czasowe, pytania bezpośrednie i pośrednie, odmiana zaimków osobowych, czasowniki modalne; doskonalenie wszystkich sprawności językowych; wprowadzenie i wyćwiczenie kolejnych elementów podstawowej terminologii specjalistycznej z zakresu nauk medycznych, tj. budowy i funkcji organizmu człowieka (układu nerwowego, narządów słuchu i mowy), nauk humanistycznych i społecznych; zapoznanie z obyczajami i kulturą krajów danego obszaru językowego w celu poszerzania wiedzy i ćwiczenia odpowiednich nawyków językowych, rozwijania ciekawości, otwartości i tolerancji; prezentowanie rozmaitych metod uczenia się, zachęcanie do samooceny, samodzielnego poszukiwania prawidłowości językowych i formułowania reguł; różnorodność form pracy (indywidualna, w parach, w grupach) oraz typów zadań; tłumaczenie tekstów specjalistycznych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): materiał leksykalny i gramatyczny niezbędny do formułowania wypowiedzi w języku obcym w zakresie tematycznym dotyczącym życia codziennego oraz wybranych elementów słownictwa specjalistycznego, m.in. z zakresu nauk medycznych, tj. budowy i funkcji organizmu człowieka (układu nerwowego, narządów słuchu i mowy), nauk humanistycznych i społecznych, zgodnie z tabelą wymagań dla określonego poziomu biegłości docelowo B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ).

Umiejętności (potrafi): posługiwać się językiem obcym na określonym poziomie biegłości docelowo B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ), pozwalającym na rozumienie tekstów czytanych, słuchanych, mówienie i pisanie z wykorzystaniem

słownictwa dotyczącego życia codziennego, prywatnych zainteresowań oraz specjalistycznego słownictwa z zakresu nauk medycznych, tj. budowy i funkcji organizmu człowieka (układu nerwowego, narządów słuchu i mowy), nauk humanistycznych i społecznych; radzić sobie w większości sytuacji komunikacyjnych; planować i organizować pracę indywidualną oraz w zespole.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): podnoszenia własnych kompetencji zawodowych, osobistych i społecznych, uczenia się przez całe życie, krytycznej oceny posiadanej wiedzy i odbieranych treści; uznawania znaczenia wiedzy w rozwiązywaniu problemów poznawczych i praktycznych oraz zasięgania opinii ekspertów w przypadku trudności z samodzielnym rozwiązaniem problemu.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

3. Język obcy III

Cel kształcenia: kształtowanie i rozwijanie kompetencji językowych (rozumienie tekstu słuchanego, czytanego, mówienie, pisanie) zgodnie z tabelą wymagań dla poziomu biegłości docelowo B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego, pozwalających na posługiwanie się językiem obcym w zakresie tematycznym dotyczącym życia codziennego oraz wybranych elementów życia zawodowego, tj. rozumienie szerszego kontekstu wypowiedzi pisemnych i ustnych, korzystanie z wytworów środków masowego przekazu i literatury; samodzielne wyrażanie myśli, opinii i poglądów, nawiązywanie interakcji w każdej sytuacji, opisywanie doświadczeń i planów w sposób spójny i zrozumiały z podaniem krótkiego uzasadnienia; wprowadzenie i wyćwiczenie kolejnych elementów terminologii specjalistycznej z zakresu nauk społecznych, humanistycznych i medycznych; korzystanie z obcojęzycznych źródeł; formułowanie problemów i stawianie pytań.

Treści merytoryczne: wprowadzenie i wyćwiczenie materiału leksykalno-gramatycznego z zakresu następujących tematów: miejsce zamieszkania (wady, zalety), ogłoszenia i poradniki, miasta kiedyś i dziś, stolice kulturalne Europy, biografie znanych artystów, nowoczesne technologie, wiek (wady, zalety), prasa i telewizja; gramatyka: formy czasowe, pytania bezpośrednie i pośrednie, odmiana zaimków osobowych, zdania względne, czasowniki modalne; doskonalenie wszystkich sprawności językowych; wprowadzenie i wyćwiczenie kolejnych elementów podstawowej terminologii specjalistycznej z zakresu nauk społecznych, humanistycznych i medycznych w odniesieniu do danego kierunku studiów; zapoznanie z obyczajami i kulturą krajów danego obszaru językowego w celu poszerzania wiedzy i ćwiczenia odpowiednich nawyków językowych; rozwijania ciekawości, otwartości i tolerancji; prezentowanie rozmaitych metod uczenia się, zachęcanie do samooceny, samodzielnego poszukiwania prawidłowości językowych i formułowania reguł; różnorodność form pracy (indywidualna, w parach, w grupach) oraz typów zadań; tłumaczenie i analiza tekstów specjalistycznych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): materiał leksykalny i gramatyczny niezbędny do formułowania wypowiedzi w języku obcym, zgodnie z tabelą wymagań dla określonego poziomu biegłości docelowo B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ); terminologię specjalistyczną z obszaru nauk społecznych, humanistycznych i medycznych w odniesieniu do kierunku studiów.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się językiem obcym na określonym poziomie biegłości docelowo B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ); zrozumieć teksty czytane, słuchane; mówić i pisać z wykorzystaniem słownictwa ogólnego oraz terminologii specjalistycznej z zakresu nauk społecznych, humanistycznych i medycznych w odniesieniu do danego kierunku studiów; korzystać z obcojęzycznej literatury fachowej; pracować samodzielnie oraz współdziałać w grupie przyjmując w niej różne role.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): podnoszenia własnych kompetencji zawodowych, osobistych i społecznych, uczenia się przez całe życie; krytycznej oceny posiadanej wiedzy i odbieranych treści, uznawania znaczenia wiedzy w rozwiązywaniu problemów poznawczych i praktycznych oraz zasięgania opinii ekspertów w przypadku trudności z samodzielnym rozwiązaniem problemu.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

4. Język obcy IV

Cel kształcenia: kształtowanie i rozwijanie kompetencji językowych (rozumienie tekstu słuchanego, czytanego, mówienie, pisanie) zgodnie z tabelą wymagań dla poziomu biegłości docelowo B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego, pozwalających na posługiwanie się językiem obcym w zakresie tematycznym dotyczącym życia codziennego i wybranych elementów życia zawodowego; rozumienie głównych idei skomplikowanych tekstów, w tym artykułów, raportów i książek; rozwijanie umiejętności argumentowania i uzasadniania opinii dającej możliwość aktywnego uczestniczenia w dyskusjach na tematy szerokiego zakresu; doskonalenie płynnej komunikacji w każdej sytuacji życia codziennego i zawodowego; wprowadzenie i wyćwiczenie kolejnych elementów terminologii specjalistycznej w celu analizowania i interpretowania danych, planów i projektów oraz przygotowania i przedstawiania prezentacji multimedialnej w języku obcym.

Treści merytoryczne: wprowadzenie i wyćwiczenie materiału leksykalno-gramatycznego z zakresu następujących tematów: kariera zawodowa, święta i zwyczaje, emocje i zmysły, film, przestępstwa i katastrofy, wynalazki i nowinki technologiczne; gramatyka: tryb przypuszczający, zdania warunkowe, formy czasowe, strona bierna, mowa zależna, czasowniki modalne, zdania przydawkowe; doskonalenie wszystkich sprawności językowych, struktur, form gramatycznych i konstrukcji językowych poprzez pracę z obcojęzycznymi tekstami i dokumentami dotyczącymi zagadnień związanych z kierunkiem studiów; wprowadzenie i wyćwiczenie kolejnych elementów terminologii specjalistycznej z obszaru nauk społecznych, humanistycznych i medycznych w odniesieniu do kierunku studiów; zapoznanie z obyczajami i kulturą krajów danego obszaru językowego w celu poszerzania wiedzy i ćwiczenia odpowiednich nawyków językowych, rozwijania ciekawości, otwartości i tolerancji; prezentowanie rozmaitych metod uczenia się, zachęcanie do samooceny, samodzielnego poszukiwania prawidłowości językowych i formułowania reguł; różnorodność form pracy (indywidualna, w parach, w grupach) oraz typów zadań.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): materiał leksykalny i gramatyczny niezbędny do rozumienia i formułowania wypowiedzi w języku obcym, zgodnie z tabelą wymagań dla określonego poziomu biegłości docelowo B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ); terminologię specjalistyczną z obszaru nauk społecznych, humanistycznych i medycznych w odniesieniu do kierunku studiów.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się językiem obcym na określonym poziomie biegłości docelowo B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ); zrozumieć teksty czytane, słuchane, mówić i pisać z wykorzystaniem słownictwa dotyczącego życia codziennego, prywatnych zainteresowań oraz specjalistycznego słownictwa z obszaru nauk społecznych, humanistycznych i medycznych w odniesieniu do kierunku studiów; analizować i interpretować dane; przygotować i przedstawić prezentację multimedialną w języku obcym; pracować samodzielnie oraz współdziałać w grupie przyjmując w niej różne role.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): podnoszenia własnych kompetencji zawodowych, osobistych i społecznych, uczenia się przez całe życie; krytycznej oceny posiadanej wiedzy i odbieranych treści, uznawania znaczenia wiedzy w rozwiązywaniu problemów poznawczych i praktycznych oraz zasięgania opinii ekspertów w przypadku trudności z samodzielnym rozwiązaniem problemu.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

5. Wychowanie fizyczne I

Cel kształcenia: przekazanie wiadomości dotyczących wpływu ćwiczeń na organizm człowieka, sposobów podtrzymania zdrowia, sprawności fizycznej oraz wiedzy dotyczącej relacji między wiekiem, zdrowiem, aktywnością fizyczną, sprawnością motoryczną kobiet i mężczyzn. Opanowanie umiejętności ruchowych z zakresu poznanych dyscyplin sportowych i wykorzystania ich w organizowaniu czasu wolnego.

Treści kształcenia: nauka i doskonalenie umiejętności technicznych i taktycznych w następujących dyscyplinach sportowych do wyboru: piłka siatkowa, piłka nożna, koszykówka, badminton, tenis stołowy, tenis, unihokej, gimnastyka, różne formy aerobiku i ćwiczeń fizycznych z muzyką oraz ćwiczeń na siłowni. Atletyka terenowa i lekkoatletyka, turystyka rowerowa i kajakowa, łyżwiarstwo, narciarstwo alpejskie, pływanie. Podnoszenie sprawności fizycznej. Przekazywanie wiedzy na temat przepisów w poszczególnych dyscyplinach sportu oraz korzyści zdrowotnych w wyniku uprawiania kultury fizycznej. Zdobywanie umiejętności organizowania czasu wolnego w aktywny sposób.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pozytywny wpływ ćwiczeń fizycznych na organizm człowieka oraz sposoby podtrzymania zdrowia i sprawności fizycznej; główne zasady bezpieczeństwa obowiązujące na obiektach krytych (hale sportowe, pływalnie) i odkrytych (boiska, korty i stadiony) oraz przepisy w wybranej grze sportowej lub rekreacyjnej.

Umiejętności (potrafi): kontrolować poziom własnej sprawności fizycznej, wykonując podstawowe testy i sprawdziany; dobrać ćwiczenia kształtujące odruch prawidłowej postawy ciała; wykonać podstawowe elementy techniczne zespołowych gier sportowych (siatkówki, koszykówki, piłki nożnej i piłki ręcznej); wykorzystać w praktyce ćwiczenia fizyczne, mające wpływ na motorykę organizmu; podjąć działania prozdrowotne i edukacyjne, wykorzystując w praktyce wiedzę oraz umiejętności w zakresie różnych form aktywności ruchowej; bezpiecznie korzystać z obiektów i urządzeń sportowych oraz sędziować rywalizację w rekreacyjnej formie uprawianej dyscypliny; potrafi pracować w zespole, pełniąc w nim różne role.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): kształtowania samodyscypliny i samooceny oraz poczucia odpowiedzialności za zdrowie i bezpieczeństwo własne i drugiego człowieka.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

6. Wychowanie fizyczne II

Cel kształcenia: przekazanie wiadomości dotyczących wpływu ćwiczeń na organizm człowieka, sposobów podtrzymania zdrowia, sprawności fizycznej oraz wiedzy dotyczącej relacji między wiekiem, zdrowiem, aktywnością fizyczną, sprawnością motoryczną kobiet i mężczyzn; opanowanie umiejętności ruchowych z zakresu poznanych dyscyplin sportowych i wykorzystania ich w organizowaniu czasu wolnego.

Treści kształcenia: nauka i doskonalenie umiejętności technicznych i taktycznych w następujących dyscyplinach sportowych do wyboru: piłka siatkowa, piłka nożna, koszykówka, badminton, tenis stołowy, tenis, unihokej, gimnastyka, różne formy aerobiku i ćwiczeń fizycznych z muzyką oraz ćwiczeń na siłowni. Atletyka terenowa i lekkoatletyka, turystyka rowerowa i kajakowa, łyżwiarstwo, narciarstwo alpejskie, pływanie. Podnoszenie sprawności fizycznej. Przekazywanie wiedzy na temat przepisów w poszczególnych dyscyplinach sportu oraz korzyści zdrowotnych w wyniku uprawiania kultury fizycznej. Zdobywanie umiejętności organizowania czasu wolnego w aktywny sposób.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pozytywny wpływ ćwiczeń fizycznych na organizm człowieka oraz sposoby podtrzymania zdrowia i sprawności fizycznej; główne zasady bezpieczeństwa

obowiązujące na obiektach krytych (hale sportowe, pływalnie) i odkrytych (boiska, korty i stadiony) oraz przepisy w wybranej grze sportowej lub rekreacyjnej.

Umiejętności (potrafi): kontrolować poziom własnej sprawności fizycznej, wykonując podstawowe testy i sprawdziany; dobrać ćwiczenia kształtujące odruch prawidłowej postawy ciała; wykonać podstawowe elementy techniczne zespołowych gier sportowych (siatkówki, koszykówki, piłki nożnej i piłki ręcznej); wykorzystać w praktyce ćwiczenia fizyczne, mające wpływ na motorykę organizmu; podjąć działania prozdrowotne i edukacyjne, wykorzystując w praktyce wiedzę oraz umiejętności w zakresie różnych form aktywności ruchowej; bezpiecznie korzystać z obiektów i urządzeń sportowych oraz sędziować rywalizację w rekreacyjnej formie uprawianej dyscypliny; pracować w zespole, pełniąc w nim różne role.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): kształtowania samodyscypliny i samooceny oraz poczucia odpowiedzialności za zdrowie i bezpieczeństwo własne i drugiego człowieka.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

7. Przedmiot ogólnouczelniany I, II (z zakresu nauk medycznych i nauk o zdrowiu/nauk rolniczych/nauk ścisłych i przyrodniczych)

Cel kształcenia: wprowadzenie poszerzonej wiedzy, terminologii i różnych koncepcji badawczych dotyczących tematyki omawianej na wybranym wykładzie.

Treści merytoryczne: monograficzne, całościowe ujęcie wybranego zagadnienia z proponowanych w danym roku akademickim, np. z zakresu: apiterapia – produkty pszczele, ich właściwości i zastosowanie w leczeniu; ekologicznych i ekonomicznych aspektów pszczelarstwa; fascynującego świata ptaków; genetyki w życiu człowieka; hobbystyczny chów pszczoły miodnej i dzikich pszczołowatych; ochrona przyrody; dietetyka i żywienie człowieka; pogoda, klimat i człowiek, rośliny ozdobne w życiu człowieka.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pojęcia, terminy i podstawowe założenia badawcze z omawianego zakresu wiedzy.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać poznaną wiedzę w różnych sytuacjach zawodowych; rozpoznawać i interpretować zjawiska społeczne, ukazując ich powiązania z różnymi dziedzinami nauk społecznych, humanistycznych oraz medycznych i nauk o zdrowiu.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

8. Wykład monograficzny:

8.1. Obrazy kobiecości w literaturze i kulturze wizualnej

Cel kształcenia: zapoznanie z historycznymi i współczesnymi reprezentacjami kobiecości w literaturze oraz kulturze wizualnej; rozwijanie umiejętności analizy i interpretacji tekstów literackich oraz dzieł sztuki pod kątem konstruowania wizerunku kobiety; ukazanie kulturowych, społecznych i ideologicznych uwarunkowań przedstawień kobiecości; kształtowanie krytycznego myślenia wobec stereotypów płciowych obecnych w literaturze i sztuce; doskonalenie kompetencji interpretacyjnych i komunikacyjnych poprzez analizę porównawczą różnych form przekazu (tekst, obraz, film, fotografia); rozwijanie wrażliwości na zróżnicowanie doświadczeń kobiecych w różnych epokach i kontekstach kulturowych.

Treści merytoryczne: wprowadzenie teoretyczne: pojęcie kobiecości w ujęciu kulturowym i literackim; podstawy krytyki feministycznej i genderowej; reprezentacja a stereotyp; kobieta w literaturze – ujęcie historyczne: kobieta jako muza, święta, grzesznica, matka, femme fatale; wizerunki kobiet w literaturze romantycznej, modernistycznej i współczesnej; ewolucja kobiecego podmiotu w narracji literackiej; kobieta w kulturze wizualnej: ikoniczne przedstawienia kobiety w malarstwie i rzeźbie; kobieta jako obiekt spojrzenia; wizerunki kobiece w fotografii i filmie; ciało kobiety w sztuce współczesnej; autoreprezentacja i kobiecy głos: literatura tworzona przez kobiety – przełamywanie wzorców; autobiografie i narracje

osobiste; kobieta jako podmiot opowieści; kobiecość a stereotypy kulturowe: mit piękna i ideał kobiecego ciała; macierzyństwo jako konstrukcja kulturowa; kobieta w przestrzeni publicznej i prywatnej; współczesne reinterpretacje kobiecości: dekonstrukcja tradycyjnych ról; ruchy emancypacyjne w sztuce; nowe modele tożsamości kobiecej w XXI wieku.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia i kategorie teoretyczne związane z analizą kobiecości w literaturze i kulturze wizualnej (m.in. reprezentacja, stereotyp, gender, tożsamość kulturowa); historyczne i kulturowe uwarunkowania kształtowania się wizerunków kobiet w różnych epokach literackich i artystycznych; najważniejsze nurty i kierunki interpretacyjne (w tym elementy krytyki feministycznej i genderowej) służące analizie tekstów literackich i dzieł sztuki; przemiany sposobów przedstawiania kobiety – od modelu tradycyjnego i archetypicznego po współczesne ujęcia podmiotowe.

Umiejętności (potrafi): analizować i interpretować teksty literackie oraz dzieła kultury wizualnej pod kątem sposobów konstruowania wizerunku kobiety; identyfikować i wyjaśniać stereotypy płciowe obecne w literaturze i sztuce oraz wskazywać mechanizmy ich utrwalania lub przełamania; porównywać przedstawienia kobiecości w różnych epokach i kontekstach kulturowych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): formułowania spójnych i uargumentowanych wypowiedzi ustnych oraz pisemnych dotyczących reprezentacji kobiecości; dostrzegania wpływu kontekstu społecznego, historycznego i ideologicznego na sposób przedstawiania kobiet.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

8.2. Krytyczne myślenie

Cel kształcenia: rozwijanie umiejętności analitycznego i refleksyjnego myślenia w kontekście edukacji akademickiej oraz praktyki zawodowej; poznanie podstaw logiki i argumentacji, rozpoznawania błędów poznawczych i manipulacji językowej, a także doskonalenie kompetencji w zakresie krytycznej analizy tekstów naukowych, literackich i medialnych; kształtowanie umiejętności prowadzenia merytorycznej debaty, formułowania stanowiska oraz oceny wiarygodności informacji, w tym badań naukowych i metod terapeutycznych.

Treści merytoryczne: pojęcie krytycznego myślenia oraz jego znaczenie w edukacji akademickiej; różnice między myśleniem potocznym a analitycznym; sztuka krytycznego namysłu oraz rola argumentacji w dyskursie naukowym; struktura argumentu (teza, argument, kontrargument, wniosek); wnioskowanie dedukcyjne i indukcyjne; najczęstsze błędy logiczne, takie jak argument ad personam, fałszywa alternatywa czy argument z autorytetu; mechanizmy manipulacji językowej i sofizmaty; zasady prowadzenia debaty akademickiej, formułowania stanowiska oraz zadawania pytań; etyka sporu i kultura dialogu; krytyczna analiza artykułów prasowych i treści internetowych; zjawisko fake news i dezinformacji; język perswazji w reklamie i mediach; obraz jako narzędzie wpływu; literatura jako pole ideologii; argumentacja oparta na tekście literackim; dekonstrukcja stereotypów w tekstach kultury; krytyczne czytanie tekstów naukowych; ocena wiarygodności źródeł; identyfikowanie założeń i uprzedzeń autora; rozróżnianie faktu i opinii; interpretacja danych i wyników badań; mechanizmy poznawcze, w tym heurystyka i efekt potwierdzenia; stereotypy kulturowe i społeczne oraz analiza języka wykluczenia; krytyczne myślenie w praktyce zawodowej; krytyczna analiza diagnoz i badań naukowych; ocena skuteczności metod terapeutycznych; rozpoznawanie pseudonauki w obszarze terapii i rozwoju dziecka; podejmowanie decyzji w oparciu o rzetelną analizę danych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pojęcie krytycznego myślenia oraz jego znaczenie w edukacji akademickiej i praktyce zawodowej; podstawowe zasady logiki i struktury argumentacji; mechanizmy powstawania błędów logicznych i manipulacji; specyfikę dyskursu akademickiego; różnice między opinią a faktem oraz między interpretacją a manipulacją;

mechanizmy poznawcze wpływające na proces oceniania informacji; społeczne i kulturowe uwarunkowania stereotypów; zasady oceny wiarygodności badań naukowych i metod terapeutycznych.

Umiejętności (potrafi): analizować i konstruować poprawne argumenty; identyfikować błędy logiczne i manipulacje językowe; krytycznie czytać teksty naukowe, literackie i medialne; odróżniać fakty od opinii; oceniać wiarygodność źródeł i danych; rozpoznawać stereotypy oraz język wykluczenia; formułować własne stanowisko i uzasadniać je w dyskusji akademickiej; dokonywać krytycznej analizy diagnoz oraz metod terapeutycznych; rozpoznawać przejawy pseudonauki.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): prowadzenia merytorycznej i etycznej debaty; otwartości na różne perspektywy interpretacyjne; odpowiedzialnego korzystania ze źródeł informacji; krytycznej refleksji nad własnymi uprzedzeniami i schematami myślenia; świadomego uczestnictwa w dyskursie akademickim i społecznym; podejmowania decyzji zawodowych w oparciu o rzetelną analizę danych; przeciwdziałania dezinformacji i pseudonauce w swoim środowisku zawodowym.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

9. Technologie informacyjne w humanistyce

Cel kształcenia: nabycie umiejętności w zakresie obsługi edytora MC Word w stopniu umożliwiającym samodzielną edycję dłuższych dokumentów, tworzenia prezentacji multimedialnych, korzystania z bibliotek i repozytoriów cyfrowych; rozbudzenie postawy badawczej.

Treści merytoryczne: obsługa edytora MC Word (indeksy, spisy); tworzenie prezentacji multimedialnej w wybranych edytorach, biblioteki i repozytoria cyfrowe – zasoby, zasady korzystania, możliwości edycji.

Efekty uczenia:

Wiedza (zna i rozumie): techniki pozyskiwania wiedzy z różnych kanałów informacji oraz zasady edycji tekstów.

Umiejętności (potrafi): wyszukiwać, selekcjonować i integrować informacje pozyskane ze źródeł elektronicznych; samodzielnie zdobywać potrzebne informacje; prezentować wiedzę, wykorzystując znane aplikacje; pracować w grupie i indywidualnie.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rozwoju zawodowego i osobistego przez całe życie.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

II. GRUPA TREŚCI PODSTAWOWYCH

1. Zdrowie człowieka:

1.1. Edukacja zdrowotna i promocja zdrowia

Cel kształcenia: przekazanie wiedzy na temat zdrowia, czynników je warunkujących, profilaktyki najczęstszych chorób i zaburzeń oraz zagadnień dotyczących promocji zdrowia i edukacji zdrowotnej; zwiększenie zainteresowania własnym zdrowiem i uwrażliwienie na zdrowie osób dorosłych oraz dzieci i młodzieży szkolnej.

Treści merytoryczne: podstawowa terminologia związana z edukacją zdrowotną i promocją zdrowia; czynniki warunkujące zdrowie i zdrowy styl życia; koncepcje i podstawy teoretyczne edukacji zdrowotnej; edukacja zdrowotna w promocji zdrowia i zdrowego stylu życia.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metodologiczne założenia, zasady oraz przedmiot zainteresowania edukacji zdrowotnej i promocji zdrowia, w tym czynniki psychofizyczne oraz społeczne, które warunkują prawidłowy bądź zaburzony stan zdrowia człowieka.

Umiejętności (potrafi): zidentyfikować i poddać analizie czynniki natury psychofizycznej wpływające na zachowanie zdrowia; wykorzystywać i integrować wiedzę z zakresu edukacji i promocji zdrowia w celu analizy problemów edukacyjnych i terapeutycznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): posługiwania się uniwersalnymi zasadami i normami etycznymi w działalności zawodowej, kierując się szacunkiem dla każdego człowieka.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

1.2. Promocja zdrowia psychicznego

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawowymi zagadnieniami edukacji zdrowotnej i promocji zdrowia, ze szczególnym uwzględnieniem zdrowia psychicznego; przekazanie usystematyzowanej wiedzy o zasobach służących wspieraniu i utrzymywaniu zdrowia psychicznego oraz zagrożeniach i czynnikach ryzyka; zwiększenie zainteresowania własnym zdrowiem psychicznym i uwrażliwienie na potrzeby wspierania zdrowia psychicznego innych osób; wdrożenie do koncepcyjnego projektowania działań promocyjnych i profilaktycznych w zakresie zdrowia psychicznego.

Treści merytoryczne: zagadnienia edukacji zdrowotnej i promocji zdrowia; zdrowie psychiczne – koncepcje, definicje, uwarunkowania; promocja zdrowia psychicznego a profilaktyka zaburzeń psychicznych; czynniki ochronne (zasoby) służące wspieraniu i utrzymaniu zdrowia psychicznego; zagrożenia i czynniki ryzyka w zakresie zdrowia psychicznego; ochrona zdrowia psychicznego dziecka oraz zapewnianie bezpieczeństwa; empatia i jej znaczenie w działaniach promujących zdrowie psychiczne; kulturowe, polityczne i prawne aspekty promocji zdrowia psychicznego; promocja zdrowia psychicznego w różnych środowiskach, ze szczególnym uwzględnieniem naturalnego środowiska dziecka.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metodologiczne założenia, zasady oraz przedmiot zainteresowania edukacji zdrowotnej i promocji zdrowia; podstawowe pojęcia związane z promocją zdrowia psychicznego; relacje między promocją zdrowia psychicznego a profilaktyką zaburzeń psychicznych; rolę czynników ochronnych sprzyjających kształtowaniu się zdrowia psychicznego oraz czynników ryzyka; kulturowy, polityczny i prawny kontekst promocji zdrowia psychicznego.

Umiejętności (potrafi): wskazać i poddać analizie czynniki ochronne służące wspieraniu i utrzymaniu zdrowia psychicznego; identyfikować zjawiska zagrażające zdrowiu psychicznemu ze szczególnym uwzględnieniem placówek oświatowych, wykorzystywać i integrować wiedzę z zakresu promocji zdrowia psychicznego w celu koncepcyjnego projektowania działań profilaktycznych z zakresu zdrowia psychicznego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): samodzielnego zdobywania wiedzy w zakresie zdrowia psychicznego; empatycznego podejścia do drugiego człowieka.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

III. GRUPA TREŚCI KIERUNKOWYCH

1. Anatomia i fizjologia narządów mowy

Cel kształcenia: dostarczenie uporządkowanej wiedzy na temat budowy makroskopowej i czynnościowej narządów biorących udział w procesie nadawania i odbioru mowy; wykształcenie umiejętności powiązania budowy anatomicznej z jakością wytwarzanego dźwięku; nabycie praktycznej umiejętności oceny budowy i sprawności aparatu artykulacyjnego; zrozumienie fizjologicznych podstaw czynności prymarnych (oddychanie, połykanie) i ich wpływu na rozwój mowy; umiejętność wykorzystania nabytej wiedzy dla prawidłowego rozpoznania przyczyn zaburzeń mowy oraz doboru metod terapeutycznych i adekwatnego skierowania do specjalistycznej opieki medycznej.

Treści merytoryczne:

Wykłady: anatomia: wprowadzenie do anatomii; pozycja anatomiczna; płaszczyzny i kierunki ciała; anatomia ogólna: układy narządów; układ kostny, mięśniowy, krążenia, nerwowy,

oddechowy, pokarmowy, chłonny, moczowo-płciowy i powłoka wspólna. Postawa ciała a emisja głosu; budowa czaszki: rozwój czaszki; staw skroniowo-żuchwowy (TMJ) – biomechanika otwierania ust; przebieg i ujścia nerwów czaszkowych odpowiedzialnych za artykulację i mimikę; zatoki przynosowe; budowa podniebienia; uzębienie i zgryz; kości jako pudło rezonansowe; krtani i gardło: budowa i znaczenie (fonacja, oddychanie, ochrona dróg oddechowych); unerwienie krtani; udział mięśni gardła w mechanizmie połykania i w fonacji; pozycja krtani (wysoka/niska) a barwa głosu; podstawy do pracy z pacjentem z chrypką, guzkami głosowymi i po operacjach tarczycy; jama ustna, podniebienie i jama nosowa i zatoki przynosowe; budowa, unerwienie i unaczynienie; znaczenie zatok przynosowych, jamy ustnej i nosowej jako rezonatorów; mięśnie głowy: mięśnie wyrazowe i mięśnie żucia; budowa, funkcje i udział w procesie artykulacji; podniebienie miękkie i mechanizm zwarcia podniebienno-gardłowego (kluczowe dla nosowania); pierścień chłonny Waldeyera (migdałki) – kiedy przerost utrudnia mowę?; budowa ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego; budowa i podział mózgowia; ośrodki związane z tworzeniem mowy; narządy zmysłów ze szczególnym uwzględnieniem narządu słuchu i równowagi; nerwy czaszkowe: nazewnictwo i zakres unerwienia; skutki porażenia nerwów czaszkowych; rdzeń kręgowy i nerwy rdzeniowe; fizjologia: cytofizjologia komórek nerwowych; organizacja obwodowego i ośrodkowego układu nerwowego; typy połączeń synaptycznych, receptory i transmittery; budowa i funkcje pól Bormanna w korze mózgowej.

Ćwiczenia: anatomia: postawa i oddech; budowa klatki piersiowej; przepona – jej przyczepy i unerwienie (n. przeponowy); mięśnie międzyżebrowe a mięśnie pomocnicze (MOS, pochyłe); szkielet klatki piersiowej; szyja i obręcz barkowa; mięśnie szyi (nadgnykowe i podgnykowe) – „zawieszenie” krtani; czaszka i żuchwa; punkty orientacyjne twarzoczaszki; budowa żuchwy; palpacja stawu skroniowo-żuchwowego (TMJ) przy ruchu; mięśnie żucia (żwacz, skroniowy) i mięśnie wyrazowe twarzy; krtani – generator głosu; budowa krtani na modelach 3D i na preparatach prosekcyjnych; lokalizacja kości gnykowej i chrząstki tarczowatej na szyi (palpacja); fałdy głosowe – anatomia makroskopowa; aparat artykulacyjny I: wargi (m. okrężny ust); policzki (m. policzkowy – rola w jedzeniu); język – anatomia wędzidełka (ocena skróconego wędzidełka); obserwacja języka metodą USG; aparat artykulacyjny II + nos: podniebienie twarde i miękkie; migdałki podniebienne, gardłowe i trąbkowe; budowa nosa i zatok (rezonans); ucho i droga słuchowa: ucho zewnętrzne, środkowe (kosteczki), wewnętrzne (ślimak); trąbka słuchowa – anatomia i funkcja; wpływ mięśni podniebienia miękkiego na pracę trąbki słuchowej; neuroanatomia: ośrodkowy układ nerwowy; nerwy czaszkowe; „Wielka Piątka Logopedy”: nerwy czaszkowe V, VII, IX, X, XII; miejsca wyjścia, zakres unerwienia (czucie vs ruch); fizjologia: organizacja ośrodkowego układu nerwowego; poziomy ośrodkowy układ nerwowy (OUN); ośrodki korowe mowy; neuron – podstawowa jednostka strukturalna i czynnościowa OUN; właściwości elektryczne komórek nerwowych, potencjał spoczynkowy i czynnościowy, pobudliwość neuronu (refrakcja bezwzględna i względna) i szybkość przewodzenia potencjału (program symulacyjny SimNerw); narząd mowy i głosu; fizjologiczny rozwój mowy i głosu; fizjologia krtani (krtani jako narząd fonacyjny oraz część drogi oddechowej, czynność zwierająca krtani) oraz nasady; metody badania narządu mowy i głosu; wpływ hormonów na głos i mowę; narząd słuchu; fizjologia słyszenia; rodzaje słuchu; metody diagnostyki słuchu: próba Rinne’a, próba Schwabacha, próba Webera, badanie ostrości słyszenia oraz lokalizacja źródła dźwięku; układ oddechowy; mechanika oddychania: faza wdechu i wydechu; typy oddychania; oddychanie statyczne i dynamiczne; regulacja oddychania; metody badania układu oddechowego; określanie toru oddechowego, badanie regulacji oddychania; fizjologia mięśni; fizjologia mięśni szkieletowych; budowa włókna mięśniowego; mechanizm skurczu mięśnia szkieletowego; rodzaje skurczów mięśni (program symulacyjny SimMuscle); zmęczenie mięśni; elektromiografia.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): budowę anatomiczną oraz fizjologię narządów mowy, głosu, słuchu i połykania; neuroanatomiczne podstawy procesów nadawania i odbioru mowy, lokalizację ośrodków korowych i przebieg dróg nerwowych; mechanizmy fizjologiczne czynności prymarnych (oddychanie, żucie, połykanie) i ich relację do artykulacji.

Umiejętności (potrafi): przeprowadzić wstępną ocenę budowy i sprawności aparatu artykulacyjnego oraz funkcji nerwów czaszkowych (V, VII, IX, X, XII); analizować wpływ anomalii anatomicznych (np. wady zgryzu, skrócone wędzidełko, rozszczep podniebienia) na jakość wymowy i głosu; posługiwać się poprawną terminologią anatomiczną i medyczną w komunikacji z innymi specjalistami (laryngolog, ortodonta, neurolog); wyjaśniać anatomię i fizjologię układu nerwowego; rozpoznawać części anatomiczne narządów mowy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pracy w zespole interdyscyplinarnym, rozumiejąc biologiczne ograniczenia terapii logopedycznej i potrzebę konsultacji medycznych; prezentowania postawy etycznej w kontakcie z pacjentem podczas badania struktur anatomicznych (delikatność, higiena); autorefleksji nad własnym rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy medycznej do analizy zjawisk pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

2. Podstawy audiologii

Cel kształcenia: zdobycie podstawowej wiedzy z zakresu audiologii niezbędnej do wykonywania zawodu logopedy.

Treści merytoryczne: audiologia kliniczna – definicja i kierunki rozwoju; podstawy akustyki; anatomia narządu słuchu i fizjologia słyszenia; metody badań stosowane w audiologii; badania akumetryczne; próby stroikowe; audiometria tonalna, tympanometria; próby nadprogowe; audiometria mowy; ćwiczenia otoskopii, badania stroikami; niedosłuch przewodzeniowy – definicja, przykłady; otoskleroza; przypadki kliniczne; niedosłuch odbiorczy: definicja, przykłady; prezentacja i omówienie przypadków klinicznych; badania obiektywne słuchu; badania elektrofizjologiczne drogi słuchowej; badanie BERA – zasada wykonania; emisje otoakustyczne – zasady wykonywania, zastosowanie; etiologia zaburzeń słuchu u dzieci; typy aparatów słuchowych, ich parametry techniczne; typy wkładek usznych; implanty ślimakowe; implanty pniowe; aparaty BAHA; wskazania do protezowania słuchu u dzieci i dorosłych; choroby genetyczne u dzieci; powszechny program badań przesiewowych słuchu noworodków.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): budowę i funkcje ucha oraz mechanizmy słyszenia w zakresie koniecznym do prawidłowej interpretacji dokumentacji medycznej w procesie diagnozy i terapii logopedycznej; mechanizmy związane z profilaktyką zaburzeń słuchu oraz podstawowe postępowanie terapeutyczne; zachowania działające degradująco oraz zachowania stymulujące utrzymywanie się sprawności słyszenia i ochronę słyszenia.

Umiejętności (potrafi): poddawać analizie i stosować podstawy audiologii na potrzeby postępowania logopedycznego; wstępnie ocenić sprawność słuchową dziecka oraz dorosłego i dostrzec potrzebę skierowania pacjenta do specjalisty na szczegółowe badania; odczytywać i interpretować wyniki badań audiologicznych oraz wyciągać z nich wnioski dotyczące diagnozy i terapii logopedycznej; ocenić nieprawidłowości w zakresie zaburzeń i ubytków słuchu oraz ich wpływ na mowę.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): współpracy ze specjalistą audiologiem w procesie diagnozy i terapii osób z zaburzeniami słuchu i mowy; nieustannego podnoszenia swych kompetencji w zakresie wiedzy medycznej; autorefleksji nad rozwojem zawodowym.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

3. Elementy psychiatrii i psychopatologii

Cel kształcenia: zaznajomienie z podstawowymi pojęciami z zakresu psychiatrii i psychopatologii; poznanie zasad oceny psychiatrycznej i chorób psychicznych w celu

podniesienia umiejętności diagnozowania zaburzeń werbalnych i prowadzenia terapii logopedycznej.

Treści merytoryczne: psychiatria jako specjalizacja oraz jej miejsce w systemie opieki zdrowotnej; rozwój psychiki: normy rozwojowe sprawności intelektualnej, emocjonalnej, społecznej i motorycznej; zaburzenia i choroby psychiczne, ich leczenie i zapobieganie im; uwarunkowania biologiczne, psychologiczne, rodzinno-genetyczne, społeczne zaburzeń i chorób psychicznych; metody diagnozowania psychiatrycznego; klasyfikacje chorób i zaburzeń psychicznych; zaburzenia mowy w zaburzeniach schizofrenicznych; mowa w zaburzeniach ośrodkowego układu nerwowego i w zaburzeniach afektywnych; współpraca psychiatry i logopedy – zasady, zakres, możliwości, potrzeby.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zagadnienia psychopatologii i psychiatrii; terminologię psychiatryczną przydatną w diagnozowaniu i terapii zaburzeń komunikacji językowej oraz ograniczenia dla mowy wynikające z zaburzeń psychicznych o różnej etiologii i powstałych na różnych etapach życia; metody diagnostyczne i terapeutyczne stosowane w psychiatrii; podstawowe mechanizmy psychospołeczne związane z ochroną zdrowia psychicznego oraz przyczyny chorób psychicznych: uwarunkowania biologiczne, psychologiczne, rodzinno-genetyczne, społeczne.

Umiejętności (potrafi): poddawać analizie i stosować wiedzę z psychopatologii i psychiatrii w zakresie dotyczącym logopedii; w podstawowym zakresie rozpoznawać zaburzenia psychiczne osób z zaburzeniami komunikacji językowej; odczytywać i interpretować wyniki badań neurologicznych i psychiatrycznych mających związek z zaburzeniami mowy; wykorzystać wiedzę z zakresu psychiatrii oraz wyniki badań psychiatrycznych w terapii mowy dzieci i dorosłych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy medycznej do analizy zdarzeń pedagogicznych; stałego poszerzania wiedzy o psychice człowieka w celu lepszego rozpoznawania zaburzeń i chorób psychicznych wpływających na mowę; współpracy z lekarzami psychiatrami w diagnozie i terapii pacjenta z problemami psychicznymi i mowy.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

4. Wprowadzenie do foniatrii

Cel kształcenia: poznanie działania krtani i fałdów głosowych (norma i patologia); rozwijanie umiejętności diagnozowania logopedycznego.

Treści merytoryczne: foniatria jako nauka o wydawaniu dźwięków przez człowieka, zaburzeniach i leczeniu głosu; zasady emisji głosu; amplituda drgań fałdów głosowych, ich równomierność, jednoczesność, jakość ich zwierania oraz inne parametry mające wpływ na jakość i wydolność fonacji; stan anatomiczny krtani; choroby narządu głosu; metody badania, leczenia i rehabilitacji; profilaktyka zaburzeń głosu; głos jako narzędzie pracy; związek logopedii z foniatrią – podobieństwa i różnice; zasady współpracy pomiędzy logopedą a foniatrą; wykorzystanie diagnozy foniatrycznej w diagnozie i terapii logopedycznej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zagadnienia foniatrii; zaburzenia głosu; terminologię z zakresu foniatrii w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu logopedy; podstawy anatomii i fizjologii narządu głosu, metody badania, choroby i postępowanie terapeutyczne w kontekście diagnozy i terapii osób z zaburzeniami komunikacji językowej.

Umiejętności (potrafi): poddawać analizie i stosować wiedzę z zakresu foniatrii na potrzeby postępowania logopedycznego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; stałego poszerzania wiedzy z zakresu foniatrii; współpracy z lekarzami foniatrami w diagnozie i terapii pacjenta z zaburzeniami głosu.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

5. Patologia narządów mowy z ortologopedią

Cel kształcenia: nabycie podstaw wiedzy o najczęstszych patologiach narządów mowy, w tym wadach zgryzu, wadach szczękowo-twarzowych oraz nieprawidłowościach zębowych; nabycie umiejętności wykorzystania wiedzy do prawidłowego rozpoznania przyczyn zaburzeń mowy oraz doboru metod terapeutycznych i dalszego adekwatnego skierowania do specjalistycznej opieki medycznej; rozwijanie umiejętności diagnozowania logopedycznego.

Treści merytoryczne: patologia aparatu mowy; wady rozszczepowe; wady zgryzu i nieprawidłowości zębowe; rozwój uzębienia oraz funkcji pokarmowych; diagnostyka wad twarzowo-szczękowo-zgryzowych; wady wrodzone (etiologia, leczenie); wady nabyte (etiologia, profilaktyka, leczenie); leczenie zespołowe wad twarzowo-szczękowo-zgryzowych; wpływ patologii narządów mowy na mowę; funkcje prymarne – oddechowe i pokarmowe – a zgryz i artykulacja; zastosowanie medycznej oceny warunków twarzowo-szczękowo-zgryzowych w praktyce logopedycznej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): medyczne podstawy logopedii w zakresie patologii narządów mowy wpływających na artykulację; podstawy ortodoncji; problematykę związaną z wadami zgryzu oraz profilaktyką wad zgryzu - nawyków szkodliwych vs. stymulujących prawidłowy rozwój; terminologię medyczną; wpływ wad twarzoczaszki na mowę, a także na harmonię oraz mimikę twarzy.

Umiejętności (potrafi): stosować wiedzę z zakresu ortodoncji na potrzeby logopedii; analizować i stosować podstawy wiedzy z zakresu patologii narządów mowy wpływających na artykulację.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; stałego poszerzania wiedzy medycznej, współpracy z lekarzami w diagnozie i terapii pacjenta z zaburzeniami mowy.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

6. Wstęp do neurologii

Cel kształcenia: poznanie wybranych zagadnień z zakresu neurologii i rehabilitacji neurologicznej w celu rozwijania umiejętności diagnozowania logopedycznego i prowadzenia terapii logopedycznej; zapoznanie z podstawowymi jednostkami chorobowymi z dziedziny neurologii mającymi wpływ na komunikację językową; poznanie podstaw rehabilitacji u chorych z deficytami neurologicznymi.

Treści merytoryczne: neurologia – podstawowe pojęcia, metody badań; rola układu nerwowego w komunikacji językowej, w procesie nadawania, przetwarzania i odbioru mowy. schorzenia ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego; choroby neurodegradacyjne mózgu; urazy mózgu; współpraca neurologa, specjalisty rehabilitacji, fizjoterapeuty, pielęgniarki, logopedy i psychologa w terapii chorych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawy neurologii; anatomię i fizjologię układu nerwowego; metody oceny stanu zdrowia oraz objawy i przyczyny wybranych zaburzeń i zmian chorobowych w zakresie chorób neurologicznych.

Umiejętności (potrafi): wyjaśniać anatomię i fizjologię układu nerwowego w zakresie dotyczącym logopedii; analizować i stosować podstawy neurologii na potrzeby postępowania logopedycznego; identyfikować główne problemy pacjenta w zakresie chorób neurologicznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; uczenia się przez całe życie i stałego poszerzania wiedzy medycznej, współpracy z innymi specjalistami.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

7. Podstawy neonatologii

Cel kształcenia: przygotowanie do pracy z noworodkiem i niemowlęciem poprzez poznanie: fizjologii okresu noworodkowego i niemowlęcego, biologicznych podstaw rozwoju komunikacji, podstawowych objawów chorobowych wpływających na rozwój mowy, czynników utrudniających kontakt i pracę terapeutyczną z dzieckiem, zasad współpracy z opiekunami oraz personelem medycznym oraz zasad udzielania pierwszej pomocy niemowlętom (0–12 miesięcy).

Treści merytoryczne: znaczenie okresu noworodkowego i niemowlęcego dla rozwoju komunikacji; fizjologia noworodka i niemowlęcia w kontekście rozwoju mowy; charakterystyka etapów rozwojowych w okresie niemowlęcym z uwzględnieniem „kamieni milowych”; rozwój ośrodkowego układu nerwowego i percepcji słuchowej w pierwszym roku życia; funkcje prymarne jako biologiczne prekursorzy artykulacji; wczesne objawy chorobowe i markery ryzyka zaburzeń komunikacji; współpraca z rodzicami i zespołem medycznym; diagnoza pediatryczna niemowlęcia i wcześniaka – implikacje dla logopedy; choroby wieku dziecięcego i choroby przewlekłe u niemowląt – wpływ na rozwój komunikacji; zasady udzielania pierwszej pomocy niemowlętom (0–12 miesięcy).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia neonatologii; podstawową terminologię neonatologiczną; najczęstsze choroby wieku dziecięcego, metody ich rozpoznawania i wpływ na rozwój dziecka; zasady oceny neonatologicznej i pediatrycznej oraz normy rozwojowe dzieci i ich możliwości psychomotoryczne na danym etapie; zasady udzielania pierwszej pomocy niemowlętom.

Umiejętności (potrafi): wykorzystywać wiedzę z zakresu neonatologii w zakresie dotyczącym logopedii; oceniać zdrowie dziecka i rozpoznawać podstawowe symptomy chorobowe; udzielać pierwszej pomocy niemowlętom.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; uczenia się przez całe życie i stałego poszerzania wiedzy medycznej; współpracy z innymi specjalistami.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

8. Zaburzenia genetyczne i niepełnosprawności sprzężone w pracy logopedy

Cel kształcenia: nabycie wiedzy na temat logopedycznej diagnozy i terapii dzieci i młodzieży z zespołami genetycznymi oraz ze sprzężonymi zaburzeniami rozwojowymi; zapoznanie z potrzebami i możliwościami osób z zaburzeniami genetycznymi i niepełnosprawnościami sprzężonymi oraz wykształcenie kompetencji w zakresie dostosowywania diagnozy i postępowania logopedycznego do ich specyficznych potrzeb i możliwości.

Treści merytoryczne: zaburzenia genetyczne i niepełnosprawności sprzężone skutkujące zaburzeniami mowy – przegląd, istota, charakterystyka; neurologopedyczna diagnoza i terapia dzieci i młodzieży z zespołami genetycznymi oraz ze sprzężonymi zaburzeniami rozwojowymi; zaburzenia rozwoju języka w kontekście niepełnosprawności intelektualnej w wybranych zespołach uwarunkowanych genetycznie; współwystępowanie padaczki w chorobach rzadkich i jej wpływ na kompetencje komunikacyjne; terapia logopedyczna dzieci z zespołem Downa; czynniki warunkujące zdolność porozumiewania się z otoczeniem osób z zespołem Cornelia de Lange (CdLS); zaburzenia mowy u dzieci z zespołem Angelmana; zaburzenia mowy w zespole Gillesa de la Tourette’a; zaburzenia mowy i języka w zespole łamliwego chromosomu X; zaburzenia rozwoju mowy i języka w zespole Pradera-Williego; zdolności językowe w zespole Williamsa; zaburzenia komunikacji językowej u dzieci z zespołem Retta; nabywanie kompetencji komunikacyjnej umożliwiającej porozumiewanie się dzieci z zespołem genetycznym Cri-du-Chat; zaburzenia mowy i połykania w chorobie Wilsona – charakterystyka kliniczna i terapia.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zaburzenia genetyczne i niepełnosprawności sprzężone skutkujące zaburzeniami mowy; językowe aspekty komunikacji osób z zaburzeniami genetycznymi i niepełnosprawnościami sprzężoną.

Umiejętności (potrafi): charakteryzować zaburzenia rozwoju mowy i języka u osób z zaburzeniami genetycznymi i niepełnosprawnościami sprzężonymi.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy na potrzeby postępowania logopedycznego.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

9. Podstawy fizjoterapii dla logopedów

Cel kształcenia: zapoznanie z medycznymi podstawami fizjoterapii w logopedii, w tym z podstawami fizjoterapii w pracy z małym dzieckiem.

Treści merytoryczne: podstawy fizjoterapii; współpraca zespołu wielospecjalistycznego; ocena rozwoju dziecka w fizjoterapii; charakterystyka wybranych metod fizjoterapeutycznych i ich znaczenie dla postępowania logopedycznego: terapia NDT Bobath, Vojta, masaż Shantala, kinesiotaping i in.; terapia ręki – podstawy; wady postawy a wady wymowy. fizykoterapia w logopedii – elektrostymulacja, mikropolarizacja, wibroterapia i in.

Efekty uczenia:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia fizjoterapii istotne w logopedii; metody fizjoterapeutyczne i ich znaczenie dla postępowania logopedycznego; powiązania między wadami postawy a wadami wymowy.

Umiejętności (potrafi): stosować wiedzę z zakresu fizjoterapii w postępowaniu logopedycznym; współpracować z nauczycielami, specjalistami, rodzicami i opiekunami uczniów (pacjentów).

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zjawisk logopedycznych, autorefleksji nad rozwojem zawodowym.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

10. Wstęp do nauki o języku

Cel kształcenia: nabycie wstępnej wiedzy z zakresu lingwistycznych aspektów logopedii; przygotowanie do analizy i interpretacji tekstów językoznawczych.

Treści merytoryczne: językoznawstwo jako nauka humanistyczna; przedmiot i charakter dyscyplin językoznawczych; język naturalny i języki sztuczne; język naturalny jako system znaków; język w użyciu; język w działaniu; funkcje języka i wypowiedzi; budowa systemu językowego; język w czasie; elementy językoznawstwa typologicznego.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawową terminologię językoznawczą oraz elementarne pojęcia z zakresu lingwistyki, istotne w pracy logopedy; metodologię badań naukowych stosowaną w dziedzinach nauk humanistycznych.

Umiejętności (potrafi): poddawać analizie i stosować pojęcia z zakresu teoretycznych podstaw wiedzy o języku; poprawnie i adekwatnie posługiwać się specjalistyczną terminologią.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

11. Fonetyka funkcjonalna, akustyczna, wizualna i artykulacyjna I

Cel kształcenia: wykształcenie umiejętności praktycznego wykorzystania wiedzy fonetyczno-fonologicznej do analizy zjawisk logopedycznych; nabycie świadomości fonetycznej i fonologicznej, zwłaszcza słuchu fonetycznego, oraz umiejętności problemowej (krytycznej) analizy tekstów mówionych w aspekcie opisowym i normatywnym, istotnym w pracy logopedy.

Treści merytoryczne:

Wykłady: fonetyka: przedmiot, zakres, działy, zastosowania; eksperyment w fonetyce; budowa i funkcjonowanie aparatu mowy – perspektywa fonetyczna i logopedyczna; fonetyka a fonologia; podstawowe definicje: głoska-fonem-litera; wymowa a ortografia – wzajemne oddziaływanie; status fonetyczny litery <i>; segmentalne cechy tekstów mówionych; głoski trwałe i nietrwałe oraz ich wykorzystanie w praktyce logopedycznej; zwarcie krtaniowe,

implozja, fiskalizacja, welaryzacja i celebralizacja w języku polskim; sybilantność – problem tzw. dentalizacji w artykulacji spółgłosek; polimorfizm głosek; kompensacja artykulacyjna; kompleksy artykulacyjne; palatalność, nosowość i dźwięczność – aspekt językoznawczy i logopedyczny; postawa artykulacyjna w języku polskim; różne klasyfikacje głosek polskich ze wskazaniem kwestii spornych; artykulacyjna, patoartykulacyjna i wizualna charakterystyka samogłosek i spółgłosek – dokładne omówienie sposobu realizacji danego dźwięku mowy ze szczególnym uwzględnieniem tych cech artykulacyjnych, które najczęściej podlegają zniekształceniom oraz z użyciem rentgenogramów, palatogramów, lingwogramów, labiogramów i animacji filmowych; głoski trzech szeregów – podobieństwa i różnice; dźwiękowe realizacje graficznych <ę> i <ą> w różnych kontekstach; fonetyka wizualna – istota, zakres; kinemy i głoski wyróżnialne wzrokowo – klasyfikacja i charakterystyka; warunki „czytania mowy z ust”; powiązania audiowizualne w percepcji mowy.

Ćwiczenia: rodzaje transkrypcji fonetycznej; transkrypcja słowiańska i międzynarodowa; trening słuchowy – transkrypcja wypowiedzi ze słuchu; analiza mowy nagranej wstecz; ortografia a wymowa – różnice ilościowe, jakościowe, mieszane; literowanie a głoskowanie; status fonetyczny litery <i>; głoski twarde, miękkie i zmiękczone; różne klasyfikacje głosek polskich; cechy artykulacyjne, akustyczne i wizualne spółgłosek i samogłosek; dawne i nowoczesne metody obrazowania realizacji głosek; dźwiękowe realizacje graficznych <ę>, <ą> – norma a uzus.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pojęcia i zjawiska fonetyczne we współczesnej polszczyźnie; fonetykę wizualną; terminologię oraz metody opisu i analizy fonetycznej.

Umiejętności (potrafi): stosować wiedzę z zakresu fonetyki do analizy i interpretacji zjawisk polszczyzny mówionej na płaszczyźnie segmentalnej; identyfikować i charakteryzować jednostki opisu na poziomie fonetycznym oraz przeprowadzać analizę fonetyczną typowych przykładów z użyciem adekwatnej transkrypcji.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy w postępowaniu logopedycznym; uczenia się przez całe życie.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

12. Fonetyka funkcjonalna, akustyczna, wizualna i artykulacyjna II

Cel kształcenia: wykształcenie umiejętności praktycznego wykorzystania wiedzy fonetyczno-fonologicznej do analizy zjawisk logopedycznych; nabycie świadomości fonetycznej i fonologicznej, zwłaszcza słuchu fonetycznego, oraz umiejętności problemowej (krytycznej) analizy tekstów mówionych w aspekcie opisowym i normatywnym, istotnym w pracy logopedy.

Treści merytoryczne:

Wykłady: wariantywność wymawianiowa współczesnej polszczyzny: asymilacje, dysymilacje, redukcje grup spółgłoskowych, protezy, epentezy i elizje dźwięków mowy; zagadnienia sandhi; wymowa warszawska a krakowsko-poznańska; ortofonia polska – typy wymowy, problem normy fonetycznej, słowniki wymawianiowe – przegląd krytyczny, zasady poprawnej wymowy polskiej, sporne kwestie ortofonii polskiej, podstawowe zasady wymowy scenicznej; prozodia polska: omówienie zjawisk suprasegmentalnych współczesnej polszczyzny; podstawowe pojęcia fonologii – fonem, allofon, opozycja fonologiczna, paronim, cecha dystynktywna, system fonologiczny; przegląd różnych opracowań polskiego systemu fonologicznego; kwestie sporne fonologii polskiej; fonologia autonomiczna i nieautonomiczna; względna konwencjonalność systemów fonologicznych; fonetyka akustyczna – przedmiot, zakres, podstawowe definicje; akustyczna klasyfikacja głosek polskich; parametr VOT; sposoby wykorzystywania metod akustycznych w diagnozowaniu i terapii zaburzeń mowy.

Ćwiczenia: norma ortofoniczna, słowniki ortofoniczne – przegląd krytyczny; upodobnienia i uproszczenia w obrębie sekwencji głosek, protezy, epentezy, elizje, metatezy; regionalne

zróznicowanie kulturalnej polszczyzny pod względem fonetycznym; wariantowość wymawianiowa współczesnej polszczyzny – prezentacja wariantów fonetycznych danego wyrazu lub frazy wraz ze wskazówkami ortofonicznymi; zapis fonetyczny dłuższych tekstów; ćwiczenia w określaniu mechanizmu i rodzaju obserwowanych uproszczeń i asymilacji; ćwiczenia we wskazywaniu enklityk i proklityk oraz miejsca akcentu i określaniu przebiegu konturu intonacyjnego; różne inwentarze fonemów języka polskiego i ich konsekwencje; transkrypcja fonologiczna; fonemy i ich warianty, typy allofonów i ich dystrybucja; cechy dystynktywne, opozycje fonologiczne jedno i wielowymiarowe oraz pary minimalne i ich zastosowanie w logopedii; analiza i interpretacja zjawisk z zakresu fonetyki akustycznej z wykorzystaniem oscylogramów i sonogramów głosek polskich i wybranych wyrazów.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pojęcia i zjawiska fonetyczne i fonologiczne współczesnej polszczyzny; fonetykę akustyczną i wizualną; terminologię oraz metody opisu i analizy fonetycznej i fonologicznej.

Umiejętności (potrafi): stosować wiedzę z zakresu fonetyki i fonologii do analizy i interpretacji zjawisk polszczyzny mówionej na płaszczyźnie segmentalnej i suprasegmentalnej; identyfikować i charakteryzować jednostki opisu na poziomie fonetyczno-fonologicznym oraz przeprowadzać analizę fonetyczną i fonologiczną typowych przykładów, dobierając procedurę, stosując adekwatną transkrypcję oraz dokonując oceny normatywnej danej realizacji; analizować i interpretować zjawiska z zakresu fonetyki artykulacyjnej, akustycznej i wizualnej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy w postępowaniu logopedycznym; uczenia się przez całe życie.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

13. Fonetyka historyczna:

13.1. Rozwój fonetyczny języka polskiego

Cel kształcenia: poznanie ewolucji polskiego systemu fonetycznego, w tym aspektów fonetyki historycznej, wpływających na współczesną polszczyznę i istotnych w pracy logopedy.

Treści merytoryczne: pochodzenie głosek polskich; przegłos a apofonia; przeobrażenia systemu fonetycznego związane z działaniem prawa sylaby otwartej; pochodzenie i rozwój jerów; przegłos lechicki i przegłos polski; rozwój sonantów; metateza; pochodzenie i przeobrażenia rozwojowe w zakresie samogłosek nosowych; iloczasy staropolskie, samogłoski ścieśnione i ich losy w języku polskim; rozwój systemu konsonantycznego polszczyzny; palatalizujący wpływ samogłosek przednich i joty na wymowę spółgłosek polskich.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe fakty z zakresu ewolucji polskiego systemu wokalicznego; pochodzenie głosek polskich; przyczyny alternacji samogłoskowych i spółgłoskowych we współczesnym języku polskim.

Umiejętności (potrafi): wyjaśnić pochodzenie dźwięków mowy; podać ich cechy artykulacyjne; wyjaśnić istniejące w języku polskim alternacje samogłoskowe i spółgłoskowe, ważne w pracy logopedy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do interpretacji zjawisk logopedycznych.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

13.2. Wybrane elementy fonetyki indoeuropejskiej

Cel kształcenia: poznanie podstawowych procesów fonetycznych zachodzących w języku praindoeuropejskim i poszczególnych językach indoeuropejskich; pogłębienie kompetencji językoznawczych w zakresie fonetyki.

Treści merytoryczne: specyfika fonetyki diachronicznej, rekonstrukcja faktów językowych z zakresu fonetyki (metoda porównawcza, metoda rekonstrukcji wewnętrznej), system fonetyczny języka praindoeuropejskiego, teoria laryngalna, palatalizacja indoeuropejska

(języki kentumowe i satemowe), regularność zmian fonetycznych – prawa głosowe (prawo Grassmana, prawo Grimma, prawo Verner'a itd.), zjawiska morfonologiczne (akcent, apofonia itd.).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metody rekonstrukcji stosowane w fonetyce diachronicznej; system fonetyczny języka praindoeuropejskiego; najważniejsze procesy fonetyczne zachodzące w prajęzyku i prowadzące do powstania poszczególnych języków indoeuropejskich; prawa głosowe.

Umiejętności (potrafi): scharakteryzować fonetykę języka praindoeuropejskiego; wskazać, jakie zmiany fonetyczne doprowadziły do jego rozpadu na poszczególne języki indoeuropejskie.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): poszerzania wiedzy z zakresu fonetyki o perspektywę diachroniczną oraz indoeuropejską.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

14. Funkcjonalny opis języka polskiego I

Cel kształcenia: poznanie podstawowych elementów systemu morfologicznego współczesnego języka polskiego, warunkujących kompetencję językową.

Treści merytoryczne:

Wykłady: główne zagadnienia z zakresu słowotwórstwa i fleksji współczesnej polszczyzny; podstawowe pojęcia morfologii; sposoby tworzenia nowych wyrazów; etapy analizy słowotwórczej i fleksyjnej; kategorie gramatyczne języka polskiego; zasób form poszczególnych klas leksemów; aspekt kompetencyjny.

Ćwiczenia: stanowią rozwinięcie problematyki gramatycznej wykładów i praktyczne zastosowanie metod analizy omawianych na wykładach: siatka pojęciową opisująca wewnętrzną strukturę leksemów, kluczowe aspekty budowy wyrazów oraz mechanizmy ich odmiany we współczesnym języku polskim, przegląd procesów i technik służących wzbogacaniu słownictwa o nowe jednostki, praktyczne procedury postępowania przy badaniu struktury słowotwórczej oraz paradygmatów odmiany; nacisk położony jest na funkcję omawianych elementów w systemie oraz (na wybranych przykładach) w języku indywidualnym; kształcenie obejmuje zarówno wybrane zagadnienia teoretyczne, jak i ćwiczenia praktyczne – pracę z tekstem, analizowanym zarówno z punktu widzenia odbiorcy, jak i nadawcy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia z zakresu słowotwórstwa i fleksji języka polskiego; podstawową terminologię językoznawczą; główne kategorie gramatyczne.

Umiejętności (potrafi): prezentować podstawowe zagadnienia z zakresu słowotwórstwa i fleksji języka polskiego; rozpoznawać i charakteryzować zjawiska zachodzące na różnych poziomach języka; przeprowadzić analizę słowotwórczą i fleksyjną wskazanego tekstu; poprawnie posługiwać się terminami z poziomu fleksji i słowotwórstwa; ocenić i uzasadnić poprawność/niepoprawność przeprowadzanych i prezentowanych analiz językowych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dbania o poprawny język i skuteczną komunikację oraz doskonalenia języka, jakim się posługuje; autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zjawisk językowych w postępowaniu logopedycznym.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

15. Funkcjonalny opis języka polskiego II

Cel kształcenia: poznanie podstawowych elementów systemu składniowego współczesnego języka polskiego, warunkujących kompetencję językową, oraz funkcji omawianych elementów w systemie oraz w języku indywidualnym.

Treści merytoryczne:

Wykłady: główne zagadnienia składni współczesnego języka polskiego, zarówno w odniesieniu do składni zdania, jak i tekstu; podstawowe pojęcia syntaktyki, typy wypowiedzeń, struktura zdania pojedynczego i złożonego oraz metody jej analizy; elementy składni tekstu (wyznaczniki spójności); aspekt kompetencyjny.

Ćwiczenia: praktyczne zastosowanie metod analizy; relacje między składnikami konstrukcji zdaniowych; schematy zdań; analiza tekstów ilustrujących różne poziomy indywidualnej kompetencji składniowej (w odniesieniu do zdania pojedynczego i wypowiedzeń złożonych, zarówno z punktu widzenia odbiorcy, jak i nadawcy).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zagadnienia z zakresu składni języka polskiego; podstawową terminologię językoznawczą; poziomy opisu języka; główne kategorie gramatyczne i ich funkcje oraz budowę form wypowiedzeń.

Umiejętności (potrafi): prezentować podstawowe zagadnienia z zakresu składni języka polskiego; rozpoznawać i charakteryzować zjawiska zachodzące na różnych poziomach języka; przeprowadzić analizę syntaktyczną na poziomie podstawowym; poprawnie posługiwać się podstawowymi pojęciami z zakresu składni; analizować tekst jako przejaw (realizację) kompetencji gramatycznej (składniowej); ocenić i uzasadnić poprawność/ niepoprawność przeprowadzanych i prezentowanych analiz językowych; pracować w grupie, przejmując w niej różne role.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dbania o poprawny język i skuteczną komunikację oraz doskonalenia języka, jakim się posługuje; autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zjawisk językowych w postępowaniu logopedycznym.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

16. Semantyka:

16.1. Semantyka językowa w pracy logopedy

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawowymi zagadnieniami z zakresu semantycznego opisu języka oraz, wybranymi po kątem pracy logopedy, elementami opisu leksykograficznego.

Treści merytoryczne: podstawowe zagadnienia dotyczące charakterystyki semantycznej wyrażen, m. in. typy relacji semantycznych między jednostkami języka (synonimia, hiponimia, antonimia, sprzeczność, konwersja); definiowanie wyrażen i związane z tym wadliwe definicje (na przykładach opisów ze współczesnych słowników języka polskiego); wieloznaczność w języku; kształcenie obejmuje zarówno zagadnienia teoretyczne, jak i ćwiczenia praktyczne.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): elementarną wiedzę z zakresu semantyki i podstawową terminologię z tej dziedziny opisu języka; typy relacji semantycznych między jednostkami języka (synonimia, hiponimia, antonimia, sprzeczność, konwersja); sposoby definiowania jednostek; problemy związane z ujęciem wieloznaczności w opisie języka i diagnozie logopedycznej; tendencje dominujące w opisie znaczenia wyrażen w najważniejszych słownikach języka polskiego.

Umiejętności (potrafi): rozróżniać relacje semantyczne między jednostkami języka; odróżniać definicje błędne od poprawnych, a także wskazywać i charakteryzować błędy w definicjach i je poprawiać; krytycznie ocenić definicje zawarte w najważniejszych słownikach ogólnych współczesnej polszczyzny; opisać tekst jako realizację kompetencji językowej, wykorzystując poznane metody opisu i terminy z zakresu semantyki.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rozwijania świadomości językowej oraz zdolności leksykalnego doskonalenia języka, jakim się posługuje; autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zjawisk logopedycznych.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

16.2. Warsztaty semantyczno-leksykograficzne

Cel kształcenia: poznanie podstawowych zagadnień z zakresu semantyki językoznawczej, niezbędnych do praktycznej analizy definicji słownikowych pod kątem ich poprawności oraz zastosowania ich w praktyce logopedycznej; nabycie wiedzy o najważniejszych słownikach współczesnej polszczyzny, typach stosowanych w nich definicji oraz typach występujących w nich błędów w definiowaniu wyrażen.

Treści merytoryczne: synonimia i hiponimia jako dwie różne relacje wynikania znaczeń; typy definicji, zasady poprawnego definiowania wyrażen, lista wyrażen niedefiniowalnych (*indefinibilia*), błędy w definicjach – analiza praktyczna z punktu widzenia praktyki logopedycznej; przegląd słowników współczesnej polszczyzny oraz typów stosowanych w nich definicji – analiza praktyczna z punktu widzenia przydatności zastosowanych rozwiązań w praktyce logopedycznej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): różnicę między synonimią a hiponimią, typy definicji, zasady poprawnego definiowania wyrażen, typy błędów w definiowaniu, najważniejsze słowniki współczesnej polszczyzny.

Umiejętności (potrafi): określić typ definicji i ocenić jej przydatność w pracy logopedy; wskazać błędy w definicjach; zbudować własną adekwatną definicję z wykorzystaniem wyrażen prostych semantycznie (*indefinibiliów*); krytycznie ocenić definicje ze słowników języka polskiego z punktu widzenia możliwości ich zastosowania w terapii logopedycznej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): doskonalenia świadomości językowej w zakresie precyzyjnego wyrażania treści wypowiedzi, wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy konkretnych zdarzeń w zawodzie logopedy.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

17. Poprawność językowa:

17.1. Kultura języka i wypowiedzi

Cel kształcenia: kształtowanie świadomości językowej, wrażliwości na słowo mówione i pisane; doskonalenie prawidłowej wymowy, zwłaszcza w zakresie właściwego akcentowania wyrazów, wymowy samogłosek nosowych oraz spółgłosek miękkich; uświadomienie, że kultura języka jest elementem kultury osobistej i jest ważnym czynnikiem kształtującym wizerunek logopedy, jako osoby posługującej się słowem w pracy zawodowej oraz kształtującej mowę innych osób.

Treści merytoryczne: wskazywanie i korekta błędów w wymowie; charakterystyka typów błędów językowych, wskazywanie rodzaju błędu i dokonywanie jego korekty w zdaniu lub tekście; podstawowe kompendia poprawnościowe i ich praktyczne wykorzystanie.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): obowiązujące normy i zwyczaje w zakresie użycia języka polskiego istotne w pracy logopedy; zasady poprawnego akcentowania wyrazów i wymowy głosek występujących w języku polskim; typy błędów językowych.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać wiedzę teoretyczną w praktyce; charakteryzować różne typy błędów językowych; korzystać z różnego typu słowników oraz z informacji zawartych w źródłach poprawnościowych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): podnoszenia poziomu sprawności językowej; doskonalenia kompetencji językowych potrzebnych w życiu zawodowym; postrzegania języka jako składnika kultury osobistej; odpowiedzialności za kształtowanie polszczyzny, np. poprzez przeciwdziałanie wulgaryzacji, zubożeniu oraz upotocznieniu języka; dbałości o poprawność językową.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

17.2. Współczesna pisownia polska

Cel kształcenia: poznanie zasad polskiej ortografii i interpunkcji oraz zastosowanie jej w praktycznych zadaniach pisemnych związanych z pisownią tekstów o znacznym stopniu trudności.

Treści merytoryczne: podstawowe i szczegółowe zasady ortografii polskiej; oznaczanie w piśmie samogłosek i spółgłosek polskich; użycie wielkiej litery ze względów znaczeniowych, graficznych, składniowych, uczuciowych i grzecznościowych; pisownia łączna i rozdzielna; użycie łącznika, dzielenie wyrazów, pisownia skrótów i skrótowców; podstawy polskiej interpunkcji, najnowsze ustalenia w zakresie polskiej ortografii.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zasady polskiej ortografii i interpunkcji; reguły polskiej pisowni w ujęciu historycznym i kształcie współczesnym; ciągłość procesu kształtowania się pisowni polskiej.

Umiejętności (potrafi): samodzielnie rozstrzygać wątpliwości ortograficzne i interpunkcyjne poprzez przywołanie stosownych reguł i wyjątków od nich; poprawnie i z zachowaniem reguł interpunkcji pisać teksty dyktowane oraz przestrzegać reguł ortografii i interpunkcji w tekstach przez siebie redagowanych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pogłębiania swojej wiedzy i umiejętności z zakresu ortografii.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

18. Komunikacja:

18.1. Podstawy komunikacji interpersonalnej i społecznej

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawowymi zasadami skutecznej komunikacji, aktywnego słuchania oraz metodami budowania wypowiedzi opartych na dialogu i budujących przyjazne relacje z drugim człowiekiem; uświadomienie, że pozytywne i empatyczne nastawienie wobec drugiego człowieka jest najlepszym sposobem osiągnięcia porozumienia; zapoznanie z zasadami asertywności; poddanie analizie komunikatów agresywnych; przedstawienie technik reagowania na komunikaty agresywne; omówienie sposobów budowania komunikatów wzmacniających pozytywnie.

Treści merytoryczne: sposoby budowania komunikatów pozytywnych i negatywnych, stereotypy, negatywne nastawienie do odbiorcy; aktywne słuchanie, zasady i techniki komunikacji asertywnej; komunikacja niewerbalna.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): sytuację interpersonalną, zagadnienia empatii, zachowań asertywnych, agresywnych i uległych, postaw, stereotypów, reguły współdziałania w komunikacji; zagadnienia związane z aktywnym słuchaniem, w tym metody ćwiczenia aktywnego słuchania; cechy komunikacji pozytywnej i negatywnej, ich etyczny i perswazyjny charakter; podstawowe techniki manipulacji i wywierania wpływu na ludzi.

Umiejętności (potrafi): skutecznie i świadomie się komunikować, asertywnie porozumiewać się w sytuacji konfliktowej; budować komunikaty pozytywne, słuchać aktywnie; automatycznie dokonać odzwierciedlenia i zastosować parafrazę; wyrażać swoje emocje w sposób opanowany.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): efektywnego komunikowania się z otoczeniem; budowania pozytywnych relacji z otoczeniem; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zjawisk logopedycznych.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

18.2. Wybrane zagadnienia komunikacji międzyludzkiej i międzygatunkowej

Cel kształcenia: poznanie podstawowych zasad warunkujących udaną komunikację opartą na aktywnym słuchaniu, empatii i porozumieniu bez przemocy; uświadomienie roli poprawnej komunikacji jako niezbędnego czynnika do budowania dobrostanu jednostki i jego społecznego otoczenia; wdrożenie do samodzielnego poszukiwania metod wspierających coraz pełniejsze

uczestnictwo jednostki w życiu społecznym; zapoznanie z sygnałami wizualnymi, dźwiękowymi, zapachowymi służącymi do przekazywania emocji, ostrzeżeń czy podstawowych potrzeb zwierząt; prezentowanie poglądów na temat komunikacji międzygatunkowej.

Treści merytoryczne: istotne czynniki werbalne i niewerbalne warunkujące udaną komunikację międzyludzką; zasady aktywnego słuchania; mentalizacja a empatia; cztery zasady porozumienia bez przemocy; odczytywanie sygnałów wysyłanych przez poszczególne gatunki zwierząt (np. psy, koty, konie).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zasady komunikacji społecznej oraz jej roli w budowaniu relacji międzyludzkich; podstawowe sygnały wysyłane przez wybrane gatunki zwierząt, sygnalizujące emocje i nastawienie do innych osobników i ludzi.

Umiejętności (potrafi): zbudować poprawny komunikat w zależności od celu, adresata i sytuacji; odpowiednio zareagować na agresję językową; odczytać intencje i emocje sygnalizowane przez ludzi i zwierzęta.

Kompetencja społeczna: (jest gotów do): pogłębiania wiedzy na temat technik komunikacyjnych i sposobów werbalnego reagowania na różnorodne ludzkie komunikaty werbalne i niewerbalne oraz odpowiedniego reagowania na sygnały zwierząt najczęściej pojawiających się w otoczeniu człowieka.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

19. Socjolingwistyka z elementami logopedii międzykulturowej

Cel kształcenia: zapoznanie z odmianami środowiskowymi i regionalnymi współczesnej polszczyzny i ich wpływem na sposób ukształtowania komunikatów zarówno pod względem fonetycznym, słowotwórczym, leksykalnym, jak i składniowym; wykazanie różnic (zwłaszcza fonetycznych i leksykalnych) między tekstami zdeterminowanymi pod względem regionalnym i środowiskowym a tekstami realizującymi ogólną odmianę języka; uświadomienie potrzeby holistycznej perspektywy spojrzenia na mówienie; wykazanie paraleli między zjawiskami fonetycznymi występującymi w historii języka i procesem nabywania języka przez dzieci; wykazanie wpływu fonetyki regionalnej na wymowę dziecka i osoby dorosłej; wskazanie różnic między wymową regionalną a patologią wymowy (np. mazurzenie a seplenienie; siąkanie a zmiekczenie; wymowa samogłosek nosowych warunkowana regionalnie, uproszenia i asymilacje grup spółgłoskowych, pochylenia samogłosek, dysymilacje a niedojrzałość wymowy i błędy wymowy); pokazanie rodzajów interferencji językowych w wypowiedziach obcokrajowców.

Treści merytoryczne:

Wykłady: logopedia międzykulturowa – istota, pojęcie, zakres; definicja socjolektu, główne zespoły dialektalne polszczyzny, kod ograniczony i kod rozwinięty, akwizycja systemu językowego; przechodzenia z jednego kodu językowego (np. dialektu) na drugi kod (język ogólny); cechy tekstów pisanych i mówionych.

Ćwiczenia: analiza tekstów ustnych i pisanych pod kątem zróżnicowania regionalnego i środowiskowego (w tym na podstawie cech stylistycznych tekstów); na podstawie analizy tekstów tworzenie charakterystyki społecznej jednostki, wskazywanie jej cech idiolektalnych; zagadnienia wpływu świadomego bilingwizmu oraz uwarunkowań kulturowych na język jednostki.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia logopedii międzykulturowej; podstawowe pojęcia i teorie socjolingwistyki; cechy odmiany mówionej i pisanej języka; problematykę wpływu kultury na realizację wypowiedzi dziecka; cechy fonetyczne typowe dla poszczególnych dialektów; konsekwencje komunikacyjne posługiwania się przez człowieka kodem ograniczonym i

rozwiniętym; wartość poznawczą zdań współrzędnych i podrzędnie złożonych; wpływ dialektu na rozwój mowy dziecka.

Umiejętności (potrafi): wykorzystywać wiedzę z zakresu logopedii międzykulturowej na potrzeby postępowania logopedycznego; prezentować podstawowe pojęcia i główne teorie socjolingwistyki; wskazać w tekście cechy dialektalne, słyszeć realizacje odbiegające od normy ogólnej; na podstawie wypowiedzi ustnych i pisanych tworzyć charakterystykę społeczną jednostki, aby skuteczniej się z nią komunikować.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): porozumiewania się z osobami pochodzącymi z różnych środowisk, rozpoznawania specyfiki środowiska lokalnego i regionalnego oraz ich wpływu na funkcjonowanie uczniów; budowania zrozumiałych komunikatów kierowanych do osób lub dzieci o określonym statusie środowiskowym.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

20. Emisja głosu z elementami logopedii artystycznej I

Cel kształcenia: zapoznanie z elementami logopedii artystycznej oraz z kulisami pracy nad szeroko rozumianą emisją głosu i jego higieną; ukształtowanie nawyku prawidłowego toru oddechowego, fonacji i artykulacji oraz estetycznego prezentowania słowa w okolicznościach publiczności; eliminowanie regionalizmów fonetycznych, korygowanie i doskonalenie wymowy i w konsekwencji posługiwanie się polską wymową sceniczną.

Treści merytoryczne: istota emisji głosu i jego higieny; wybrane zagadnienia z logopedii artystycznej (samogłoski i spółgłoski w logopedii artystycznej); ćwiczenia oddechowe, fonacyjne i artykulacyjno-dykcyjne z elementami teorii polskiej wymowy scenicznej w kontekście logopedii artystycznej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): problematykę logopedii artystycznej; zasady emisji i higieny głosu.

Umiejętności (potrafi): stosować podstawową wiedzę z logopedii artystycznej w postępowaniu zawodowym; władać oddechem i głosem oraz wykonywać podstawowe ćwiczenia artykulacyjne i dykcyjne.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

21. Emisja głosu z elementami logopedii artystycznej II

Cel kształcenia: rozwijanie umiejętności z zakresu higieny głosu i wybranych aspektów logopedii artystycznej.

Treści merytoryczne: kontynuacja treningu dykcyjno-głosowo-oddechowego w ruchu, doskonalącego w grupowych i indywidualnych ćwiczeniach emisję głosu w kierunku wymowy scenicznej; prezentacja fragmentu tekstu artystycznego (proza, wiersz) w okolicznościach publiczności z uwzględnieniem zasad wymowy scenicznej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pojęcia i zasady logopedii artystycznej; szczegółowe zasady emisji i higieny głosu; zasady efektywnego posługiwania się narządem mowy.

Umiejętności (potrafi): stosować pojęcia i zasady logopedii artystycznej w postępowaniu zawodowym; posługiwać się aparatem mowy zgodnie z zasadami emisji i higieny głosu; w okolicznościach publiczności prezentować słowo, dbając o jego wizerunek sceniczny.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dbania o poprawny język i skuteczną komunikację; rozumienia znaczenia i roli logopedii i logopedów w życiu społecznym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

22. Wprowadzenie do logopedii

Cel kształcenia: zaznajomienie z terminologią logopedyczną oraz klasyfikacjami zaburzeń mowy; zapoznanie z miejscem logopedii wśród innych nauk oraz z interdyscyplinarnym i multiprofesjonalnym charakterem i specyfiką logopedii; wprowadzenie w problematykę zaburzeń komunikacji językowej oraz głównych etapów postępowania logopedycznego.

Treści merytoryczne: multi-, trans- i interdyscyplinarność logopedii; specjalności w logopedii; charakterystyka ogólna poszczególnych działów logopedii z uwzględnieniem onkologopedii, tyflologopedii, gerontologopedii, logopedii artystycznej i medialnej oraz logopedii międzykulturowej; rozwój polskiej logopedii; główne postacie polskiej logopedii; zasady organizacji pomocy logopedycznej; postulat pełnej opieki logopedycznej; system kształcenia logopedów; status zawodowy logopedy w placówkach oświatowych i jednostkach ochrony zdrowia; prywatna praktyka logopedyczna i przedsiębiorczość w zawodzie logopedy; Polskie Towarzystwo Logopedyczne i Polski Związek Logopedów; towarzystwa logopedyczne o zasięgu międzynarodowym; czasopisma i fora logopedyczne; Europejski Dzień Logopedy; mowa, język, zaburzenia – podstawowe definicje; kryteria oceny zdolności komunikacyjnych; wybrane klasyfikacje zaburzeń mowy: klasyfikacje zaburzeń mowy według kryterium przyczynowego, pochodzenia endogenego, językoznawcza klasyfikacja zaburzeń mowy (T. J. Kania); najnowsze logopedyczne klasyfikacje zaburzeń mowy; propozycje Międzynarodowego Towarzystwa Logopedów i Foniatrów odnośnie nazewnictwa zaburzeń mowy; klasyfikacje medyczne; wybrane klasyfikacje wad wymowy; ujęcie psycholingwistyczne zaburzeń mowy; sposoby zapisu artykulacji wadliwych; ogólna charakterystyka poszczególnych zaburzeń komunikacji językowej i terminologii logopedycznej; warsztat pracy logopedy i praktyka logopedyczna – ogólne zasady pracy logopedycznej oraz wyposażenie gabinetu logopedycznego; uniwersalny schemat diagnozy logopedycznej; narzędzia diagnostyczne do badania mowy; środki i pomoce logopedyczne; ogólne zasady terapii logopedycznej; metody logopedyczne, lingwistyczne, pedagogiczne, psychologiczne i medyczne stosowane w terapii logopedycznej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawową terminologię logopedyczną, a także najważniejsze klasyfikacje zaburzeń mowy; interdyscyplinarny charakter logopedii i specyfikę pracy zawodowej logopedy; specjalności logopedyczne; kryteria oceny zdolności komunikacyjnych, a także metody stosowane w terapii zaburzeń mowy, w tym metody pedagogiczne; zasady organizacji pomocy logopedycznej oraz rolę warsztatu pracy logopedy.

Umiejętności (potrafi): stosować terminologię logopedyczną; charakteryzować najważniejsze klasyfikacje zaburzeń mowy oraz metody stosowane w logopedii.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie; współpracy z innymi specjalistami; udzielania pomocy i wsparcia oraz okazywania szacunku osobom z zaburzeniami komunikacji językowej; wykorzystania zdobytej wiedzy na potrzeby postępowania logopedycznego; autorefleksji nad rozwojem zawodowym; myślenia i działania w sposób przedsiębiorczy w zakresie zawodu logopedy; rozumienia znaczenia i roli logopedii i logopedów w życiu społecznym, dbałości o dorobek i tradycję zawodu.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

23. Rozwój mowy dziecka – norma i patologia

Cel kształcenia: nabycie wiedzy i umiejętności w zakresie oceny stanu rozwoju mowy dziecka oraz stymulacji akwizycji języka, a także rozpoznawania typowych zakłóceń i zaburzeń rozwoju mowy.

Treści merytoryczne:

Wykłady: biologiczne i społeczne podstawy rozwoju mowy; sposoby badania rozwoju mowy dziecka; fazy rozwoju mowy; prawidłowości rozwoju mowy w aspekcie porównawczym; czynniki wpływające na prawidłowy rozwój mowy; dane „wejściowe” dziecka; znaczenie przedwerbalnych form komunikacji dla rozwoju mowy dziecka; prenatalne i niemowlęce uwarunkowania rozwoju mowy; nabywanie poszczególnych elementów systemu fonologicznego przez dziecko; kształtowanie się słuchu fonemowego i fonetycznego oraz świadomości fonologicznej w ontogenezie, analiza i synteza fonemowa u dzieci; rozwój fleksyjny i składniowy wypowiedzi dziecięcych; rozwój zasobu i treści słownictwa dzieci;

rozwój aspektu pragmatycznego wiedzy językowej; sprawność komunikacyjna dzieci; zakłócenia i zaburzenia rozwoju mowy; problem normy rozwojowej; rola wczesnej diagnozy i terapii oraz stymulacji rozwoju mowy; wybrane teorie wyjaśniające sposoby opanowywania i władania językiem.

Ćwiczenia: specyfika rozwoju mowy w poszczególnych rodzajach zaburzeń kompetencji językowej (np. u dzieci z niepełnosprawnością słuchową, z rozszczepem podniebienia, z grupy ryzyka dysleksji, z zaburzeniami natury neurologicznej, dzieci dwujęzycznych, dzieci z FAS itp.); analiza przykładów tekstów dziecięcych pod kątem etapów oraz oceny poziomu rozwoju mowy dziecka.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): problematykę rozwoju i kształtowania mowy dziecka; terminologię dotyczącą opanowywania języka przez dziecko oraz metody opisu i analizy mowy dziecięcej; zagrożenia zakłóceń i zaburzeń w rozwoju mowy.

Umiejętności (potrafi): oceniać rozwój mowy dziecka; analizować wypowiedzi dziecka pod kątem kryteriów istotnych w logopedii; poprawnie posługiwać się terminologią dotyczącą akwizycji systemu językowego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy na potrzeby postępowania logopedycznego; uczenia się przez całe życie; współpracy z nauczycielami, innymi specjalistami oraz rodzicami lub opiekunami dziecka.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

24. Podstawy psycholingwistyki i neuropsychologii

Cel kształcenia: prezentacja kluczowych i podstawowych danych, badań i kontrowersji z zakresu psycholingwistyki i neuropsychologii, głównie w zakresie interakcji procesów neuropoznawczych i neurojęzycznych.

Treści merytoryczne: podstawowe problemy neuropsychologii i psycholingwistyki, w tym rozwojowej; współczesne koncepcje neurolingwistyczne percepcji mowy i konstruowania mowy w oparciu o leksykon i systemy semantyczne – w normie i patologii.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawy neuropsychologii; psycholingwistykę (w tym rozwojową).

Umiejętności (potrafi): wykorzystywać podstawy neuropsychologii i psycholingwistyki (w tym rozwojową) w analizie i ocenie procesów mowy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy w postępowaniu logopedycznym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

25. Profilaktyka logopedyczna

Cel kształcenia: wykształcenie świadomości znaczenia wczesnej diagnozy i opieki logopedycznej dla rozwoju dziecka; nabycie umiejętności podejmowania działań zapobiegających powstawaniu wad i zaburzeń mowy oraz stymulujących prawidłowy rozwój mowy i dostrzegania ewentualnych nieprawidłowości.

Treści merytoryczne:

Wykłady: istota profilaktyki logopedycznej; profilaktyka jako szansa dziecka, rodziców i logopedy; schemat pożądanego modelu opieki, warunki skutecznej profilaktyki; dzieci z grupy ryzyka zaburzeń rozwoju mowy, wczesna diagnoza i wieloprofilowe usprawnianie rozwoju dziecka, pomoc rodzinie dziecka zagrożonego nieprawidłowym rozwojem; holistyczne aspekty profilaktyki logopedycznej; rodzaje działań profilaktycznych: profilaktyka pierwotna, wtórna i trzeciorzędowa; program profilaktyki i wczesnej interwencji dla dzieci E. Stecko, opieka logopedyczna od poczęcia, prenatalne uwarunkowania rozwoju mowy, zapobieganie zaburzeniom mowy w okresie noworodkowym oraz niemowlęcym, opieka logopedyczna nad dziećmi z grupy ryzyka, zapobieganie patologiom w obrębie narządu żucia,

instruowanie matek, ćwiczenia we wczesnej profilaktyce, praca w zespołach wspomagających rozwój małych dzieci; wspomaganie rozwoju mowy dziecka w wieku przedszkolnym – badania, stymulacja rozwoju mowy podczas zabawy, ćwiczeń i gier.

Ćwiczenia: profilaktyki poszczególnych zaburzeń komunikacji językowej; analiza przypadków w aspekcie podejmowania działań profilaktycznych; opracowywanie programów profilaktycznych oraz przykładowych zabaw, gier i ćwiczeń rozwijających i usprawniających narządy artykulacji oraz rozwój mowy i procesy komunikacyjne.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): terminologię oraz metody stosowane w profilaktyce zaburzeń komunikacji językowej; współczesne podejście do problemów uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi; znaczenie wczesnej diagnozy i opieki logopedycznej dla rozwoju dziecka.

Umiejętności (potrafi): stosować profilaktykę logopedyczną poprzez podejmowanie działań zapobiegające powstawaniu wad i zaburzeń mowy; oddziaływać profilaktycznie na rozwój mowy dziecka oraz wskazywać na ewentualną potrzebę interwencji specjalisty; indywidualizować zadania, dostosowywać metody i treści do potrzeb i możliwości uczniów, w tym uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zjawisk logopedycznych; dbania o poprawny język i skuteczną komunikację; uczenia się przez całe życie; współpracy ze specjalistami z innych dziedzin; budowania relacji z dzieckiem i/lub jego opiekunem w oparciu o wzajemny szacunek i zaufanie; inicjowania działań lub włączania się w działania na rzecz jednostek i środowiska społecznego w zakresie profilaktyki logopedycznej.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

26. Logorytmika i umuzykalnienie

Cel kształcenia: zapoznanie z zagadnieniami teoretycznymi logorytmiki i jej rolą w kształceniu prawidłowej mowy; poprawa kompetencji muzycznych; prezentacja wybranej literatury muzycznej.

Treści merytoryczne: rytm jako podstawowy element muzyczny w terapii logopedycznej; zjawiska wspólne dla muzyki i mowy; prawidłowe przebiegi rytmiczno-dźwiękowe w mowie; elementy muzyki w terapii i profilaktyce logopedycznej; ekspresja muzyczno-ruchowa w usprawnianiu mowy dziecka; wpływ ćwiczeń muzyczno-ruchowych na poprawę funkcjonowania narządów mownych; zadania i cele ćwiczeń logorytmicznych; ćwiczenia ruchowe, rytmiczno-ruchowe, mowa rytmizowana; dzieła literatury muzycznej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia logorytmiki; podstawowe wiadomości teoretyczne według założeń Jaquesa-Dalcroze'a i Carla Orffa; podstawowe pojęcia muzyczne; problematykę z zakresu koordynacji ruchowo-słuchowej dziecka; współczesne podejście do uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

Umiejętności (potrafi): wykonać i prowadzić ćwiczenia usprawniające kompetencje rytmiczne i muzyczne; tworzyć ciągi rytmiczno-dźwiękowe; przygotować i poprowadzić zabawy i ćwiczenia słowno-muzyczne; ocenić znaczenie ruchu, rytmu, muzyki i śpiewu dla terapii logopedycznej; wykorzystać ruch, rytm, muzykę i śpiew w profilaktyce zaburzeń mowy oraz w terapii logopedycznej; ocenić zaburzenia w indywidualnym poczuciu rytmu i ocenie wysokości dźwięków; prowadzić ćwiczenia logorytmiczne związane z terapią mowy zgodnie z indywidualnymi potrzebami pacjentów, indywidualizować zadania, dostosowywać metody i treści do potrzeb i możliwości pacjentów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy w postępowaniu logopedycznym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

27. Neurologopedia

Cel kształcenia: zapoznanie z aparaturą pojęciową z zakresu neurologopedii; wykształcenie umiejętności w zakresie rozpoznawania zaburzeń mowy o podłożu neuropsychiatrycznym oraz opanowanie procedur diagnozy i terapii logopedycznej w przypadku poszczególnych jednostek patologii mowy u dzieci i dorosłych ze schorzeniami neurologicznymi i psychicznymi.

Treści merytoryczne:

Wykłady: neurobiologiczne uwarunkowania języka i mówienia; główne koncepcje mózgowej organizacji mowy (wąskolokalizacyjna, koneksjonistyczna, antylokalizacyjna, funkcjonalna); podstawowe zasady kształtowania się mowy w perspektywie praw filo- i ontogenezy; objawy zaburzeń rozwoju mowy: specyficzne (alalia prolongata, alalia, niedokształcenie mowy o typie afazji, afazja dziecięca) i niespecyficzne (oligofazja, spektrum zaburzeń autystycznych, mutyzm, FAS, zespoły wad genetycznych); patomechanizmy i objawy nabytych zaburzeń mowy (schizofazja, afazja, pragnozja, demencja, dyzartia, zespół psychoorganiczny, otępienie, zespół zamknięcia); procedury diagnozy logopedycznej dzieci, młodzieży i dorosłych z zaburzeniami mowy uwarunkowanymi neuropsychiatrycznie; kryteria różnicowania zaburzeń mowy o podłożu neuropsychiatrycznym u dzieci, młodzieży i dorosłych i strategię terapii; budowanie kontaktu z osobą z zaburzeniami mowy o podłożu neurologicznym; zasady doboru technik terapii i narzędzi terapeutycznych; współpraca logopedy z rodziną i najbliższym otoczeniem pacjenta chorego neuropsychiatrycznie.

Ćwiczenia: interpretacja objawów zaburzeń w sferze wegetatywnej, motorycznej, emocjonalno-społecznej, językowo-komunikacyjnej i poznawczej w kontekście oceny klinicznej pacjenta chorego neurologicznie (analiza studiów przypadków); dynamika stanu klinicznego chorego we wczesnym etapie leczenia a obraz zaburzeń mowy (analiza nagrań video chorych na różnych etapach leczenia i terapii); zasady, metody i techniki oceny neurologopedycznej pacjenta z nabytymi zaburzeniami mowy w przebiegu schorzeń neurologicznych (analiza narzędzi diagnostycznych: skale, kwestionariusze, testy, próby eksperymentalno-kliniczne do oceny procesów orientacyjno-poznawczych, sprawności językowych i komunikacyjnych); badanie sprawności interakcyjnych, komunikacyjnych, językowych i realizacyjnych u dzieci, młodzieży i dorosłych chorych neurologicznie – techniki i narzędzia diagnostyczne; metody stymulowania interakcji niewerbalnych i werbalnych u pacjentów we wczesnym etapie leczenia – metodyka postępowania; programowanie terapii neurologopedycznej w przypadku różnych zaburzeń rozwoju mowy (alalia prolongata, alalia, niedokształcenie mowy o typie afazji, afazja dziecięca, oligofazja, spektrum zaburzeń autystycznych, mutyzm, FAS, zespoły wad genetycznych), a także w przypadku nabytych zaburzeń mowy (afazja, pragnozja, dyzartria, zespół psychoorganiczny, otępienie) – analiza studiów przypadków i opracowywanie konspektów zajęć terapeutycznych; kryteria wyboru optymalnych dla danego pacjenta chorego neurologicznie technik terapii neurologopedycznej (filmy instruktażowe), zasady współpracy z rodziną i społecznym otoczeniem pacjenta, a także z innymi specjalistami w budowaniu wielospecjalistycznego modelu terapii osób chorych neuropsychiatrycznie; analiza filmów instruktażowych dotyczących strategii postępowania.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): rodzaje zaburzeń mowy pochodzenia neurologicznego (etiologię, symptomy); terminologię logopedyczną; etapy i zasady diagnozy oraz główne metody terapii w przypadku poszczególnych jednostek patologii.

Umiejętności (potrafi): rozpoznawać i charakteryzować poszczególne zaburzenia mowy pochodzenia neurologicznego; planować pracę logopedyczną z dziećmi i dorosłymi, u których występują zaburzenia mowy o podłożu psychicznym i neurologicznym.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ustawicznego doskonalenia swojego warsztatu zawodowego i rozwoju osobistego; współpracy ze specjalistami z innych dziedzin oraz

rodziną/opiekunami pacjenta; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zaburzeń w zachowaniu człowieka.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

28. Oligofrenologopedia

Cel kształcenia: zapoznanie z potrzebami i możliwościami komunikacyjnymi osób z niepełnosprawnością intelektualną oraz wykształcenie kompetencji w zakresie dostosowywania formy diagnozy i postępowania terapeutycznego do specyficznych potrzeb i możliwości tych osób.

Treści merytoryczne:

Wykłady: niepełnosprawność intelektualna w literaturze; kryteria i klasyfikacja; podstawy rewalidacji; specyfika diagnozy i terapii logopedycznej; charakterystyka dziecka z lekką, umiarkowaną, znaczną i głęboką niepełnosprawnością intelektualną; zaburzenia komunikacji a stopień niepełnosprawności intelektualnej; etiologia i rodzaje zaburzeń mowy u dzieci z niepełnosprawnością intelektualną; rozwój dziecka niepełnosprawnego intelektualnie ze szczególnym uwzględnieniem kształtowania się mowy; metodyka pracy logopedycznej; dostosowanie terapii do indywidualnych potrzeb i możliwości dziecka; kreatywność w pracy terapeutycznej; współpraca między logopedą a środowiskiem rodzinnym dziecka i specjalistami innych dziedzin; specyfika mowy u dzieci z różnymi typami zaburzeń: dziecko z zespołem Downa, dziecko z autyzmem, dziecko z zespołem Aspergera i in.

Ćwiczenia: piśmiennictwo logopedyczne z obszaru oligofrenologopedii; analiza materiału językowego i wypowiedzi dzieci z niepełnosprawnością intelektualną; metody diagnozy i pracy terapeutycznej, a także studia przypadków oraz przygotowywanie konspektów zajęć z dziećmi z niepełnosprawnością intelektualną; filmy instruktażowe dotyczące strategii postępowania logopedycznego i metod terapii; analiza przypadków na podstawie nagrań i dokumentacji; omówienie problemów językowych, fizjologicznych, psychologicznych i społecznych osób z niepełnosprawnością intelektualną.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): specyfikę funkcjonowania osób z niepełnosprawnością intelektualną; zagadnienia z zakresu kompetencji językowych i komunikacyjnych osób z niepełnosprawnością intelektualną; zasady diagnozy i terapii logopedycznej osób z niepełnosprawnością intelektualną.

Umiejętności (potrafi): charakteryzować rozwój mowy osób z niepełnosprawnością intelektualną; analizować trudności językowe i komunikacyjne osób z niepełnosprawnością intelektualną; planować diagnozę i terapię osób z niepełnosprawnością intelektualną.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zjawisk logopedycznych; współpracy z nauczycielami i innymi specjalistami; udzielania wsparcia i pomocy oraz okazywania empatii w pracy z osobami z niepełnosprawnością intelektualną.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

29. Dysleksja

Cel kształcenia: zaznajomienie z etiologią i symptomatologią specyficznych zaburzeń w nauce czytania i pisania oraz sposobami terapii dysleksji, ukazanie roli czytania i pisania w komunikacji językowej oraz we współczesnym świecie.

Treści merytoryczne:

Wykłady: Czytanie i pisanie w komunikacji językowej; czynność czytania w ujęciu psycholingwistycznym i glottodydaktycznym; ryzyko dysleksji; etiologia i symptomatologia dysleksji; zasady diagnozy i terapii dysleksji; dysleksja jako przyczyna trudności w nauce; funkcjonowanie językowe osób z dysleksją w dzieciństwie i dorosłości; współpraca z rodzicami uczniów z dysleksją rozwojową; nowe technologie komunikacyjne i informacyjne a dysleksja.

Ćwiczenia: analiza czynności czytania i jej składników w ujęciu psycholingwistycznym i glottodydaktycznym; diagnoza dysleksji i terapia; oblicza dysleksji rozwojowej; dysleksja a osiągnięcia szkolne; nowe technologie informatyczne i komunikacyjne a dysleksja; funkcjonowanie społeczne i emocjonalne osób z dysleksją; dysleksja a komunikacja językowa; kontrowersje związane z badaniami nad dysleksją; dar dysleksji, czyli dyslektyk uzdolniony artystycznie; dysleksja w terapii szkolnej; określanie ryzyka dysleksji oraz dysleksji; konstruowanie programu terapii; współpraca szkoły z rodzicami uczniów z dysleksją rozwojową.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): problematykę czynności czytania i jej składników w ujęciu psycholingwistycznym i glottodydaktycznym; problematykę czytania i pisanie w komunikacji językowej oraz we współczesnym świecie; ryzyko dysleksji; zasady diagnozy i terapii dysleksji.

Umiejętności (potrafi): analizować czynność czytania i jej składniki w ujęciu psycholingwistycznym i glottodydaktycznym oraz prezentować rolę czytania i pisanie w komunikacji językowej; określać ryzyko dysleksji oraz dysleksję; przeprowadzać diagnozę i terapię dysleksji w zakresie właściwym dla postępowania logopedycznego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy w postępowaniu logopedycznym; dbania o poprawny język i skuteczną komunikację.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

30. Logopedyczne aspekty dwujęzyczności

Cel kształcenia: zaznajomienie z zagadnieniami dwujęzyczności, jej rodzajów oraz konsekwencji dwujęzyczności dla rozwoju dziecka, w szczególności rozwoju mowy.

Treści merytoryczne: główne zagadnienia logopedii międzykulturowej; definicja dwujęzyczności i wielojęzyczności, rodzaje dwujęzyczności; rozwój mowy dziecka dwujęzycznego, specyfika diagnozy i terapii logopedycznej dziecka dwu- i wielojęzycznego, opóźnienie rozwoju mowy a dwujęzyczność, zaburzenia wymowy a dwujęzyczność; konsekwencje dwujęzyczności dla rozwoju dziecka.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienie dwujęzyczności, jej rodzajów oraz konsekwencji dwujęzyczności dla rozwoju dziecka.

Umiejętności (potrafi): definiować dwujęzyczność i jej rodzaje; określać konsekwencje dwujęzyczności dla rozwoju dziecka; wykorzystywać wiedzę z zakresu logopedii międzykulturowej na potrzeby postępowania logopedycznego; analizować i stosować metody językoznawcze i pedagogiczne.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zjawisk logopedycznych; ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

31. Elementy integracji sensorycznej w diagnozie i terapii logopedycznej

Cel kształcenia: nabycie i pogłębienie wiedzy na temat logopedycznej diagnozy i terapii dzieci i młodzieży z wykorzystaniem elementów metody integracji sensorycznej.

Treści merytoryczne: główne cele i założenia metody integracji sensorycznej; integracja sensoryczna w świetle badań nad sprawnością porozumiewania się; wpływ terapii integracji sensorycznej na prawidłowy rozwój mowy, ćwiczenia wspomagające rozwój komunikacji niewerbalnej i werbalnej; teoria integracji sensorycznej i etapy jej rozwoju; budowa i zaburzenia w funkcjonowaniu bazowych układów; dysfunkcje układu przedsionkowego, dotykowego i propriocepcji; narzędzia diagnostyczne w SI; program terapii logopedycznej

uwzględniający elementy SI; zaburzenia przetwarzania sensorycznego; metoda integracji sensorycznej w praktyce logopedycznej; zaburzenia przetwarzania sensorycznego – analiza przypadków; opracowanie planu terapii logopedycznej z wykorzystaniem elementów SI; programowanie ćwiczeń z wykorzystaniem elementów metody integracji sensorycznej oraz ich analiza.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): rolę integracji sensorycznej w rozwoju mowy i przyswajaniu języka.

Umiejętności (potrafi): określać rolę integracji sensorycznej w rozwoju mowy i przyswajaniu języka; analizować i interpretować postępowanie terapeutyczne z zastosowaniem metody integracji sensorycznej w przypadku pacjentów z zaburzeniami mowy, opracować terapię logopedyczną z wykorzystaniem elementów metody integracji sensorycznej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

32. Logopedyczny trening słuchowy

Cel kształcenia: nabycie wrażliwości słuchowej – fonetycznej i prozodycznej, która pozwala odróżnić poszczególne zaburzenia w zakresie wymowy, co składa się na warsztat przyszłego logopedy; wyposażenie w wiedzę na temat treningów słuchowych w terapii logopedycznej.

Treści merytoryczne: trening umiejętności słuchowych – analiza zjawisk segmentalnych i suprasegmentalnych w zaburzeniach mowy; treningi słuchowe w terapii logopedycznej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): przejawy wymawianiowe (w płaszczyźnie segmentalnej i suprasegmentalnej) w różnych typach zaburzeń kompetencji językowej; typy i zastosowanie treningów słuchowych.

Umiejętności (potrafi): odróżniać poszczególne typy zaburzeń wymawianiowych (w płaszczyźnie segmentalnej i suprasegmentalnej), które składają się na różne typy zaburzeń kompetencji językowej; opisać i zastosować w programie terapii logopedycznej właściwy trening słuchowy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie; rozwijania świadomości językowej; wykorzystania zdobytej wiedzy na potrzeby postępowania logopedycznego.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

33. Komputer, media i nowe technologie w pracy logopedy

Cel kształcenia: zapoznanie z możliwościami stosowania komputera w terapii logopedycznej; zaprezentowanie gier komputerowych, wykorzystywanych jako pomoce dydaktyczne podczas zajęć z logopedą, jak również programów do badania słuchu fonemowego, aplikacji służących wspomaganiu treningu aparatu słuchu i mowy; omówione oprzyrządowania wspomagające, stosowanego przy niepełnosprawności ruchowej i/lub intelektualnej.

Treści merytoryczne: podstawowe programy komputerowe stosowane w pracy logopedy: pakiet rozszerzony Logopedia 2.0, Echokorektor, jak również edytory prezentacji; uwrażliwienie na różne rodzaje potrzeb i ograniczeń osób podlegających terapii (niepełnosprawność psychoruchowa, intelektualna, emocjonalna, deficyt uwagi); media i nowe technologie w terapii logopedycznej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): rolę komputera, mediów i nowych technologii w terapii logopedycznej.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się programami komputerowymi stosowanymi w terapii logopedycznej; ocenić przydatność danego programu w terapii określonego przypadku; konstruować podstawowe pomoce edukacyjne z wykorzystaniem komputera; podjąć pracę w zespole specjalistów, przyjmując różne w niej role; a także pracować samodzielnie.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

34. Literatura w kształceniu logopedycznym:

34.1. Terapeutyczne funkcje literatury

Cel kształcenia: poznanie funkcji literatury pięknej w terapii logopedycznej, umiejętność wykorzystania w terapii tekstów literackich.

Treści merytoryczne: zagadnienia z zakresu biblioterapii (przykłady zajęć biblioterapeutycznych), baśnioterapii (budowa i funkcje baśni na przykładach), bajkoterapii (rodzaje bajek terapeutycznych, ich funkcje i przykłady); elementy teatroterapii (na podstawie wierszy Brzechwy i Tuwima) i muzykoterapii (rola piosenki poetyckiej); tworzenie samodzielnych form literackich (wierszyki z wysokim poziomem trudności językowej, bajkę terapeutyczną i opowiadanie logopedyczne); poznanie literatury autobiograficznej, która podejmuje problematykę różnorodnych zaburzeń, w tym także mowy: autyzmu, zespołu Aspergera, zespołu Downa, afazji itp.; wykorzystanie w terapii logopedycznej odpowiednio dobranej literatury dla dzieci i młodzieży.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): problematykę związaną z literaturą dla dzieci i młodzieży; podstawowe funkcje biblioterapii, bajkoterapii, baśnioterapii, teatroterapii i muzykoterapii; konieczność wykorzystania literatury pięknej w terapii logopedycznej.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać wiedzę na temat literatury pięknej w różnorodnych formach terapii logopedycznej; samodzielnie tworzyć krótkie teksty literackie wspomagające działania logopedy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy w postępowaniu logopedycznym; podejmowania samodzielnych decyzji o zastosowaniu odpowiednio dobranych do zaburzenia mowy metod terapeutycznych; podejmowania działań związanych z wykonywanym zawodem; uczestniczenia w życiu kulturalnym.

Formy prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

34.2. Literatura dla dzieci i młodzieży

Cel kształcenia: wyrobienie umiejętności identyfikacji cech znamienych dla literatury dla dzieci i młodzieży oraz jej podstawowych gatunków; poznanie miejsca literatury dla dzieci i młodzieży w kulturze, specyfiki odbioru czytelniczego i roli, jaką lektura od najmłodszych lat odgrywa w procesie edukowania, wychowywania i kształtowania potrzeb intelektualnych człowieka, w tym rozwoju mowy, a także w terapii logopedycznej.

Treści merytoryczne: podstawowe gatunki literatury dziecięcej; przedstawiciele literatury dziecięcej: Julian Tuwim, Jan Brzechwa, Wanda Chotomska, Joanna Papużyńska; znaczenie i funkcje baśni; funkcje poezji dla dzieci; problemy literatury dla młodzieży; literatura dla dzieci jako terapia; formy quasiautobiograficzne w literaturze dziecięcej; powieść dla dziewcząt; rola ilustracji w książkach dla dzieci; literatura dziecięca a teatr.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): cechy literatury dla dzieci i młodzieży, jej istotne uwarunkowania; podstawowe gatunki tej literatury, jej znaczenie w prawidłowym rozwoju psychofizycznym dziecka, włącznie z rozwojem mowy; rolę jaką odgrywa literatura dziecięca w terapii logopedycznej.

Umiejętności (potrafi): wskazywać cechy istotne dla poszczególnych form i uzasadnić funkcje, jakie spełnia w rozwoju intelektualnym dzieci, w tym rozwoju mowy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania wybranych form literatury dziecięcej w kształtowaniu prawidłowego rozwoju psychofizycznego i intelektualnego dziecka, ze szczególnym uwzględnieniem rozwoju mowy.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

35. Komunikacja wspomagająca i alternatywna

Cel kształcenia: zapoznanie z wybranymi metodami wchodzącymi w zakres metod alternatywnych i wspomagających; wskazanie uwarunkowań doboru adekwatnej do potrzeb jednostki metody komunikacji.

Treści merytoryczne:

Wykłady: wprowadzenie w istotę, zakres, problematykę, podstawowe pojęcia i metody komunikacji alternatywnej i wspomagającej; kontekst historyczny komunikacji alternatywnej; podmiot i przedmiot komunikacji alternatywnej; klasyfikacje metod komunikacji wspomagającej i alternatywnej.

Ćwiczenia: diagnoza możliwości komunikacji z zastosowaniem metod alternatywnych i wspomagających – istota, zasady, przebieg, metody i narzędzia; język migowy; metoda fonogestowej wizualizacji mowy (Cued Speech). System PCS. Makaton. Alfabet Braille’a, alfabet punktowy do dłoni, daktylografia do ręki, jednoręczny i dwuręczny brajl do palców, tabliczka brajlowska czarno drukowa, metoda kalendarzy, system jednoznacznych symboli, Bliss, piktogramy; urządzenia techniczne wspierające komunikację alternatywną, środowiska wychowawcze a komunikacja alternatywna.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): istotę działań logopedycznych nie tylko w odniesieniu do problemów związanych z tzw. komunikacją werbalną, ale także w sytuacji konieczności zastosowania wspomagających, a nawet alternatywnych metod komunikacji; metody komunikacji wspomagającej i alternatywnej, w tym metodę fonogestowej wizualizacji mowy oraz podstawy języka migowego.

Umiejętności (potrafi): wykorzystywać metody komunikacji wspomagającej i alternatywnej oraz podstawy języka migowego w terapii logopedycznej; dobrać adekwatne metody i narzędzia w celu opracowania zaistniałych problemów logopedycznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń logopedycznych wymagających zastosowania wspomagających i alternatywnych metod komunikacji; uczenia się przez całe życie; autorefleksji nad rozwojem zawodowym; udzielania wsparcia i pomocy oraz okazywania empatii i szacunku osobom i grupom społecznym w zakresie działań zawodowych logopedy.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

36. Pedagogika specjalna

Cel kształcenia: wyczulenie na problemy osób niepełnosprawnych i niedostosowanych społecznie oraz potrzebę udzielania im wszechstronnego i wielozakresowego wsparcia, a także poszanowania ich prawa do autonomii i własnych wyborów; wskazanie roli pedagoga specjalnego w kreowaniu działań edukacyjnych, terapeutycznych oraz wspierających rozwój i funkcjonowanie dziecka, ucznia lub osoby z niepełnosprawnościami oraz niedostosowane społecznie.

Treści merytoryczne: wprowadzenie w istotę, zakres, fenomen, przedmiot, podmiot, podstawowe pojęcia pedagogiki specjalnej; źródła i miejsce pedagogiki specjalnej w strukturze nauki oraz jej przedmiotowe i metodologiczne powiązania z dziedzinami nauk społecznych, humanistycznych oraz medycznych i nauk o zdrowiu; systematyki pedagogiki specjalnej; koncepcje ludzkiej niepełnosprawności (Międzynarodowa Klasyfikacja Uszkodzeń, Niepełnosprawności i Upośledzeń – 1980; Międzynarodowa Klasyfikacja Funkcjonowania, Niepełnosprawności i Zdrowia – ICF – International Classification of Functioning – 2001); cele pedagogiki specjalnej; paradygmaty pedagogiki specjalnej. Współczesne problemy pedagogiki specjalnej; dylematy edukacji włączającej – istota, celowość, uwarunkowania, bariery; dziecko i uczeń ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi w systemie oświaty; pedagog specjalny – deontologia i etyka zawodowa; zadania zawodowe, współpraca z innymi specjalistami,

zagrożenie wypaleniem zawodowym; perspektywy przyszłości pedagogiki specjalnej, zmiany i wyzwania edukacyjne XXI wieku; subdyscypliny pedagogiki specjalnej – charakterystyka szczegółowa.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): problematykę związaną z osobami z niepełnosprawnością, determinantów ich psychospołecznego rozwoju oraz indywidualnego funkcjonowania w dorosłości; istotę, zakresy, fenomen, przedmiot, podmiot i podstawowe pojęcia pedagogiki specjalnej, a także źródła i miejsce pedagogiki specjalnej wśród innych nauk oraz miejsce systemu kształcenia specjalnego w stosunku do systemu kształcenia powszechnego; organizację kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi w systemie integracyjnym i włączającym.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać zdobytą wiedzę na temat funkcjonowania psychospołecznego osób z niepełnosprawnością oraz niedostosowaniem społecznym; rozpoznać problemy takich osób oraz podjąć wymagane działania na rzecz ich profilaktyki i niwelacji; wykorzystywać i integrować wiedzę z zakresu pedagogiki specjalnej oraz powiązanych z nią dyscyplin naukowych w celu analizy problemów diagnostycznych, terapeutycznych i edukacyjnych w logopedii; rozpoznawać i interpretować zjawiska społeczne, ukazując ich powiązania z różnymi zakresami pedagogiki specjalnej; nawiązywać oraz realizować współpracę w ramach działań wspierających rozwój i edukację dzieci/uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): doceniania tradycji i dorobku badań naukowych z zakresu pedagogiki specjalnej, ich kontynuacji i poszerzania o nowe obszary; okazywania empatii osobom potrzebującym wsparcia i pomocy; samodzielnego pogłębiania wiedzy pedagogicznej; konsultacji z osobami bardziej kompetentnymi w celu doskonalenia swego warsztatu pracy.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

37. Dydaktyka i metodyka postępowania logopedycznego

Cel kształcenia: nabycie podstawowej wiedzy o dydaktyce i metodyce postępowania logopedycznego, w tym specyfice diagnozy i terapii logopedycznej, zasadach postępowania logopedycznego, metodach i narzędziach mających zastosowanie w diagnozie i terapii logopedycznej różnych zaburzeń mowy.

Treści merytoryczne:

Wykłady: dydaktyka i metodyka postępowania logopedycznego – podstawowe pojęcia; zasady postępowania logopedycznego; podstawowa wiedza z zakresu diagnozy i terapii logopedycznej; zasady planowania i programowania postępowania logopedycznego oraz oceniania postępów terapii; współpraca logopedy z rodziną dziecka; współpraca w zespole specjalistycznym; specyfika postępowania logopedycznego w wybranych zaburzeniach mowy.

Ćwiczenia: wdrażanie zasad postępowania logopedycznego; stosowanie wybranych metod i narzędzi diagnozy logopedycznej; stosowanie wybranych metod terapii logopedycznej; pomoce logopedyczne; konstruowanie podstawowych programów terapii logopedycznej i konspektów zajęć logopedycznych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia z zakresu dydaktyki i metodyki postępowania logopedycznego; podstawową wiedzę dotyczącą diagnozy i terapii logopedycznej; wybrane metody i narzędzia postępowania diagnostycznego i terapeutycznego; ogólne zasady postępowania logopedycznego; zasady planowania i programowania terapii oraz oceniania postępów terapii; rolę współpracy z rodziną dziecka i współpracy w zespole wielospecjalistycznym; specyfikę postępowania logopedycznego w wybranych zaburzeniach mowy.

Umiejętności (potrafi): wdrażać zasady postępowania logopedycznego; stosować wybrane metody i narzędzia diagnozy logopedycznej; konstruować program terapii logopedycznej i tworzyć konspekt zajęć logopedycznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): samodzielnego pogłębiania wiedzy; współpracy z nauczycielami i specjalistami w celu doskonalenia swojego warsztatu pracy; uczenia się przez całe życie.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

38. Diagnostyka logopedyczna i postępowanie rehabilitacyjne w zaburzeniach połykania

Cel kształcenia: wyposażenie w praktyczną wiedzę na temat zaburzeń połykania w praktyce logopedycznej; zapoznanie z procesem prawidłowego połykania, specyfiką diagnozy zaburzeń połykania u dzieci i dorosłych oraz zasadami postępowania rehabilitacyjnego.

Treści merytoryczne: etapy procesu połykania, przyczyny i skutki zaburzeń połykania, typy dysfagii, zaburzenia połykania u dzieci i dorosłych, zasady diagnostyki logopedycznej czynności prymarnych i odruchów orofacjalnych a zaburzenia połykania, diagnostyka zaburzeń połykania, zasady postępowania rehabilitacyjnego w zaburzeniach połykania.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): istotę oraz zasady diagnozy logopedycznej czynności prymarnych i odruchów orofacjalnych oraz postępowania rehabilitacyjnego w zaburzeniach połykania; podstawy funkcjonowania i patologie aparatu mowy oraz zasady efektywnego posługiwania się narządem mowy; etapy procesu połykania, rodzaje zaburzeń połykania, ich przyczyny i skutki.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać wiedzę z zakresu diagnostyki czynności prymarnych i odruchów orofacjalnych w postępowaniu logopedycznym; planować i realizować postępowanie rehabilitacyjne w zaburzeniach połykania.

Kompetencje społeczne (jest gotów do) okazywania empatii dzieciom oraz osobom dorosłym potrzebującym wsparcia i pomocy; uczenia się przez całe życie; współpracy z innymi specjalistami w celu doskonalenia swego warsztatu pracy.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

39. Wczesna interwencja logopedyczna

Cel kształcenia: zapoznanie z istotą wczesnej interwencji i wspomagania logopedycznego rozwoju małego dziecka oraz z metodami diagnozy i terapii logopedycznej małych dzieci z grupy ryzyka zaburzeń rozwojowych i z zaburzeniami rozwojowymi.

Treści merytoryczne: istota wczesnej interwencji i wczesnego wspomagania rozwoju dziecka zagrożonego niepełnosprawnością i jego rodzinie; logopeda na oddziale neonatologicznym; rola logopedy we wczesnej diagnozie i wspomaganiu rozwoju; charakterystyka dzieci z grupy wysokiego ryzyka, przedwcześnie urodzonych oraz z wadami genetycznymi; czynniki ryzyka; wczesne uszkodzenia mózgu; metody wczesnej diagnostyki dzieci zagrożonych nieprawidłowym rozwojem, zachowania dzieci budzące niepokój; czynniki warunkujące rozwój mowy: funkcjonowanie zmysłów; ocena odruchów ważnych dla rozwoju mowy; badanie napięcia mięśniowego, symetrii ciała i twarzy dziecka; budowa narządów artykulacyjnych i ich sprawność; oddychanie; karmienie i problemy w przyjmowaniu pokarmu; metody wczesnej stymulacji logopedycznej; tworzenie zespołów terapeutycznych i współpraca we wczesnym wspomaganiu rozwoju dziecka.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): istotę wczesnej interwencji logopedycznej; zasady diagnostyki logopedycznej czynności prymarnych i odruchów orofacjalnych oraz postępowania logopedycznego w zaburzeniach połykania u dzieci; podstawy zaliczenia dziecka do grupy zagrożonych niepełnosprawnością bądź ze stwierdzoną niepełnosprawnością; najczęstsze

zaburzenia neurologiczne i neuropsychologiczne dzieci z grupy ryzyka; rodzaje odruchów posturalnych i neurologicznych oraz ich rolę we wczesnej diagnozie; metody wczesnego wspomagania rozwoju.

Umiejętności (potrafi): stosować wiedzę z zakresu wczesnej interwencji logopedycznej, w tym planować działania z tego obszaru; przeprowadzać diagnostykę logopedyczną czynności prymarnych i odruchów orofacialnych; omawiać czynniki ryzyka z uwzględnieniem okresu ich działania oraz charakteryzować dzieci z grupy ryzyka; rozpoznawać zaburzenia w zakresie ogólnego, ruchowego i neurologicznego rozwoju małego dziecka; podejmować działania wspomagające rozwój dziecka; wyróżniać czynniki warunkujące rozwój artykulacji.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania empatii dzieciom i uczniom potrzebującym wsparcia i pomocy; samodzielnego pogłębiania wiedzy z zakresu wczesnej interwencji logopedycznej; współpracy z nauczycielami i specjalistami; uczenia się przez całe życie; inicjowania działań lub włączania się w działalność na rzecz jednostek lub środowiska w zakresie związanym z wczesną interwencją logopedyczną.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

40. Dyslalia. Metody diagnozy i terapii zaburzeń artykulacji I

Cel kształcenia: zapoznanie z aparaturą pojęciową z zakresu wad wymowy; nabycie umiejętności rozpoznawania zaburzeń artykulacyjnych oraz poznanie skutecznych sposobów korygowania wad wymowy w dyslalii.

Treści merytoryczne:

Wykłady: terminologia dyslalii; miejsce dyslalii w wybranych klasyfikacjach zaburzeń mowy; najważniejsze zjawiska logopedyczne: niezakończony rozwój mowy, opóźniony rozwój mowy, wada wymowy, odmienne realizacje spowodowane uszkodzeniami organicznymi i/lub chorobami fizycznymi; kryteria oceny poprawności wymowy; wada wymowy a błąd wymowy; etapy postępowania w diagnozie i terapii dyslalii; przyczyny wad wymowy; trudności w diagnozowaniu dyslalii; problemy z rozgraniczeniem substytucji i deformacji; badanie wymowy, charakterystyka wykorzystywanych narzędzi, elementy składowe badania; kwestionariusze do badań; etapy pracy korekcyjnej; skutki wad wymowy; dyslalia a trudności wychowawcze i szkolne; rodzina w terapii dziecka z dyslalią; warunki powodzenia terapii.

Ćwiczenia: charakterystyka poszczególnych wad wymowy zaliczanych do dyslalii: sygmatyzm, rotacyzm, kappacyzm, gammacyzm, mowa bezdźwięczna i innych; prezentacji i analizy dostępnych kwestionariuszy obrazkowych; trening słuchowy poprzez odsłuchiwanie i transkrybowanie nagrań tekstów dziecięcych (zaburzenia artykulacyjne są ilustrowane odpowiednimi nagraniami); problem zapisu głosek zdeformowanych; analiza konkretnych przypadków (np. dziecka z rozległą dyslalią); próba wypunktowania i nazwania problemów z punktu widzenia różnych klasyfikacji wad wymowy; propozycje terapii.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): istotę oraz rodzaje zaburzeń wymowy (dyslalii); zasady diagnozy i terapii logopedycznej zaburzeń artykulacji.

Umiejętności (potrafi): charakteryzować zaburzenia wymowy (dyslalie); przeprowadzać diagnozę logopedyczną zaburzeń wymowy; rozpoznawać zaburzenia artykulacyjne oraz dobrać skutecznie sposoby ich korygowania.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania empatii dzieciom i uczniom potrzebującym wsparcia i pomocy; samodzielnego pogłębiania wiedzy; współpracy z nauczycielami i specjalistami; uczenia się przez całe życie, dbania o poprawny język i skuteczną komunikację.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

41. Dyslalia. Metody diagnozy i terapii zaburzeń artykulacji II

Cel kształcenia: poznanie objawów dyslalii, zdobycie wiedzy o przyczynach nieprawidłowego rozwoju artykulacji u dzieci oraz podstawowe umiejętności w zakresie diagnozowania i korygowania wad wymowy.

Treści merytoryczne: metodyka szczegółowa wywoływania poszczególnych głosek: ćwiczenia wstępne (ćwiczenia funkcji w obrębie narządu żucia, sprawności aparatu artykulacyjnego, oddechowe, fonacyjne, słuchowe); metody wywoływania głosek i ich utrwalania (na określonym materiale językowym); terapia logopedyczna w przypadku dyslalii, w tym zapoznanie się z dokumentacją pracy logopedycznej; omawianie scenariuszy zajęć.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): istotę i rodzaje zaburzeń wymowy (dyslalii); metodykę logopedyczną i zasady konstruowania programów terapii logopedycznej w przypadku dyslalii.

Umiejętności (potrafi): charakteryzować zaburzenia wymowy (dyslalie); przeprowadzać diagnozę i konstruować programy terapii logopedycznej zaburzeń mowy; posługiwać się kwestionariuszami do badania artykulacji; konstruować scenariusze zajęć logopedycznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): samodzielnego pogłębiania wiedzy; współpracy z nauczycielami i specjalistami; uczenia się przez całe życie; dbania o poprawny język i skuteczną komunikację.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

42. Balbutologia. Metody diagnozy i terapii zaburzeń płynności mówienia

Cel kształcenia: przekazanie wiedzy dotyczącej teorii zaburzeń płynności mówienia (etiologia, symptomy, terminologia) oraz wykształcenie praktycznych umiejętności w zakresie diagnozy zaburzeń płynności mówienia, kryteriów diagnozy różnicowej jąkania, gielkotu i rozwojowej niepłynności mówienia, a także w zakresie metod i technik terapii osób z niepłynnością mówienia.

Treści merytoryczne:

Wykłady: jąkanie – pojęcie, terminologia, teorie etiologiczne, patomechanizmy; objawy niepłynności i typologie jąkania; jąkanie a inne zaburzenia tempa, melodii i rytmu mowy; gielkot – przyczyny, objawy i terapia; rozwojowa niepłynność mówienia a jąkanie wczesnodziecięce – kryteria różnicowania; procedury i metodyka postępowania logopedycznego w przypadku zaburzeń płynności mówienia u dzieci i dorosłych; diagnoza różnicowa zaburzeń płynności mówienia; metody terapii osób jękających się – rodzaje i charakterystyka; narzędzia do diagnozy osób z niepłynnością mówienia (kwestionariusz Cooperów do oceny jąkania, próba sylabowa); ocena logofobii; metodyka terapii jąkania przy pomocy echokorektora i cyfrowego korektora mowy; programy terapii niepłynności mówienia (I. Wygotskiej, R. Byrne, Ch. van Riper, M. Chęcka, Z. Tarkowskiego); techniki usprawniania płynności wypowiedzi: technika przedłużania samogłosek S. Wilczewskiego, technika rytmizacji mowy Z. Engiel; terapie wspomagające postępowanie logopedyczne w przypadku jąkania (socjoterapia, psychoterapia, farmakoterapia); zasady i kryteria wyboru metod terapii osób jękających się; jąkanie jako problem indywidualny i społeczny; rodzina w terapii jąkania. *Ćwiczenia:* jakościowa i ilościowa analiza wypowiedzi osób z zaburzeniami płynności mówienia; analiza narzędzi diagnostycznych i technik terapeutycznych; studia przypadków; transkrypcja nagrań (audio i video) wypowiedzi osób, u których występują objawy jąkania, gielkotu oraz rozwojowej niepłynności mówienia; przygotowywanie konspektów zajęć terapeutycznych dla dzieci i osób dorosłych z niepłynnością mówienia z odpowiednio dobranymi ćwiczeniami i pomocami terapeutycznymi; przyswajanie technik diagnozy i terapii osób z niepłynnością mówienia z wykorzystaniem filmów instruktażowych; omówienie fizjologicznych, psychicznych, lingwistycznych i społecznych problemów osób z niepłynnością mówienia.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): istotę zaburzeń płynności mówienia – jąkania i gielkotu; terminologię z zakresu niepełności mowy; etiologię i symptomy jąkania; etapy diagnozy oraz metody terapii osób z niepełnością mówienia.

Umiejętności (potrafi): określać objawy zaburzeń płynności mówienia – jąkania i gielkotu; dokonać diagnozy różnicowej jąkania, gielkotu i rozwojowej niepełności mowy; zaproponować właściwe formy terapii osób z niepełnością mówienia, poprawnie posługiwać się terminologią logopedyczną.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania empatii dzieciom i uczniom potrzebującym wsparcia i pomocy w sytuacjach szkolnych; autorefleksji nad rozwojem zawodowym; doskonalenia swoich kompetencji zawodowych; rozumienia znaczenia i roli logopedii i logopedów w życiu społecznym, dbałości o tradycję i dorobek zawodu.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

43. Surdologopedia z elementami tyflogopedii. Metody wychowania słuchowego i językowego

Cel kształcenia: zapoznanie z trudnościami językowymi i komunikacyjnymi osób z różnymi ubytkami słuchu oraz ze stosowanymi w praktyce surdologopedycznej i surdopedagogicznej metodami kształcenia językowego, jak również wykształcenie kompetencji w zakresie charakteryzowania zaburzeń mowy jako podstawy do nabycia umiejętności dokonywania samodzielnej diagnozy surdologopedycznej; zapoznanie z podstawowymi problemami tyflogopedii.

Treści merytoryczne:

Wykłady: surdologopedia – istota, zakres, terminologia, podstawowe definicje; schemat prawidłowego rozwoju oraz dojrzewania reakcji słuchowych wg Kevina Marphy; rozwój mowy i funkcji słuchowych dzieci słyszących i niesłyszących; podstawy audiofonologii pedagogicznej; metody wychowania słuchowego i językowego; potrzeby edukacyjne dziecka z uszkodzonym słuchem w zależności od stopnia ubytku słuchu; dziesięć próśb dziecka z uszkodzonym słuchem; zalecenia wychowawczo-terapeutyczne (surdoterapeutyczne); tyflogopedia jako subdyscyplina szczegółowa logopedii oraz element jej współczesnej koncepcji strukturalnej; główne zasady diagnozy i terapii tyflogopedycznej.

Ćwiczenia: specyfika funkcjonowania komunikacyjnego dziecka z lekkim stopniem niepełnosprawności słuchowej oraz metodyka działań surdologopedycznych; specyfika funkcjonowania komunikacyjnego dziecka z umiarkowanym stopniem niepełnosprawności słuchowej oraz metodyka działań surdologopedycznych; specyfika funkcjonowania komunikacyjnego dziecka ze znacznym stopniem niepełnosprawności słuchowej oraz metodyka działań surdologopedycznych; specyfika funkcjonowania komunikacyjnego dziecka z głębokim stopniem niepełnosprawności słuchowej oraz metodyka działań surdologopedycznych; specyfika funkcjonowania oraz nabywania mowy dziecka z niepełnosprawnością wzrokową oraz metodyka działań tyflogopedycznych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): istotę surdologopedii i tyflogopedii; procesy opanowywania języka w głuchocie, niedosłuchu oraz u osób z niepełnosprawnością wzrokową, a także trudności językowe i komunikacyjne osób niesłyszących oraz osób z zaburzeniami widzenia; zasady diagnozy i terapii surdologopedycznej i tyflogopedycznej; podstawy audiofonologii pedagogicznej, w tym metody wychowania słuchowego i językowego.

Umiejętności (potrafi): stosować wiedzę z zakresu surdologopedii, tyflogopedii oraz audiofonologii pedagogicznej, stosować metody wychowania słuchowego i językowego na poszczególnych etapach postępowania logopedycznego; charakteryzować trudności językowe i komunikacyjne osób niesłyszących oraz dokonywać diagnozy osiągniętego poziomu opanowania języka przez osoby z różnymi ubytkami słuchu i w różnym wieku; przedstawić

specyfikę funkcjonowania językowego dziecka z zaburzeniami wzroku; adekwatnie posługiwać się terminologią surdologopedyczną i tyflogologopedyczną.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania empatii osobom potrzebującym wsparcia i pomocy; kontaktów z osobami z uszkodzonym słuchem lub wzrokiem oraz do przełamywania barier komunikacyjnych; samodzielnego pogłębiania wiedzy surdologopedycznej i tyflogologopedycznej; współpracy z nauczycielami i specjalistami z innych dziedzin w celu doskonalenia swego warsztatu pracy.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

44. Metodyka rewalidacji indywidualnej

Cel kształcenia: stworzenie podstaw teoretycznych i metodycznych dla planowania i realizacji procesów rewalidacji indywidualnej ukierunkowanych na wspieranie rozwoju poznawczego, emocjonalnego i społecznego dzieci z trudnościami w nauce; nabycie umiejętności rozpoznawania specyficznych trudności edukacyjnych oraz projektowania i prowadzenia pracy terapeutycznej w sposób świadomy, refleksyjny i dostosowany do indywidualnych potrzeb dziecka.

Treści merytoryczne:

Wykłady: trudności w uczeniu się – ujęcie wielowymiarowe (wprowadzenie poznawcze, emocjonalne i społeczne; podstawowa terminologia; terapia, reedukacja, rewalidacja); specyficzne trudności w nauce i specjalne potrzeby edukacyjne (istota, kryteria diagnostyczne, ograniczenia diagnozy; uczeń o SPE w perspektywie systemowej i relacyjnej); psychospołeczne uwarunkowania trudności szkolnych (środowisko rodzinne i szkolne, doświadczenia relacyjne, znaczenie relacji terapeutycznej); język i komunikacja w diagnozie i terapii pedagogicznej (etykietowanie, komunikacja z dzieckiem i rodzicem, znaczenie sposobu formułowania informacji); symptomy deficytów rozwojowych i ich konsekwencje edukacyjne (percepcja słuchowa i wzrokowa, orientacja przestrzenna, rozwój ruchowy, lateralizacja; trudności w nauce poszczególnych przedmiotów); podstawy diagnozy pedagogicznej (wstępna diagnoza, analiza próbek pisma, opinia a orzeczenie); programowanie pracy terapeutycznej i etapy terapii pedagogicznej (konceptje teoretyczne, planowanie procesu); metody i formy pracy w rewalidacji indywidualnej (usprawnianie percepcji, sprawność manualna, gry i zabawy, wspieranie czytania i pisanie); organizacja pomocy psychologiczno-pedagogicznej w szkole.

Ćwiczenia: analiza studiów przypadku dzieci z różnymi trudnościami edukacyjnymi; prowadzenie wywiadu z dzieckiem i rodzicem – cele, etyka, komunikacja; interpretacja opinii i orzeczeń z poradni psychologiczno-pedagogicznych; opracowywanie wstępnej diagnozy trudności edukacyjnych; projektowanie programów rewalidacji indywidualnej w ujęciu procesowym; dobór metod, form i pomocy dydaktycznych do potrzeb dziecka; konstruowanie scenariuszy zajęć rewalidacyjnych; symulacje rozmów z rodzicem i nauczycielem; autoanaliza postawy przyszłego terapeuty – granice, odpowiedzialność, etyka.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metody stosowane w rewalidacji indywidualnej; metodykę postępowania logopedycznego; zasady konstruowania programów rewalidacji indywidualnej.

Umiejętności (potrafi): planować i realizować metodykę rewalidacji indywidualnej; przeprowadzać diagnozę i konstruować programy z zakresu rewalidacji indywidualnej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania empatii dzieciom i uczniom potrzebującym wsparcia i pomocy; samodzielnego pogłębiania wiedzy pedagogicznej; współpracy z nauczycielami i specjalistami w celu doskonalenia swojego warsztatu pracy.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

45. Warsztaty logopedyczne. Zasady diagnozy i terapii opóźnionego rozwoju mowy i niedokształcenia mowy pochodzenia korowego

Cel kształcenia: wykształcenie praktycznych umiejętności stawiania trafnej diagnozy oraz planowania i przeprowadzania skutecznej terapii logopedycznej dzieci z opóźnionym rozwojem mowy i niedokształceniem mowy pochodzenia korowego.

Treści merytoryczne: zawód logopedy w praktyce: stosowanie podstawowej terminologii związanej z opóźnionym rozwojem mowy i niedokształceniem mowy pochodzenia korowego u dzieci; rozpoznawanie przyczyn, mechanizmów i objawów opóźnionego rozwoju mowy i niedokształcenia mowy pochodzenia korowego; diagnozowanie i terapia opóźnionego rozwoju mowy i niedokształcenia mowy pochodzenia korowego: zasady, metody, narzędzia; konstruowanie programów terapeutycznych; współpraca w zespole wielospecjalistycznym; zasady nawiązywania kontaktu z dzieckiem i jego opiekunem.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): definicje oraz podstawową terminologię z zakresu opóźnionego rozwoju mowy; przyczyny, mechanizmy i objawy opóźnionego rozwoju mowy i niedokształcenia mowy pochodzenia korowego, zasady diagnozowania i programowania terapii w opóźnionym rozwoju mowy i niedokształceniu mowy pochodzenia korowego; zasady nawiązywania kontaktu z dzieckiem i jego rodziną.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się terminologią związaną z opóźnionym rozwojem mowy i niedokształceniem mowy pochodzenia korowego; diagnozować opóźniony rozwój mowy i niedokształcenie mowy pochodzenia korowego; tworzyć programy terapeutyczne; poprawnie stosować metody i narzędzia terapii logopedycznej; współpracować w zespole interdyscyplinarnym; samodzielnie zdobywać wiedzę i rozwijać umiejętności profesjonalne związane z zawodem logopedy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania empatii dzieciom i uczniom potrzebującym wsparcia i pomocy; współpracowania ze specjalistami innych dziedzin oraz opiekunami dziecka; ustawicznego doskonalenia warsztatu zawodowego logopedy.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

46. Warsztaty logopedyczne. Zasady diagnozy i terapii w gerontologopedii oraz onkologopedii z podstawami rehabilitacji głosu po laryngektomii

Cel kształcenia: zapoznanie z zagadnieniami diagnozy i terapii w gerontologopedii i onkologopedii, w tym z podstawami rehabilitacji głosu osób po laryngektomii.

Treści merytoryczne: kluczowe zagadnienia gerontologopedii; zaburzenia mowy, w tym zaburzenia głosu i słuchu związane z wiekiem; przebieg funkcji prymarnych u osób starszych; diagnoza i terapia logopedyczna w gerontologopedii; choroby neurodegeneracyjne w perspektywie gerontologopedycznej; główne zagadnienia onkologopedii; specyfika diagnozy i terapii w onkologopedii; funkcje prymarne i sekundarne w onkologopedii; podstawy rehabilitacji głosu osób po laryngektomii.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia z gerontologopedii i onkologopedii; zasady rehabilitacji głosu po laryngektomii; skutki starzenia się organizmu dla mowy, głosu i słuchu; zaburzenia mowy, w tym zaburzenia głosu u osób starszych; przebieg funkcji prymarnych u osób w wieku senioralnym; specyfikę diagnozy i terapii w onkologopedii; specyfikę chorób neurodegeneracyjnych i ich wpływ na funkcje prymarne, funkcje poznawcze i komunikację.

Umiejętności (potrafi): przygotować plan diagnozy logopedycznej osoby w wieku senioralnym z wykorzystaniem odpowiednich narzędzi; zaprogramować terapię logopedyczną dla osoby w wieku starszym; analizować nieprawidłowości w zakresie funkcji prymarnych i sekundarnych u osób chorych onkologicznie; zaproponować podstawowe postępowanie rehabilitacyjne dla osoby po laryngektomii; samodzielnie zdobywać wiedzę i rozwijać umiejętności profesjonalne związane z zawodem logopedy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania empatii osobom potrzebującym wsparcia i pomocy; autorefleksji nad rozwojem zawodowym; uczenia się przez całe życie; współpracy z innymi specjalistami w celu doskonalenia swego warsztatu pracy.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

47. Warsztaty logopedyczne. Zasady diagnozy i terapii afazji i dyzartrii

Cel kształcenia: wykształcenie praktycznych umiejętności stawiania trafnej diagnozy oraz planowania i przeprowadzania skutecznej terapii logopedycznej w przypadku afazji i dyzartrii.

Treści merytoryczne: diagnoza afazji – wykorzystanie danych z dokumentacji klinicznej, wywiadu, obserwacji; stosowanie testów, kwestionariuszy i skal do oceny sprawności językowych w afazji; główne metody postępowania terapeutycznego w afazji; diagnoza dyzartrii – analiza wyników badań specjalistycznych, ocena substancji fonicznej (płaszczyzny segmentalnej i suprasegmentalnej), zrozumiałości mowy, stanu funkcjonalnego aparatu mowy (oddechowego, fonacyjnego, artykulacyjnego); skale i kwestionariusze do oceny mowy w dyzartrii; metody oddziaływań terapeutycznych w dyzartrii.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia afazji i dyzartrii; narzędzia diagnostyczne i podstawowe metody oddziaływań terapeutycznych w afazji; narzędzia diagnostyczne i podstawowe metody oddziaływań terapeutycznych w dyzartrii; metodykę postępowania logopedycznego i zasady konstruowania programów terapii w wypadku afazji i dyzartrii.

Umiejętności (potrafi): diagnozować afazję i prowadzić jej terapię, planować i realizować pracę logopedyczną z pacjentem z dyzartrią; samodzielnie zdobywać wiedzę i rozwijać umiejętności profesjonalne związane z zawodem logopedy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): samodzielnego pogłębiania wiedzy; współpracy w zespole w celu doskonalenia swego warsztatu pracy; udzielania wsparcia i pomocy oraz okazywania empatii osobom z afazją i dyzartrią.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

48. Warsztaty logopedyczne. Zasady diagnozy i terapii osób z niepełnosprawnością intelektualną, osób z zaburzeniami ze spektrum autyzmu oraz osób z mutyzmem wybiórczym

Cel kształcenia: wykształcenie praktycznych umiejętności stawiania trafnej diagnozy oraz planowania i przeprowadzania skutecznej terapii logopedycznej osób z niepełnosprawnością intelektualną, zaburzeniami ze spektrum autyzmu oraz wykształcenie wiedzy o roli logopedy w diagnozie i terapii dzieci z mutyzmem wybiórczym, specyfice diagnozy i terapii logopedycznej u dzieci z mutyzmem wybiórczym.

Treści merytoryczne: zawód logopedy w praktyce: stosowanie podstawowej terminologii związanej z niepełnosprawnością intelektualną, autyzmem, mutyzmem wybiórczym; praktyczne zastosowanie wiedzy o przyczynach, mechanizmach i objawach niepełnosprawności intelektualnej, autyzmu, mutyzmu wybiórczego ze szczególnym uwzględnieniem zaburzeń mowy, języka i komunikacji; diagnozowanie logopedyczne osób z niepełnosprawnością intelektualną, autyzmem, mutyzmem wybiórczym; terapia logopedyczna w niepełnosprawności intelektualnej i autyzmie; rola logopedy w terapii osób z mutyzmem wybiórczym; konstruowanie programów terapeutycznych; współpraca w zespole wielospecjalistycznym; zasady nawiązywania kontaktu z dzieckiem i jego opiekunem. Dziecko z niepełnosprawnością intelektualną, autyzmem i mutyzmem wybiórczym w przedszkolu i szkole – główne problemy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): terminologię związaną z niepełnosprawnością intelektualną, autyzmem, mutyzmem wybiórczym; przyczyny, mechanizmy i objawy zaburzeń mowy, języka i komunikacji występujących u osób z niepełnosprawnością intelektualną, autyzmem oraz mutyzmem wybiórczym; specyfikę diagnozy i terapii osób z niepełnosprawnością intelektualną

i autyzmem; rolę logopedy w diagnozie i terapii dzieci z mutyzmem wybiórczym; współczesne podejście do problemów uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi i wynikające z niego nowe formy edukacji, w tym integracyjną i włączającą.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się terminologią związaną z niepełnosprawnością intelektualną, autyzmem, mutyzmem wybiórczym; rozpoznawać objawy zaburzeń omawianych na zajęciach ze szczególnym uwzględnieniem zaburzeń mowy, języka i komunikacji; diagnozować i programować skuteczną terapię logopedyczną dzieci z niepełnosprawnością intelektualną, autyzmem, mutyzmem wybiórczym; stosować wybrane metody i narzędzia terapii logopedycznej dla dzieci z zaburzeniami omawianymi na zajęciach; stosować zasady nawiązywania kontaktu z dzieckiem i jego rodziną; współpracować w zespole interdyscyplinarnym; samodzielnie zdobywać wiedzę i rozwijać umiejętności profesjonalne związane z zawodem logopedy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania empatii dzieciom i uczniom potrzebującym wsparcia i pomocy; współpracowania ze specjalistami innych dziedzin oraz opiekunami dziecka; uczenia się przez całe życie.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

49. Metody badań społecznych

Cel kształcenia: osiągnięcie zakresu kompetencji i umiejętności dającego odpowiednie przygotowanie do podjęcia działań badawczych; osiągnięcie niezbędnej wiedzy metodologicznej (schematy badawcze, metody, techniki, narzędzia) oraz odpowiedniego poziomu wiadomości w zakresie zasad kreowania procesu badawczego (badania jakościowe i ilościowe) oraz konstruowania tekstu naukowego; ukształtowanie krytycznej postawy badacza.

Treści merytoryczne:

Wykłady: metodologia jako nauka (pojęcie i cechy poznania naukowego, podstawowe pojęcia, terminy i procedury badawcze); metodologia badań naukowych stosowanych w dziedzinach nauk społecznych i humanistycznych, w szczególności zasady projektowania i prowadzenia badań naukowych w zakresie pedagogiki; analiza porównawcza strategii i metod badawczych stosowanych w pedagogice; zasady pisarstwa naukowego; etyczne problemy badań naukowych, w tym etyczne norm projektowania i realizacji badań naukowych w zakresie pedagogiki specjalnej.

Ćwiczenia: formułowanie celów, problemów, przedmiotu i podmiotu badań; hipotezy, zmienne i wskaźniki; wybrane metody, techniki i narzędzia badawcze; sposoby prezentacji danych statystycznych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metodologię badań naukowych stosowanych w dziedzinie nauk humanistycznych i społecznych; metodologiczne założenia i zasady oraz etyczne normy projektowania i realizacji badań naukowych w zakresie pedagogiki, w tym pedagogiki specjalnej, oraz logopedii.

Umiejętności (potrafi): w podstawowym zakresie wykorzystywać i przetwarzać różne źródła, formułować we właściwy sposób cele i problemy badawcze, stosując adekwatne metody i techniki badań.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy i umiejętności oraz ich samodzielnego pogłębiania i uzupełniania; etycznego prowadzenia badań i posługiwania się uniwersalnymi zasadami i normami etycznymi w działalności badawczej, kierując się szacunkiem dla każdego człowieka.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

50. Proseminarium

Cel kształcenia: rozwinięcie i utrwalenie umiejętności przestrzegania normy językowej, stylistycznej i gatunkowej na poziomie kompozycji tekstu naukowego oraz prowadzenie prostych działań badawczych.

Treści merytoryczne: podstawowe zasady przygotowania tekstu naukowego oraz wybrane zagadnienia merytoryczne z zakresu logopedii; poruszane kwestie są uzależnione od dyscypliny naukowej, w której specjalizuje się prowadzący, i indywidualnych zainteresowań uczestników proseminarium.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zasady opracowania tekstu naukowego; metodologię badań naukowych stosowanych w dziedzinach nauk humanistycznych, nauk społecznych, medycyny i nauk o zdrowiu, w szczególności zasady projektowania i prowadzenia badań naukowych.

Umiejętności (potrafi): przygotować tekst naukowy poprawny merytorycznie i formalnie, spełniający kryteria normy językowej, stylistycznej i gatunkowej wymaganej w pracach naukowych; poprawnie posługiwać się specjalistyczną terminologią; samodzielnie rozwijać wiedzę z wykorzystaniem różnych źródeł.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): doceniania tradycji i dorobku badań naukowych w zakresie wybranej dyscypliny oraz ich kontynuacji i poszerzania o nowe dyscypliny badawcze; ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej; autorefleksji nad rozwojem zawodowym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

51. Seminarium licencjackie i praca dyplomowa I

Cel kształcenia: rozwijanie umiejętności przestrzegania jakości merytorycznej oraz normy językowej, stylistycznej i gatunkowej w odniesieniu do kompozycji rozbudowanego tekstu naukowego oraz prowadzenie własnych działań badawczych z wykorzystaniem istniejącej podbudowy teoretycznej oraz udokumentowanie ich w postaci pisemnej pracy dyplomowej z zakresu logopedii; rozwój umiejętności dyskusji naukowej i prowadzenia dociekań badawczych z wykorzystaniem różnego typu źródeł.

Treści merytoryczne: szczegółowe zasady przygotowania tekstu naukowego oraz wybrane zagadnienia merytoryczne z zakresu logopedii; poruszane kwestie są uzależnione od dyscypliny naukowej, w której specjalizuje się prowadzący i indywidualnych zainteresowań seminarzystów.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady opracowania tekstu naukowego; ochrony własności intelektualnej i prawa autorskiego; w zależności od wybranego tematu pracy dyplomowej, kwestie merytoryczne dotyczące logopedii; metodykę postępowania logopedycznego; metodologię badań naukowych stosowanych w dziedzinach nauk humanistycznych, społecznych, medycyny i nauk o zdrowiu, w szczególności zasady projektowania i prowadzenia badań naukowych, oraz postulat wieloparadygmatyczności; metodologiczne założenia i zasady oraz etyczne normy projektowania i realizacji badań naukowych.

Umiejętności (potrafi): przygotować tekst naukowy poprawny merytorycznie i formalnie, spełniający kryteria normy językowej, stylistycznej i gatunkowej wymaganej w pracach naukowych; rozróżniać orientacje metodologiczne w badaniach naukowych, formułować cele i problemy badawcze, stosować dobór adekwatnych metod i technik, konstruować narzędzia badawcze, opracowywać, prezentować i interpretować wyniki badań, wyciągać wnioski; wykorzystywać i integrować wiedzę w celu analizy problemów rehabilitacyjnych, edukacyjnych, i terapeutycznych; rozpoznawać i interpretować zjawiska społeczne, ukazując ich powiązania, w zależności od tematu pracy, z różnymi zakresami pedagogiki specjalnej, dziedzinami nauk społecznych, humanistycznych (w szczególności językoznawstwa) oraz

medycznych i nauk o zdrowiu; poprawnie posługiwać się językiem polskim oraz poprawnie posługiwać się specjalistyczną terminologią; samodzielnie rozwijać wiedzę z wykorzystaniem różnych źródeł, w tym obcojęzycznych, i technologii; twórczo korzystać z teorii dotyczących rozwoju człowieka, socjalizacji, wychowania, nauczania-uczenia się oraz krytycznie je oceniać; skutecznie i świadomie komunikować się; zaplanować, na podstawie świadomej autorefleksji, działania na rzecz rozwoju zawodowego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): doceniania tradycji i dorobku badań naukowych w zakresie dyscyplin, z których dorobku logopedia korzysta oraz ich kontynuacji i poszerzania o nowe dyscypliny badawcze; rozumienia znaczenia i roli logopedii i logopedów w życiu społecznym; ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej; poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania, posługiwania się uniwersalnymi zasadami i normami etycznymi w działalności zawodowej, kierując się szacunkiem dla każdego człowieka; autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

52. Seminarium licencjackie i praca dyplomowa II

Cel kształcenia: dalsze kształcenie umiejętności przestrzegania jakości merytorycznej oraz normy językowej, stylistycznej i gatunkowej w odniesieniu do kompozycji rozbudowanego tekstu naukowego oraz prowadzenie własnych działań badawczych z wykorzystaniem istniejącej podbudowy teoretycznej. Rozwój umiejętności dyskusji naukowej i prowadzenia dociekań badawczych z wykorzystaniem różnego typu źródeł. Przygotowanie ostatecznej wersji pracy dyplomowej.

Treści merytoryczne: szczegółowe zagadnienia związane z pracą nad kolejnymi etapami pracy licencjackiej; rozwiązanie problemów badawczych, sformułowanie wniosków; podsumowanie badania, opisu i analizy wybranej problematyki.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady opracowania tekstu naukowego; ochrony własności intelektualnej i prawa autorskiego; w zależności od wybranego tematu pracy dyplomowej, kwestie merytoryczne dotyczące logopedii; metodykę postępowania logopedycznego; metodologię badań naukowych stosowanych w dziedzinach nauk humanistycznych, społecznych, medycyny i nauk o zdrowiu, w szczególności zasady projektowania i prowadzenia badań naukowych, oraz postulat wieloparadygmatyczności; metodologiczne założenia i zasady oraz etyczne normy projektowania i realizacji badań naukowych.

Umiejętności (potrafi): przygotować tekst naukowy poprawny merytorycznie i formalnie, spełniający kryteria normy językowej, stylistycznej i gatunkowej wymaganej w pracach naukowych; rozróżniać orientacje metodologiczne w badaniach naukowych, formułować cele i problemy badawcze, stosować dobór adekwatnych metod i technik, konstruować narzędzia badawcze, opracowywać, prezentować i interpretować wyniki badań, wyciągać wnioski; wykorzystywać i integrować wiedzę w celu analizy problemów rehabilitacyjnych, edukacyjnych, i terapeutycznych; rozpoznawać i interpretować zjawiska społeczne, ukazując ich powiązania, w zależności od tematu pracy, z różnymi zakresami pedagogiki specjalnej, dziedzinami nauk społecznych, humanistycznych (w szczególności językoznawstwa) oraz medycznych i nauk o zdrowiu; poprawnie posługiwać się językiem polskim oraz poprawnie posługiwać się specjalistyczną terminologią; samodzielnie rozwijać wiedzę z wykorzystaniem różnych źródeł, w tym obcojęzycznych, i technologii; twórczo korzystać z teorii dotyczących rozwoju człowieka, socjalizacji, wychowania, nauczania-uczenia się oraz krytycznie je oceniać; skutecznie i świadomie komunikować się; zaplanować, na podstawie świadomej autorefleksji, działania na rzecz rozwoju zawodowego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): doceniania tradycji i dorobku badań naukowych w zakresie dyscyplin, z których dorobku logopedia korzysta oraz ich kontynuacji i poszerzania

o nowe dyscypliny badawcze; rozumienia znaczenia i roli logopedii i logopedów w życiu społecznym; ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej; poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania, posługiwania się uniwersalnymi zasadami i normami etycznymi w działalności zawodowej, kierując się szacunkiem dla każdego człowieka; autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

53. Konteksty współczesnej logopedii I:

53.1. Teatr w kulturze

Cel kształcenia: ukazanie roli fenomenu teatru na tle kulturowo-historycznym, a także przybliżenie wzajemnych relacji i zależności teatru i życia społeczno-politycznego w poszczególnych epokach.

Treści merytoryczne:

Wykłady: kompetencja kulturowa jako przedmiot zainteresowania współczesnej logopedii; definicja kultury; fenomen teatru; relacje: teatr – kultura, kultura – teatr; wybrane aspekty historii teatru światowego oraz polskiego (teatr antyczny, średniowieczny, elżbietański, commedia dell'arte, hiszpański „złoty wiek”, teatr oświeceniowy, romantyczny, wielka reforma teatru) w kontekście szeroko rozumianej kultury.

Ćwiczenia: analiza wybranych dzieł teatralnych najwybitniejszych twórców przestrzeni światowego i polskiego teatru.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): relacje między teatrem i kulturą.

Umiejętności (potrafi): analizować zjawiska teatralne w kontekście kultury.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym, uczestniczenia w życiu kulturalnym; poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

53.2. Pragmatyka językowa w pracy logopedy/Pragmatics in Speech Therapy

Cel kształcenia: zaznajomienie z pragmatycznym wymiarem znaczenia wypowiedzi; uświadomienie różnicy między rozumieniem wypowiedzi na poziomie semantycznym i pragmatycznym; poznanie różnorakiego wpływu kontekstu na wypowiedzi i rozwój umiejętności dostrzegania potencjalnego wpływu kontekstu na komunikat, w odniesieniu do pracy logopedy; zapoznanie z problematyką zaburzeń pragmatycznych; wprowadzenie do najważniejszych teorii pragmatycznych.

Treści merytoryczne:

Wykłady: znaczenie zdania i znaczenie wypowiedzi; znaczenia dosłowne i niedosłowne; reguły konwersacyjne H.P. Grice'a i rodzaje implikatur konwersacyjnych; akty mowy i pojęcie illokucji (J.L. Austin, J.R. Searle); typy komunikatów nie wprost (sądy, presupozycje, implikatury); teorie grzeczności: G. Leech, P. Brown i S. Levinson, J. Culperer; kontekst szeroki i wąski (K. Bach); kontekst językowy (kontekst), kontekst sytuacyjny (konsytuacja) i kontekst kulturowy; wspólna wiedza jako kontekst; teoria relewancji; komunikacja werbalna i niewerbalna; zaburzenia semantyczno-pragmatyczne.

Ćwiczenia: implikatury konwersacyjne i konwencjonalne w tekście; presupozycje faktywne, niefaktywne, kontrfaktywne, egzystencjalne, leksykalne, strukturalne; wpływ reguł tzw. grzeczności językowej na budowanie komunikatów; typy kontekstu i zależności kontekstowych w konwersacji i w tekście; podstawowe pojęcia i metody analizy dialogów w analizie konwersacyjnej; problematyka interpretacji wypowiedzi i jej ograniczenia, z jakimi może mieć do czynienia logopeda w swojej pracy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): cechy komunikatów werbalnych i niewerbalnych, pozwalających jak najlepiej osiągać zakładane cele; podstawowe pojęcia pragmatyczne, w tym pojęcia takie jak: presupozycja, deiktyczność, implikatura, akt mowy; rolę kontekstu sytuacyjnego i społecznego w odbiorze komunikatów; problemy zaburzeń pragmatycznych.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się komunikatami werbalnymi i niewerbalnymi ze świadomością ewentualnych barier w porozumiewaniu i sposobów ich pokonywania, z uwzględnieniem typu odbiorcy; zauważać niedookreślenie wypowiedzi i potencjalny wpływ kontekstu na komunikat oraz uwzględniać te czynniki w rozmowie z osobami dotkniętymi ograniczonymi możliwościami pragmatycznego przetwarzania wypowiedzi.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): efektywnej komunikacji uzależnionej od sytuacji komunikacyjnej i typu rozmówcy.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

54. Konteksty współczesnej logopedii II:

54.1. Analiza dzieła teatralnego

Cel kształcenia: poznanie wybranych metod analizy dzieła teatralnego; terminologii teatrologicznej, sposobów opisu i oceny przedstawienia teatralnego; wykształcenie umiejętności analizy relacji tekst dramatu/adaptacji – inscenizacja; wdrożenie do samodzielnego zgłębiania i analizowania spektakli teatralnych; poszerzania wiedzy o człowieku w lustrze sceny.

Treści merytoryczne:

Wykłady: kompetencja kulturowa jako część kompetencji lingwistycznej; najwybitniejsze dzieła teatralnych XX i XXI w. oraz sylwetki ich inscenizatorów (m. in. Jerzy Grotowski, Tadeusz Kantor, Krystian Lupa, Jerzy Jaroński, Jerzy Grzegorzewski, Krzysztof Warlikowski).

Ćwiczenia: analiza fragmentów najwybitniejszych dzieł teatralnych XX i XXI w.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wybrane metody analizy dzieła teatralnego.

Umiejętności (potrafi): analizować dzieła teatralne.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; uczestniczenia w życiu kulturalnym poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

54.2. Strategie prezentacji medialnej i autoprezentacji

Cel kształcenia: poznanie strategii prezentacji medialnej i autoprezentacji, rozwój umiejętności przygotowania i przedstawienia prezentacji medialnej i autoprezentacji, opisu i analizy tego typu komunikatów, w szczególności dotyczących logopedii i logopedów, kształtowanie profesjonalnego wizerunku logopedy w przestrzeni publicznej i medialnej; przygotowanie do odpowiedzialnego funkcjonowania w mediach tradycyjnych i społecznościowych jako specjalista z zakresu logopedii.

Treści merytoryczne:

Wykłady: kompetencje komunikacyjne logopedy; odbiorcy i publiczność w logopedii; strategie i antystrategie komunikacyjne; techniki wpływu na odbiorcę; sposoby kształtowania opinii publicznej; nowe strategie przyciągania uwagi; profesjonalizacja i zasady etyczne komunikowania.

Ćwiczenia: strategie informacyjne, perswazyjne i propagandowe; kształtowanie wizerunku medialnego logopedy; elementy public relations w praktyce logopedycznej; przygotowanie wystąpienia publicznego; prezentacja wystąpienia; multimedialne wzbogacanie przekazu; autoprezentacja i autokreacja medialna; techniki reklamy i promocji usług logopedycznych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zachowania społeczne i ich uwarunkowania; procesy, style i różne formy komunikowania się; potencjał promocyjny mediów w działalności zawodowej logopedów; metodologiczne założenia i zasady oraz etyczne normy projektowania i realizacji badań naukowych, dotyczących komunikacji w mediach; procesy komunikowania interpersonalnego i społecznego oraz ich prawidłowości i zakłócenia; wpływ mediów na zmiany współczesnej komunikacji oraz na proces wychowawczy.

Umiejętności (potrafi): wskazać i opisać główne cechy, cel, zrekonstruować cechy i intencje nadawcy oraz określić założonego odbiorcę różnorodnych przekazów; formułować hipotezy interpretacyjne i popierać je przykładami z analizowanego materiału; obserwować zachowania społeczne i ich uwarunkowania.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): porozumiewania się z osobami pochodzącymi z różnych środowisk i o różnej kondycji emocjonalnej; ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej; poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

55. Konteksty współczesnej logopedii III:

55.1. Warsztat teatralny. Praca z zespołem

Cel kształcenia: poznanie wybranych zagadnień z zakresu warsztatu teatralnego i pracy z zespołem; podstawowych zagadnień z zakresu sztuki dramatycznej (w tym sztuki aktora), prezentacja przydatności wiedzy z tej dziedziny w praktyce zawodowej logopedy i życiu codziennym; wdrożenie do samodzielnego zgłębiania wiedzy o roli sztuki dramatycznej w życiu człowieka, a także o potrzebach, dążeniach i zachowaniu, które człowiek może odtwarzać, ćwiczyć i realizować w przestrzeni sceny.

Treści merytoryczne: podstawy wiedzy o warsztacie teatralnym; istota sztuki dramatycznej (w tym: pracy z zespołem i sztuki aktorskiej); w pierwszym z trzech semestrów nauki, realizowany jest kompleks ćwiczeń, wchodzących w skład treningu aktorskiego, ćwiczenia dotyczą koncentracji na obiektach scenicznych, mobilizacji i nastrajania na działanie sceniczne, eliminujące napięcia i rozluźniające psychofizyczny aparat aktora, angażujące pamięć emocjonalną, wyobraźnię i fantazję, uczące organicznego działania w warunkach publiczności; kompozycja elementarnych etiud aktorskich (etiudy jedno- i dwuosobowe).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wybrane aspekty warsztatu teatralnego, pracy z zespołem.

Umiejętności (potrafi): analizować i stosować wybrane aspekty warsztatu teatralnego, pracy z zespołem; wyciągać wnioski z bezpośredniej obserwacji i udziału w zajęciach teatralnych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy na potrzeby postępowania logopedycznego; zachowania się w sposób profesjonalny i etyczny w przestrzeni sceny; uczenia się przez całe życie, uczestniczenia w życiu kulturalnym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

55.2. Stylistyka w pracy logopedy

Cel kształcenia: zapoznanie z różnymi odmianami stylistycznymi współczesnego języka polskiego; wykształcenie umiejętności dokonywania analizy wybranych zjawisk językowych i przedstawiania ich w postaci prezentacji multimedialnej lub dłuższej wypowiedzi pisemnej; usystematyzowanie wiedzy o podstawowych odmianach polszczyzny oraz gatunkach użytkowych; udoskonalenie umiejętności korzystania z dostępnych środków językowych odpowiednio do sytuacji komunikacyjnej, zarówno w mowie, jak piśmie.

Treści merytoryczne: zróżnicowanie stylistyczne współczesnej polszczyzny; styl potoczny, styl urzędowy, styl retoryczny; gatunki użytkowe: podanie, list motywacyjny, życiorys, diagnoza logopedyczna, etyczne i estetyczne aspekty wypowiedzi językowej; gatunku funkcjonujące w pracy logopedy (np. opinia logopedyczna, indywidualny plan terapeutyczny, epikryza).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe odmiany stylistyczne polszczyzny; cechy stylu gatunków używanych w codziennej komunikacji; strukturę pism użytkowych.

Umiejętności (potrafi): stworzyć tekst mówiony i pisany o określonej funkcji, strukturze i nacechowaniu stylistycznym, w zależności od celu i sytuacji komunikacji, istotny z punktu widzenia działalności zawodowej logopedy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): przygotowywania wypowiedzi i korzystania z istniejących zasobów wiedzy zgodnie z zasadami etyki; ciągłego doskonalenia warsztatu zawodowego; dbania o poprawny język i skuteczną komunikację.

Formy prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

56. Konteksty współczesnej logopedii IV:

56.1. Komunikacja z dzieckiem

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawowymi technikami efektywnej komunikacji werbalnej i niewerbalnej, nauczanie wybranych sposobów określania uczuć i emocji oraz rozładowywania gniewu dziecka; zapoznanie ze sposobami motywowania dziecka do współpracy.

Treści merytoryczne: efektywna komunikacja, empatyczne i aktywne słuchanie, parafrazowanie tekstów dziecięcych, nazywanie uczuć i emocji, pozytywna komunikacja oparta na tekstach nieoceniających i nieagresywnych, komunikacja niewerbalna.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): strategie zachęcania dziecka do współpracy; zasady parafrazowania; strategie radzenia sobie z gniewem dziecka i jego niechęcią do współpracy, w tym zasady panowania nad własnymi negatywnymi emocjami; sposoby motywacji pozytywnej.

Umiejętności (potrafi): rozmawiać z dzieckiem o jego uczuciach i potrzebach, okazać szacunek dla jego potrzeb i uczuć; zaplanować strategię komunikacyjną w taki sposób, aby zachęcić dziecko do współpracy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): podejmowania współpracy na rzecz dobra uczniów pochodzących z różnych środowisk; okazywania szacunku dla emocji dziecka; traktowania każdego dziecka w sposób indywidualny i podmiotowy; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych; dbania o poprawny język i skuteczną komunikację z dzieckiem.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

56.2. Warsztat teatralny. Praca z zespołem

Cel kształcenia: utrwalenie i poszerzenie praktyczno-teoretycznej wiedzy zdobytej w poprzednim semestrze oraz poznanie nowych – wybranych zagadnień z zakresu warsztatu teatralnego i pracy z zespołem; podstawowych zagadnień z zakresu sztuki dramatycznej (w tym sztuki aktora), prezentacja przydatności wiedzy z tej dziedziny w praktyce zawodowej logopedy i życiu codziennym; wdrożenie do samodzielnego zgłębiania wiedzy o roli sztuki dramatycznej w życiu człowieka, a także o potrzebach, dążeniach i zachowaniu, które człowiek może odtwarzać, ćwiczyć i realizować w przestrzeni sceny.

Treści merytoryczne: kompleks ćwiczeń, wchodzących w skład treningu aktorskiego, adekwatnych dla tego etapu nauki, takich jak: poznanie tajników budowania monologu wewnętrznego i taśmy widzeń wewnętrznych, zgłębianie istoty wielopoziomowego dialogu scenicznego, komponowanie dwu- i trzyosobowych etiud aktorskich na tzw. organiczne milczenie w przestrzeni sceny oraz etiud z dialogiem scenicznym.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wybrane aspekty warsztatu teatralnego, pracy z zespołem.

Umiejętności (potrafi): analizować i stosować wybrane aspekty warsztatu teatralnego, pracy z zespołem; wyciągać wnioski z bezpośredniej obserwacji i udziału w zajęciach teatralnych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy wybranych aspektów warsztatu teatralnego, pracy z zespołem; zachowania się w sposób profesjonalny i etyczny w przestrzeni sceny; wykorzystania zdobytej wiedzy w praktyce zawodowej; uczenia się przez całe życie; uczestniczenia w życiu kulturalnym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

57. Konteksty współczesnej logopedii V:

57.1. Retoryka w pracy logopedy

Cel kształcenia: przygotowanie do wystąpień publicznych i rozmów o charakterze perswazyjnym (komunikacja w gabinecie logopedycznym), zapoznanie z cechami dobrego mówcy, przygotowanie do wygłoszenia mowy zgodnie z zasadami retoryki oraz wykorzystania teorii retorycznej w pracy pisemnej (np. dyplomowej); przygotowanie do oceniania wystąpienia innych osób z grupy; uświadomienie zasad kultury dyskusji podczas uczestniczenia w sporach; uświadomienie etycznych i perswazyjnych aspektów użycia słowa, wyrobienie odporności na słowną manipulację.

Treści merytoryczne: argumenty, toposy, figury retoryczne; zasady uczciwej dyskusji; analiza i ocena wypowiedzi mówcy; struktura przemówienia; autoprezentacja; retoryka w działaniu (w tym w praktyce logopedycznej – komunikacji z pacjentem i jego rodziną); retoryka a reklama, public relations, polityka; perswazja w przesłuchaniach, negocjacjach i rozmowach kwalifikacyjnych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia z zakresu retoryki (sposoby argumentacji i formułowania wniosków, figury retoryczne, błędy w rozumowaniu); cechy dobrego mówcy, strukturę i typy mów oraz podstawowe zasady związane z publicznym przemawianiem; różnicę między perswazją a manipulacją.

Umiejętności (potrafi): prowadzić dyskusję, dobierać argumenty do dowodzonych tez; rozpoznawać rodzaje argumentów stosowanych przez rozmówcę oraz rozpoznawać chwyt erystyczne; przygotować i wygłosić mowę na zadany temat; stosować zasady retoryki w komunikacji z pacjentem oraz budowaniu wypowiedzi pisemnej o charakterze naukowym; świadomie używać tropów i figur stylistycznych; posługiwać się różnymi typami argumentów.

Kompetencje społeczne (jest gotów): stosowania wiedzy i umiejętności zgodnie z zasadami etyki słowa; stosowania zasad uczciwej argumentacji i dyskusji.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

57.2. Warsztat reżyserski

Cel kształcenia: poznanie wybranych zagadnień z zakresu warsztatu reżyserskiego; tajników pracy reżysera nad sztuką; poznanie wybranych metod pracy reżysera z aktorem; prezentacja przydatności wiedzy z tej dziedziny w praktyce zawodowej i życiu codziennym; wdrożenie do samodzielnego zgłębiania wiedzy o warsztacie reżyserskim.

Treści merytoryczne: wybrane teoretyczne i praktyczne aspekty warsztatu reżyserskiego (kreowanie przestrzeni scenicznej, oprawy dźwiękowej, światła, kostiumów i rekwizytów, charakterystyki), pracy reżysera nad sztuką (wybór i interpretacja sztuki, adaptacja prozy, egzemplarz reżyserski); pracy reżysera z aktorem (próby stolikowe, próby sytuacyjne); praca nad sztuką (tekstem) klasycznym.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wybrane aspekty warsztatu reżyserskiego; metody pracy reżysera nad sztuką, metody pracy reżysera z aktorem.

Umiejętności (potrafi): analizować i stosować wybrane metody stosowane w reżyserii; analizować i pracować nad sztuką klasyczną; pracować z aktorem; wyciągać wnioski z bezpośredniej obserwacji i udziału w zajęciach teatralnych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy o warsztacie reżysera, pracy reżysera nad sztuką, pracy

reżysera z aktorem do analizy zdarzeń pedagogicznych; zachowania się w sposób profesjonalny i etyczny w przestrzeni sceny; uczestniczenia w życiu kulturalnym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

58. Konteksty współczesnej logopedii VI:

58.1. Sceniczna interpretacja tekstu

Cel kształcenia: zapoznanie z metodami scenicznej analizy tekstu literackiego i niuansami jego przekładu na język sceny; wdrożenie do samodzielnej pracy nad sceniczną interpretacją tekstu literackiego; prezentacja przydatności wiedzy z tej dziedziny w logopedii, w szczególności logopedii artystycznej.

Treści merytoryczne:

Wykłady: rys historyczno-teoretyczny scenicznej analizy tekstu literackiego; wybrane aspekty wersyfikacji i stylów literackich; istota scenicznej analizy tekstu literackiego.

Ćwiczenia: sceniczna interpretacja klasycznych i współczesnych tekstów literackich (frazowanie, intonacja, akcent, pauza itp.); interpretacja wiersza i prozy; rola widzeń wewnętrznych w pracy nad sceniczną interpretacją tekstu; osobowość aktora a sceniczna interpretacja tekstu.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metody scenicznej analizy tekstu literackiego.

Umiejętności (potrafi): stosować metody scenicznej analizy tekstu literackiego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy w praktyce logopedycznej, uczestniczenia w życiu kulturalnym.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

58.2. Komunikacja a nowe media

Cel kształcenia: poznanie charakterystycznych cech języka nowych mediów oraz mechanizmów komunikacji internetowej; rozwój umiejętności analizy i opisu współczesnych zjawisk medialnych oraz ich wpływu na współczesną polszczyznę, zwłaszcza w zakresie dotyczącym zdrowia i edukacji; poszerzenie wiedzy na temat potencjału promocyjnego Internetu w działalności zawodowej logopedów i jego znaczenia w edukacji; kształtowanie umiejętności krytycznej oceny treści internetowych, w szczególności dotyczących logopedii; przygotowanie do świadomego i etycznego funkcjonowania logopedy w przestrzeni cyfrowej; rozwijanie umiejętności projektowania treści edukacyjnych i popularyzatorskich w nowych mediach; ukazanie roli nowych technologii w diagnozie i terapii logopedycznej, e-learningu oraz telelogopedii.

Treści merytoryczne:

Wykłady: główne zagadnienia i podstawowe pojęcia teorii nowych mediów istotne w kontekście komunikacji językowej i logopedii; właściwości komunikacji językowej w internecie a rozwój języka; gatunki internetowe – typologia i charakterystyczne cechy językowe oraz potencjał informacyjno-promocyjny; tekst, hipertekst i multimedialność – językoznawcze i komunikacyjne aspekty przekazu cyfrowego; normatywizm i aksjologizacja w nowych mediach a logopedia; nowe media w edukacji i promocji zdrowia.

Ćwiczenia: wpływ komunikacji internetowej na współczesną polszczyznę – tendencje rozwojowe i ewolucja języka; wpływ komunikacji internetowej na normę językową; perspektywy rozwoju komunikacji cyfrowej w terapii i edukacji logopedycznej; krytyczna analiza zjawisk dezinformacji i pseudoterapii w przestrzeni cyfrowej; kampanie społeczne z zakresu logopedii; strony internetowe i media społecznościowe jako forma informacji i promocji działalności zawodowej logopedów; popularyzacja wiedzy logopedycznej z zachowaniem zasad etyki zawodowej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zachowania społeczne i ich uwarunkowania; procesy, style i różne formy komunikowania się; podstawowe pojęcia dotyczące języka nowych mediów; wpływ nowych mediów na współczesny język polski; potencjał promocyjny Internetu w działalności zawodowej logopedów; metodologiczne założenia i zasady oraz etyczne normy projektowania i realizacji badań naukowych, dotyczących komunikacji w nowych mediach; procesy komunikowania interpersonalnego i społecznego, w tym ich prawidłowości i zakłócenia; wpływ mediów na zmiany współczesnej komunikacji oraz na proces wychowawczy.

Umiejętności (potrafi): wskazać i opisać główne cechy, cel, zrekonstruować cechy i intencje nadawcy oraz określić założonego odbiorcę różnorodnych przekazów internetowych; formułować hipotezy interpretacyjne i popierać je przykładami z analizowanego materiału; obserwować zachowania społeczne i ich uwarunkowania; skutecznie i świadomie komunikować się; porozumieć się w sytuacji konfliktowej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): porozumiewania się z osobami pochodzącymi z różnych środowisk i o różnej kondycji emocjonalnej; dialogowego rozwiązywania konfliktów oraz tworzenia dobrej atmosfery dla komunikacji w klasie szkolnej i poza nią; ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej; poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

59. Konteksty współczesnej logopedii VII:

59.1. Komunikacja z osobami z zaburzeniami mowy

Cel kształcenia: zapoznanie ze specyfiką komunikacji z osobami z zaburzeniami mowy, ich rodzinami, opiekunami, nauczycielami i in.; zapoznanie z różnymi sposobami traktowania zaburzeń i niepełnosprawności i ich znaczeniem dla procesu komunikacji; wykształcenie umiejętności komunikowania się z osobami z różnego typu zaburzeniami mowy i ich rodzinami/opiekunami, nauczycielami i in.; ukazanie znaczenia zdobytej wiedzy i umiejętności w procesie diagnozy i terapii logopedycznej; uwrażliwienie na etyczne aspekty komunikacji z osobami z zaburzeniami mowy.

Treści merytoryczne: specyfika komunikacji z osobami z zaburzeniami mowy, ich rodzinami, opiekunami, nauczycielami i in.; zaburzenia i niepełnosprawności we współczesnym dyskursie naukowym, społecznym i kulturowym; komunikacja w poradnictwie logopedycznym, diagnozie i terapii logopedycznej; elementy psychoedukacji w zakresie zaburzeń mowy; strategie, formy, metody komunikowania się z osobami z różnymi typami zaburzeń mowy; etyczny wymiar komunikacji.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): specyfikę procesu komunikowania się z osobami z zaburzeniami mowy, ich rodzinami/opiekunami, nauczycielami i in.; możliwe sposoby traktowania zaburzeń i niepełnosprawności; rolę komunikacji w poradnictwie logopedycznym, diagnozie i terapii logopedycznej; zastosowanie psychoedukacji w zakresie zaburzeń mowy.

Umiejętności (potrafi): zastosować wybrane strategie, formy i metody komunikowania się z osobami z wybranymi typami zaburzeń mowy; sformułować instrukcje dla innych specjalistów dotyczące usprawniania komunikacji u osób z zaburzeniami mowy; stworzyć krótką wypowiedź na temat komunikacji w wybranych zaburzeniach mowy, z zachowaniem zasad etycznej komunikacji.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): współpracy z osobami z dysfunkcjami w zakresie komunikacji, udzielania im wsparcia i pomocy; współpracy ze specjalistami innych dziedzin oraz opiekunami dziecka; porozumiewania się z osobami pochodzącymi z różnych środowisk i o różnej kondycji emocjonalnej; rozumienia znaczenia i roli logopedii i logopedów w życiu społecznym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

59.2. Warsztat reżyserski

Cel kształcenia: utrwalenie i poszerzenie praktyczno-teoretycznej wiedzy zdobytej w poprzednim semestrze, a przede wszystkim poznanie nowych – wybranych zagadnień z zakresu warsztatu reżyserskiego; tajników pracy reżysera nad sztuką; poznanie wybranych metod pracy reżysera z aktorem; prezentacja przydatności wiedzy z tej dziedziny w praktyce zawodowej logopedy i życiu codziennym; wdrożenie do samodzielnego zgłębiania wiedzy o warsztacie reżyserskim.

Treści merytoryczne: wybrane teoretyczne i praktyczne aspekty warsztatu reżyserskiego (kreowanie przestrzeni scenicznej, oprawy dźwiękowej, światła, kostiumów i rekwizytów, charakterystyki), pracy reżysera nad sztuką (wybór i interpretacja sztuki, adaptacja prozy, egzemplarz reżyserski); pracy reżysera z aktorem (próby stolikowe, próby sytuacyjne); praca nad sztuką (tekstem) współczesnym.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wybrane aspekty warsztatu reżyserskiego; metody pracy reżysera nad sztuką, metody pracy reżysera z aktorem.

Umiejętności (potrafi): analizować i stosować wybrane metody stosowane w reżyserii; analizować i pracować nad sztuką współczesną; pracować z aktorem; wyciągać wnioski z bezpośredniej obserwacji i udziału w zajęciach teatralnych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy o warsztacie reżysera, pracy reżysera nad sztuką, pracy reżysera z aktorem w zawodzie logopedy; zachowania się w sposób profesjonalny i etyczny w przestrzeni sceny; uczestniczenia w życiu kulturalnym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

60. Konteksty współczesnej logopedii VIII:

60.1. Warsztat teatralny. Praca z zespołem

Cel kształcenia: utrwalenie i poszerzenie praktyczno-teoretycznej wiedzy zdobytej w poprzednim semestrze oraz poznanie nowych – wybranych zagadnień z zakresu warsztatu teatralnego i pracy z zespołem; podstawowych zagadnień z zakresu sztuki dramatycznej (w tym sztuki aktora), prezentacja przydatności wiedzy z tej dziedziny w praktyce zawodowej logopedy i życiu codziennym; wdrożenie do samodzielnego zgłębiania wiedzy o roli sztuki dramatycznej w życiu człowieka, a także o potrzebach, dążeniach i zachowaniu, które człowiek może odtwarzać, ćwiczyć i realizować w przestrzeni sceny.

Treści merytoryczne: w trzecim semestrze pracy realizowany jest kompleks ćwiczeń, adekwatnych dla tego etapu nauki: doskonalenie umiejętności aktorskich zdobytych w poprzednich semestrach, poznanie tajników budowania roli; tworzenie zewnętrznej i wewnętrznej charakterystyczności postaci, komponowanie dwu- i trzyosobowych etiud aktorskich, eksponujących ostro charakterystyczne postaci sceniczne; tworzenie etiud grupowych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wybrane aspekty warsztatu teatralnego, pracy z zespołem.

Umiejętności (potrafi): analizować i stosować wybrane aspekty warsztatu teatralnego, pracy z zespołem; wyciągać wnioski z bezpośredniej obserwacji i udziału w zajęciach teatralnych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy wybranych aspektów warsztatu teatralnego, pracy z zespołem oraz w postępowaniu logopedycznym; zachowania się w sposób profesjonalny i etyczny w przestrzeni sceny; uczestniczenia w życiu kulturalnym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

60.2. Komunikacja w sytuacji konfliktu w pracy logopedy

Cel kształcenia: zapoznanie z problematyką komunikacji w sytuacjach konfliktowych; analiza sytuacji spornych, z którymi może spotkać się logopeda w swojej pracy zawodowej (z rodzicami dzieci, współpracownikami, przełożonymi, innymi specjalistami); analiza typów

sytuacji konfliktowych; umiejętność zbudowania strategii komunikacyjnej w zależności od typu konfliktu i rodzaju komunikacji, zapoznanie z zasadami mediacji i negocjacji.

Efekty uczenia się:

Treści merytoryczne: definicja i struktura konfliktu, analiza sytuacji konfliktowych, sposoby rozwiązywania konfliktów, mediacje i negocjacje.

Wiedza (zna i rozumie): strategię komunikowania, cechy komunikatów agresywnych, cechy komunikatów konstruktywnych i łagodzących napięcie; cechy komunikacji asertywnej, sposoby zapobiegania konfliktom.

Umiejętności (potrafi): pracować w zespole, pełniąc w nim różne role, współpracować z nauczycielami, specjalistami, rodzicami i opiekunami uczniów; przeanalizować i wskazać powód konfliktu; charakteryzować destruktywne modele komunikacji; posługiwać się taktykami efektywnego komunikowania w sytuacji konfliktowej; podejmować konstruktywną dyskusję z poszanowaniem godności i uwzględnieniem podmiotowości drugiego człowieka.

Kompetencje społeczne (jest gotów): profesjonalnego zapobiegania konfliktom i rozwiązywania konfliktów; rozpoznawania specyfiki środowiska lokalnego i podejmowania współpracy na rzecz dobra uczniów i tych środowisk; rozpoznawania specyfiki środowiska lokalnego i regionalnego oraz ich wpływu na funkcjonowanie uczniów; skutecznego komunikowania się i współpracowania z otoczeniem; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

IV. BN PRZYGOTOWANIE PSYCHOLGICZNO-PEDAGOGICZNE

1. Pedagogika

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawową wiedzą oraz rozwijanie umiejętności i kompetencji z zakresu pedagogiki, które są wymagane do wykonywania zawodu logopedy w placówkach oświatowych.

Treści merytoryczne:

Wykłady: pedagogika jako dyscyplina naukowa i jej miejsce w systemie nauk. Nauki współpracujące z pedagogiką. Edukacja w warunkach zmian społeczno-kulturowych XXI wieku. Podstawowe pojęcia pedagogiczne – dziesięciościan edukacji Z. Kwiecińskiego. Globalizacja i jej konsekwencje dla edukacji. Różne sposoby rozumienia wychowania – jego funkcje i właściwości. Trudności wychowawcze tkwiące w dysharmonii rozwoju dziecka lub warunkowane środowiskowo. Autorytety i ich wychowawcze znaczenie (kryzys autorytetu i jego zmiany). Przesunięcie zainteresowań pedagogiki z nauczania na uczenie się - uczenie się przez całe życie. Rozwój jako cel wychowania: ideologie wychowania i koncepcje rozwoju dziecka. Podkultury młodzieżowe i inne zagrożenia w wychowaniu młodzieży. Pedagogiczne aspekty pracy z wychowankiem i jego rodziną w rozwiązywaniu problemów dydaktyczno-wychowawczych. Doradztwo zawodowe jako proces wspomagania ucznia w projektowaniu ścieżki edukacyjno-zawodowej.

Ćwiczenia: podstawowe pojęcia pedagogiczne: wychowanie, socjalizacja, nauczanie, uczenie się, kształcenie, edukacja, środowisko, kultura, podmiotowość. Konwencja o prawach dziecka. Struktura i dynamika procesu wychowania – cele i ideały wychowania. Aksjologiczne i teleologiczne aspekty wychowania moralnego. Podstawowe środowiska wychowawcze dziecka (rodzina, szkoła, grupa rówieśnicza) - zakres wpływów. Rodzina jako środowisko wychowawcze - postawy wychowawcze i style wychowania rodziców. Szkoła, jej organizacja i funkcje: proces planowania pracy pedagogicznej, sposoby konstruowania pracy pedagogicznej nakierowanej na cel, zagadnienie ukrytego programu szkoły oraz trudności i zagrożenia w wychowaniu dzieci i młodzieży. Grupa rówieśnicza i jej znaczenie w rozwoju dzieci i młodzieży (w tym: relacje społeczne ucznia i konflikty wśród uczniów). Wybrane teorie pedagogiczne - nurty Nowego Wychowania: pedagogika waldorfska, pedagogika Marii

Montessori, pedagogika Janusza Korczaka, plan daltoński. Nurty krytyczne i emancypacyjne w naukach o wychowaniu.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pedagogikę jako dyscyplinę naukową; umiejscowienie pedagogiki wśród dziedzin nauk społecznych i humanistycznych, zakresy pedagogiki, paradygmaty pedagogiczne, podstawowe pojęcia pedagogiczne, w tym wychowania, kształcenia, edukacji i samowychowania; podstawowe teorie pedagogiczne, w tym nurty i kierunki, oraz konteksty normatywne, personalistyczne i społeczne w pedagogice; zagadnienia pedagogiki autorytarnej i nieautorytarnej, emancypacji i krytyczności w naukach o wychowaniu oraz antypedagogiki; uwarunkowania edukacji, miejsca powstawania relacji edukacyjnych, kultury, ideologii, zagadnienie ekonomii w kontekście edukacji, zmiany i wyzwania edukacyjne XXI wieku; funkcje wychowania, proces wychowania, jego strukturę, właściwości i dynamikę; zagadnienia przymusu i swobody w wychowaniu, wychowania jako wspomagania rozwoju, wychowania adaptacyjnego i emancypacyjnego, podmiotowości w wychowaniu; podstawowe środowiska wychowawcze: rodzinę, grupę rówieśniczą i szkołę; style i postawy wychowawcze; konteksty wychowania; źródła i przejawy kryzysu współczesnego wychowania; style wychowania; proces planowania pracy pedagogicznej: cel, formy, środki i metody kształcenia; sposoby konstruowania pracy pedagogicznej nakierowanej na cel; zagadnienie ukrytego programu szkoły; rolę kontaktów społecznych ucznia, w tym w grupie rówieśniczej, koleżeństwa, przyjaźni i konfliktów wśród uczniów; rolę osób znaczących i autorytetów; zagadnienia zmiany autorytetów, kryzysu autorytetu nauczyciela, rodzica i opiekuna, buntu okresu dorastania i jego funkcji; zagrożenia w wychowaniu młodzieży; podkultury młodzieżowe; doradztwo zawodowe: proces wspomagania ucznia w projektowaniu ścieżki edukacyjno-zawodowej, metody i techniki określania potencjału ucznia; znaczenie przygotowania uczniów do samokształcenia, pracy nad własnym rozwojem oraz do aktywnego uczestnictwa w rynku pracy; pojęcia rynku edukacyjnego i rynku pracy, drogi rozwoju zawodowego; znaczenie uczenia się przez całe życie.

Umiejętności (potrafi): poddawać analizie i stosować pojęcia, fakty i zjawiska z zakresu pedagogiki istotne w pracy nauczyciela logopedy, w tym integrować wiedzę oraz identyfikować zjawiska społeczne z zakresu pedagogiki i powiązanych z nią dyscyplin; rozpoznać i identyfikować style i nurty wychowania w praktyce edukacyjnej i w działaniach opiekuńczo-wychowawczych; samodzielnie rozwijać wiedzę i umiejętności pedagogiczne przy wykorzystaniu różnych źródeł; zaprojektować ścieżkę własnego rozwoju zawodowego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): działań etycznych w zawodzie nauczyciela logopedy; okazywania empatii dzieciom i uczniom potrzebującym wsparcia i pomocy; profesjonalnego rozwiązywania konfliktów w klasie szkolnej i grupie wychowawczej; samodzielnego pogłębiania wiedzy pedagogicznej.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

2. Psychologia ogólna

Cel kształcenia: wprowadzenie w problematykę współczesnej psychologii, jej najważniejszych problemów, koncepcji i strategii badawczych; zaznajomienie z podstawową terminologią, podstawowymi założeniami oraz zastosowaniami psychologii w codziennym życiu.

Treści merytoryczne: przedmiot i kierunki współczesnej psychologii; psychologia percepcji (spostrzegania) i uwagi; psychologia uczenia się; psychologia pamięci; psychologia emocji i motywacji; psychologia osobowości; psychologia różnic indywidualnych (inteligencji, temperamentu, osobowości) i procesów myślowych (w tym werbalnych związanych z mową); podstawy psychologii społecznej; zastosowania psychologii.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia psychologii: procesy poznawcze, spostrzeganie, odbiór i przetwarzanie informacji, proces mowy, myślenie i rozumowanie, uczenie się i pamięć, rolę uwagi, emocje i motywacje w procesach regulacji zachowania, zdolności i uzdolnienia, psychologię różnic indywidualnych – różnice w zakresie inteligencji, temperamentu, osobowości i stylu poznawczego; podstawowe pojęcia psychologii społecznej (osoba a sytuacja, wpływ społeczny).

Umiejętności (potrafi): poddawać analizie i stosować pojęcia, fakty i zjawiska z zakresu psychologii istotne w pracy nauczyciela logopedy; obserwować zachowania społeczne i ich uwarunkowania.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej; poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania; wykorzystania zdobytej wiedzy psychologicznej do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

3. Psychologia rozwojowa dzieci i młodzieży

Cel kształcenia: wprowadzenie w problematykę współczesnej psychologii rozwojowej dzieci i młodzieży; zaznajomienie z podstawową terminologią, metodami badań i wynikami badań psychologii rozwojowej dzieci i młodzieży.

Treści merytoryczne: kategorie rozwoju, zmiany i normy rozwojowej; główne kontrowersje w psychologii rozwojowej; uwarunkowania rozwoju; rozwój fizyczny i motoryczny, psychiczny i poznawczy, rozwój społeczno-emocjonalny, moralny i psychoseksualny; okres prenatalny i wczesne dzieciństwo; średnie dzieciństwo – wiek przedszkolny; późne dzieciństwo – młodszy wiek szkolny; adolescencja; prawidłowości rozwoju sfery metapoznawczej; psychologia rozwoju dzieci i młodzieży w rodzinie.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): teorie rozwoju człowieka; proces rozwoju ucznia w okresie dzieciństwa, adolescencji i wczesnej dorosłości: rozwój fizyczny, motoryczny i psychoseksualny; rozwój procesów poznawczych (myślenia, mowy, spostrzegania, uwagi, pamięci); rozwój społeczno-emocjonalny i moralny; zmiany fizyczne i psychiczne w okresie dojrzewania; normę rozwojową; rozwój w kontekście wychowania.

Umiejętności (potrafi): poddawać analizie i stosować pojęcia, fakty i zjawiska z zakresu psychologii rozwojowej istotne w pracy nauczyciela logopedy; obserwować procesy rozwojowe uczniów oraz identyfikować potrzeby ucznia w rozwoju uzdolnień i zainteresowań.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej; poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania; wykorzystania zdobytej wiedzy psychologicznej do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

4. Pedagogika przedszkolna i wczesnoszkolna

Cel kształcenia: zapoznanie z właściwościami rozwojowymi dzieci w wieku przedszkolnym i wczesnoszkolnym oraz z podstawowymi teoriami i koncepcjami pedagogicznymi umożliwiającymi rozumienie zjawisk edukacyjnych na poziomie wczesnej edukacji; uświadamianie znaczenia wczesnej edukacji dla rozwoju człowieka; przekazanie podstawowej wiedzy oraz rozwijanie umiejętności i kompetencje z zakresu pedagogiki wymaganych do wykonywania zawodu logopedy w placówkach oświatowych na poziomie wczesnej edukacji.

Treści merytoryczne:

Wykłady: pedagogika przedszkolna i wczesnoszkolna jako subdyscypliny pedagogiki; modele wczesnej edukacji; podmiotowość dziecka w procesie edukacji; sylwetka rozwojowa dziecka w wieku przedszkolnym i wczesnoszkolnym; rozwój i rozpoznawanie zdolności dziecka w świetle teorii inteligencji wielorakich; szkoła jako instytucja wychowawcza; adaptacja dziecka do przedszkola i szkoły; zabawa jako podstawowa forma aktywności dziecka w wieku

przedszkolnym; psychopedagogiczne podstawy konstruowania pojęć matematycznych; podstawy nabywania umiejętności czytania; wiedza i sposoby jej nabywania; dojrzałość szkolna a dojrzałość szkoły; wychowanie przez sztukę we wczesnej edukacji; alternatywne systemy wczesnej edukacji; kompetencje nauczyciela wczesnej edukacji.

Ćwiczenia: organizacja środowiska przedszkolnego a realizacja celów edukacji przedszkolnej; dokumenty programowe w edukacji przedszkolnej i wczesnoszkolnej; formy, metody i zasady pracy z dziećmi w wieku przedszkolnym i wczesnoszkolnym; kompetencje kluczowe i możliwości ich rozwijania we wczesnej edukacji; dziecko w grupie przedszkolnej i klasie szkolnej: aspekty rozwoju społecznego i poznawczego (grupa przedszkolna i klasa szkolna jako formalna i nieformalna grupa rówieśnicza; pojęcie statusu socjometrycznego); planowanie pracy wychowawczo-dydaktycznej w przedszkolu i szkole oraz działań profilaktycznych; istota programu wychowawczego; konstruowanie programów wychowawczo-profilaktycznych; diagnoza nauczycielska, zagadnienia pomocy psychologiczno-pedagogicznej, edukacji zdrowotnej, bezpieczeństwa dzieci i uczniów, ochrony i promocji zdrowia dziecka, edukacji dla bezpieczeństwa; praca z dzieckiem o specjalnych potrzebach rozwojowych i edukacyjnych; nauczanie integralne na poziomie przedszkolnym i wczesnoszkolnym; zagadnienia związane ze szkołą jako instytucją wychowawczą, w tym tworzenie klimatu wychowawczego, metody wychowawcze i ich skuteczność, konflikty w klasie i rodzinie, niepowodzenia szkolne – przyczyny i możliwości przezwyciężania; ukryty program na poziomie edukacji elementarnej, współpraca przedszkola i szkoły ze środowiskiem rodzinnym i lokalnym.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): formy aktywności dziecka, w tym naukę i zabawę; zagadnienia rozwoju zainteresowań, poszerzania autonomii i samodzielności; zagadnienia związane ze szkołą jako instytucją wychowawczą: środowisko społeczne klasy i szkoły, autokratyzm i demokrację w szkole, ukryty program szkoły, postawy nauczycieli i uczniów, pracę z grupą rówieśniczą, tworzenie klimatu wychowawczego w klasie i w szkole, metody wychowawcze i ich skuteczność, problematykę umiejętności i trudności wychowawczych, konfliktów w klasie i w rodzinie, błędów wychowawczych, granic i mierników oddziaływań wychowawczych, kryzysu szkoły, zasad współpracy rodziny i szkoły oraz szkoły ze środowiskiem pozaszkolnym; działania profilaktyczne w szkole: konstruowanie klasowych i szkolnych programów wychowawczo-profilaktycznych, promocję i ochronę zdrowia uczniów; diagnozę nauczycielską w kontekście działań profilaktycznych; zagadnienie pomocy psychologiczno-pedagogicznej – regulacje prawne, formy i zasady udzielania wsparcia; proces adaptacji dziecka w przedszkolu i ucznia w szkole – rolę przedszkola, szkoły i rodziny; zagadnienia dojrzałości szkolnej, przygotowania dziecka do nauki w szkole oraz obowiązku szkolnego; cel pracy opiekuńczo-wychowawczej z dziećmi w przedszkolu i uczniami w szkole na różnych etapach edukacyjnych; istotę programu wychowawczego; zagadnienia edukacji zdrowotnej, bezpieczeństwa dzieci w przedszkolu i uczniów w szkole oraz poza nimi (zajęcia terenowe, wycieczki); potrzebę ochrony zdrowia dziecka, w tym zdrowia psychicznego; znaczenie edukacji dla bezpieczeństwa i dbałości o bezpieczeństwo własne oraz innych.

Umiejętności (potrafi): wykorzystywać wiedzę pedagogiczną; pozyskiwać dane do interpretowania zachowań, procesów i zjawisk w zakresie edukacji; indywidualizować zadania oraz rozpoznawać trudności i identyfikować potrzeby ucznia, w tym dostosowywać metody i treści do możliwości ucznia, w tym ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi; pracować w zespole; rozpoznawać sytuacje zagrożeń w przedszkolu, szkole lub placówce systemu oświaty; zaprojektować podstawowe zajęcia opiekuńczo-wychowawcze; zaprojektować działania profilaktyczne w przedszkolu, szkole lub placówce oświaty; nawiązywać współpracę z nauczycielami oraz ze środowiskiem pozaszkolnym.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rozpoznawania specyfiki środowiska i jego wpływu na funkcjonowanie uczniów; podejmowania działań na rzecz dobra uczniów, środowiska

lokalnego i regionu; budowania relacji opartej na zaufaniu pomiędzy wszystkimi podmiotami procesu wychowania; porozumiewania się z osobami z różnych środowisk; okazywania empatii dzieciom i uczniom potrzebującym wsparcia i pomocy; profesjonalnego rozwiązywania konfliktów w klasie szkolnej i grupie wychowawczej; działania na rzecz poprawy funkcjonowania placówek oświatowych; samodzielnego pogłębiania wiedzy pedagogicznej; pracy w zespole i współpracy z nauczycielami, innymi specjalistami w celu doskonalenia swojego warsztatu pracy, a także z rodzicami i członkami społeczności szkolnej i lokalnej.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

5. Psychologia kliniczna dzieci i młodzieży

Cel kształcenia: wprowadzenie w problematykę współczesnej psychologii klinicznej dzieci i młodzieży; zaznajomienie z podstawową terminologią, metodami badań i wynikami badań psychologii klinicznej dzieci i młodzieży.

Treści merytoryczne:

Wykłady: założenia i główne kategorie badawcze psychologii klinicznej dzieci i młodzieży; typy zaburzeń i dysfunkcji w okresie rozwoju dzieci i młodzieży; całościowe zaburzenia rozwojowe i neurorozwojowe; psychopatologia zachowań ruchowych i uwagowych; psychopatologia funkcji poznawczych (deficyty umysłowe i wyjątkowe uzdolnienia); zaburzenia zachowania; zaburzenia poznawcze i emocjonalne na tle neurologicznym (m. in. padaczka, dziecięce porażenie mózgowe, FAS, zmiany w lateralizacji); zaburzenia lękowe, epizody depresyjne i zaburzenia psychosomatyczne; specyficzne zaburzenia rozwoju umiejętności szkolnych (SZRUS).

Ćwiczenia: ocena dysfunkcji poznawczych, społecznych i emocjonalnych w wybranych metodach i systemach diagnostycznych – studia przypadków klinicznych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): normę rozwojową; problematykę dysharmonii i zaburzeń rozwojowych u uczniów oraz zaburzeń zachowania; zagadnienia nieśmiałości i nadpobudliwości; dysfunkcje rozwoju mowy i specyficzne trudności w uczeniu się.

Umiejętności (potrafi): obserwować procesy rozwojowe dzieci i młodzieży, rozpoznawać bariery i trudności uczniów w procesie uczenia, komunikowania oraz w funkcjonowaniu społecznym, w tym uwarunkowane czynnikami środowiskowymi; rozpoznawać potrzeby psychospołecznego wsparcia uczniów; diagnozować złożone sytuacje rehabilitacyjne, edukacyjne, terapeutyczne; wykorzystywać aktualne koncepcje i wiedzę psychologiczną do wspierania procesu wychowania i nauczania uczniów, w tym uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi; pozyskiwać dane do interpretowania procesów i zjawisk z zakresu edukacji i terapii.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): komunikowania się i współpracy z otoczeniem społecznym; ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej; poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania; wykorzystania zdobytej wiedzy psychologicznej do analizy zdarzeń pedagogicznych; aktywnego uczestnictwa w grupach realizujących działania edukacyjne, rehabilitacyjne, terapeutyczne.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

6. Psychologia edukacyjna

Cel kształcenia: przygotowanie do psychologicznych aspektów nauczania i uczenia się; uformowanie własnej i efektywnej postawy podczas różnych form kształcenia, wychowania i interakcji edukacyjnych.

Treści merytoryczne:

Wykłady: teoria spostrzegania społecznego i komunikacji; reguły współdziałania; procesy komunikowania się; style komunikowania się uczniów i nauczyciela; zasady porozumiewania się emocjonalnego w klasie i w sytuacjach konfliktowych; bariery w komunikowaniu się, w szczególności w klasie; formy komunikowania się – autoprezentacja, aktywne słuchanie,

efektywne nadawanie, komunikację niewerbalną; wpływ mediów na zmiany współczesnej komunikacji oraz na proces wychowawczy; proces uczenia się: modele uczenia się – koncepcje klasyczne i współczesne ujęcia.

Ćwiczenia: metody i techniki uczenia się, trudności w uczeniu się, ich przyczyny i strategie ich przezwyciężania; metody i techniki identyfikacji oraz wspomagania rozwoju uzdolnień, zainteresowań i potrzeb; techniki i metody usprawniania komunikacji z uczniem oraz między uczniami; obserwacja zachowań społecznych i ocena ich uwarunkowań; porozumiewanie się w sytuacji konfliktowej; rozpoznawanie barier i trudności uczniów w procesie uczenia się, komunikowania się oraz w funkcjonowaniu społecznym, w tym uwarunkowane czynnikami środowiskowymi; radzenie sobie ze stresem i stosowanie strategii radzenia sobie z trudnościami; planowanie, na podstawie świadomej autorefleksji, działania na rzecz rozwoju zawodowego.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): teorię spostrzegania społecznego i komunikacji: zachowania społeczne i ich uwarunkowania, sytuację interpersonalną, zagadnienia empatii, zachowań asertywnych, agresywnych i uległych, postawy, stereotypy, uprzedzenia, stres i radzenie sobie z nim, porozumiewanie się ludzi w instytucjach; reguły współdziałania; procesy komunikowania się; style komunikowania się uczniów i nauczyciela; zasady porozumiewania się emocjonalnego w klasie i w sytuacjach konfliktowych; bariery w komunikowaniu się, w szczególności w klasie; różne formy komunikowania się – autoprezentacje, aktywne słuchanie, efektywne nadawanie, komunikację niewerbalną; wpływ mediów na zmiany współczesnej komunikacji oraz na proces wychowawczy; proces uczenia się: modele uczenia się – koncepcje klasyczne i współczesne ujęcia, metody i techniki uczenia się, trudności w uczeniu się, ich przyczyny i strategie ich przezwyciężania, metody i techniki identyfikacji oraz wspomagania rozwoju uzdolnień i zainteresowań, techniki i metody usprawniania komunikacji z uczniem oraz między uczniami; merytoryczne i metodyczne podstawy prowadzenia zajęć.

Umiejętności (potrafi): obserwować zachowania społeczne i ich uwarunkowania; skutecznie i świadomie komunikować się; porozumiewać się w sytuacji konfliktowej; rozpoznawać bariery i trudności uczniów w procesie uczenia, oraz w funkcjonowaniu społecznym, w tym uwarunkowane czynnikami środowiskowymi; identyfikować potrzeby ucznia w rozwoju uzdolnień i zainteresowań; radzić sobie ze stresem i stosować strategie radzenia sobie z trudnościami; zaplanować, na podstawie świadomej autorefleksji, działania na rzecz rozwoju zawodowego; prowadzić zajęcia w grupie zróżnicowanej, indywidualizować zadania, dostosowywać metody i treści do potrzeb i możliwości uczniów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej; poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania; wykorzystania zdobytej wiedzy psychologicznej do analizy zdarzeń pedagogicznych; komunikowania się i współpracy oraz aktywnego uczestnictwa w grupach realizujących działania edukacyjne.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

7. Etyczne, organizacyjne i prawne aspekty zawodu logopedy

Cel kształcenia: zapoznanie ze specyfiką pracy oraz etycznymi, organizacyjnymi i prawnymi aspektami wykonywania zawodu logopedy, w szczególności nauczyciela-logopedy; wykształcenie umiejętności wykorzystania zdobytej wiedzy w rozwiązywaniu problemów praktycznych związanych z pracą zawodową; uświadomienie na znaczenie relacji i współpracy w zawodzie logopedy.

Treści merytoryczne:

Wykłady: wprowadzenie do etyki – definicje, historia, wybrane koncepcje współczesne; zawód logopedy – charakterystyka i uwarunkowania; podstawowe pojęcia i terminy związane z etyką zawodową; wybrane problemy etyki zawodowej w odniesieniu do zawodu logopedy; organizacja pracy logopedy, w tym nauczyciela-logopedy (planowanie pracy, dokumentacja,

współpraca ze środowiskiem i in.); doskonalenie zawodowe i awans zawodowy; podstawy prawne działalności logopedy; główne zagrożenia zawodowe – strategie zaradcze i profilaktyczne; przedsiębiorczość w zawodzie logopedy.

Ćwiczenia: etyka zawodu logopedy; kodeksy etyczne logopedów; projektowanie ścieżki rozwoju w zawodzie logopedy; specyfika rozwoju zawodowego w placówkach oświatowych i w ochronie zdrowia; analiza wybranych aktów prawnych związanych z wykonywaniem zawodu logopedy; analiza sytuacji związanych z głównymi zagrożeniami występującymi w pracy logopedy; analiza zasad i tworzenia różnych form przedsiębiorczości w zawodzie logopedy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): specyfikę zawodu logopedy, w tym nauczyciela-logopedy; wybrane pojęcia i terminy związane z etyką zawodową; normy etyczne w zawodzie logopedy; znaczenie ustawicznego doskonalenia w zawodzie logopedy; podstawy i najważniejsze regulacje prawne związane z wykonywaniem zawodu; główne zagrożenia występujące w pracy logopedy oraz strategie zaradcze i działania profilaktyczne; problematykę przedsiębiorczości w zawodzie logopedy.

Umiejętności (potrafi): scharakteryzować zawód logopedy, w tym nauczyciela-logopedy; dokonać oceny etycznej postaw i postępowania; wymienić i omówić wybrane punkty kodeksu etycznego logopedy; zaprojektować ścieżkę własnego rozwoju w zawodzie logopedy, w tym w zawodzie nauczyciela-logopedy; dokonać analizy i interpretacji wybranych aktów prawnych warunkujących różne aspekty pracy logopedy; posługiwać się ekonomicznymi zasadami w działalności zawodowej logopedy, w tym zasadami przedsiębiorczości.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): samodzielnego rozwijania wiedzy i umiejętności warunkujących etyczną i profesjonalną pracę logopedy; posługiwania się zasadami i normami etycznymi związanymi ze specyfiką pracy logopedy, poszanowania godności i praw dziecka; dbania o dobro dziecka, budowania relacji i współpracy z uczniem i jego najbliższym środowiskiem; podejmowania odpowiedzialności za podejmowane decyzje i czynności zawodowe oraz ponoszenia konsekwencji własnych działań; przedsiębiorczego działania w zawodzie logopedy.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

V. PRAKTYKA

1. Praktyka zawodowa psychologiczno-pedagogiczna

Cel kształcenia: praktyczne zastosowanie wiedzy z zakresu psychologii, pedagogiki i logopedii poprzez obserwację pracy placówki oświatowej; poznanie specyfiki organizacyjnej i wychowawczej placówki, w tym realizowanych w niej zadań dydaktycznych, opiekuńczych i terapeutycznych podejmowanych przez nauczycieli, psychologów, pedagogów oraz logopedów; zapoznanie z organizacją pracy i zakresem obowiązków pracowników oraz uczestników procesów pedagogicznych; obserwacja funkcjonowania dziecka, ucznia i nauczyciela w codziennych sytuacjach; analiza i interpretacja zaobserwowanych zjawisk oraz sytuacji pedagogicznych; poznanie rodzajów i zasad prowadzenia dokumentacji szkolnej i specjalistycznej, w tym dokumentacji logopedycznej oraz materiałów dotyczących doradztwa zawodowego; zapoznanie z zasadami zapewniania bezpieczeństwa dzieciom i uczniom w placówkach oświatowych oraz podczas zajęć pozaszkolnych; rozwijanie kompetencji w zakresie współdziałania i komunikacji interpersonalnej z opiekunem praktyk, nauczycielami i specjalistami szkolnymi; kształtowanie refleksyjnej i odpowiedzialnej postawy zawodowej, sprzyjającej dalszemu rozwojowi umiejętności.

Treści merytoryczne: obserwacja i analiza procesu edukacyjnego w oparciu o wiedzę zdobytą podczas zajęć z psychologii i pedagogiki, z uwzględnieniem roli logopedy w złożonych i wieloaspektowych relacjach występujących w szkole lub placówce, w której odbywana jest

praktyka; zapoznanie ze strukturą organizacyjną, zakresem działania i zadaniami placówki; poznanie zadań dydaktycznych, opiekuńczych, wychowawczych i terapeutycznych realizowanych przez nauczycieli, psychologów, pedagogów oraz logopedów; zapoznanie z zasadami zapewniania bezpieczeństwa dzieciom i uczniom na terenie placówki oraz podczas zajęć pozaszkolnych; wstępna analiza dokumentacji pedagogicznej i specjalistycznej (m. in. planów działań wspierających, kart rozpoznawania indywidualnych potrzeb ucznia, indywidualnych programów edukacyjnych i edukacyjno-terapeutycznych); zapoznanie z dokumentacją prowadzoną przez logopedę (diagnozy, karty terapii, plany pracy logopedycznej); poznanie zasad prowadzenia dokumentacji dotyczącej doradztwa zawodowego oraz przepisów prawnych regulujących jego realizację; obserwacja zajęć dydaktycznych, wychowawczych i terapeutycznych prowadzonych przez nauczycieli, pedagogów, psychologów i logopedów; analiza sposobów organizacji i przebiegu zajęć z dziećmi w różnym wieku i o zróżnicowanych potrzebach rozwojowych; obserwacja funkcjonowania uczniów w grupie rówieśniczej oraz interakcji między nauczycielami, uczniami; analiza i interpretacja zaobserwowanych zjawisk psychologicznych i pedagogicznych w kontekście wiedzy teoretycznej; obserwacja bieżących zadań placówki; obserwacja procesu diagnozy pedagogicznej i logopedycznej prowadzonej przez specjalistów; analiza indywidualnych przypadków dzieci z zaburzeniami komunikacji językowej lub trudnościami szkolnymi; obserwacja rozpoznawania potrzeb rozwojowych i edukacyjnych uczniów; kształtowanie postawy refleksyjności, empatii i odpowiedzialności zawodowej; prowadzenie dziennika praktyk, dokumentującego przebieg i charakter wykonanych zadań; formułowanie wniosków z obserwacji oraz samoocena zdobytych doświadczeń i umiejętności; konsultacje z opiekunem praktyk w zakresie postępów i sposobu realizacji zadań.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): specyfikę przedszkola, szkoły lub placówki systemu oświaty, w której jest odbywana praktyka, w szczególności: zadania opiekuńczo-wychowawcze, organizację pracy, zakresy zadań pracowników, uczestników procesów pedagogicznych oraz rodzaj prowadzonej dokumentacji i program realizacji doradztwa zawodowego uwzględniający treści wynikające z przepisów dotyczących doradztwa zawodowego; zasady zapewniania bezpieczeństwa dzieciom w przedszkolu i uczniom w szkole lub placówce systemu oświaty i poza nimi.

Umiejętności (potrafi): zaobserwować funkcjonowanie dziecka, ucznia i nauczyciela w życiu przedszkola, szkoły lub placówki systemu oświaty; dokonać analizy i interpretacji zaobserwowanych lub doświadczonych sytuacji i zdarzeń pedagogicznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): skutecznego współdziałania z opiekunem praktyk zawodowych i nauczycielami w celu poszerzania swojej wiedzy.

Forma prowadzenia zajęć: praktyka.

2. Praktyka zawodowa

Cel kształcenia: przygotowanie do samodzielnego wykonywania zadań w zawodzie nauczyciela logopedy poprzez poznanie: zadań charakterystycznych dla placówki oświatowej i środowiska, w których one działają; organizacji, statutu i planu pracy przedszkola, szkoły lub placówki systemu oświaty, programu wychowawczo-profilaktycznego; miejsca nauczyciela logopedy w strukturze placówki, organizacji jego pracy oraz zakresu obowiązków; zasad zapewniania bezpieczeństwa dzieciom w przedszkolu i uczniom w szkole lub placówce systemu oświaty (w tym w gabinecie logopedycznym) oraz poza nimi. Zapoznanie się z warsztatem pracy nauczyciela logopedy, narzędziami i pomocami logopedycznymi, sposobem prowadzenia i przechowywania dokumentacji logopedycznej w placówce oświatowej; kształtowanie umiejętności obserwacji, wyciągania wniosków z obserwacji pracy nauczyciela logopedy, jego interakcji z dziećmi i uczniami oraz sposobu, w jaki planuje i przeprowadza

zajęcia, z obserwacji sposobu integracji działań opiekuńczo-wychowawczych, dydaktycznych i terapeutycznych przez nauczycieli oraz z bezpośredniej obserwacji zajęć logopedycznych; kształtowanie umiejętności planowania i przeprowadzania zajęć logopedycznych pod nadzorem opiekuna praktyk zawodowych; analizowania, przy pomocy opiekuna praktyk oraz nauczycieli akademickich prowadzących zajęcia przedmiotowe związane z treścią praktyk zawodowych, sytuacji i zdarzeń pedagogicznych zaobserwowanych lub doświadczonych w czasie praktyk; kształtowanie umiejętności w zakresie wykorzystywania metod i narzędzi stosowanych w diagnozie logopedycznej oraz metod i narzędzi stosowanych w terapii logopedycznej dzieci; analizowania i tworzenia dokumentacji logopedycznej zgodnej z przyjętymi w danej placówce zasadami. Kształtowanie umiejętności do współdziałania z opiekunem praktyk zawodowych oraz nauczycielami w celu poszerzania swojej wiedzy, organizacji pracy własnej i w zespole; kształtowanie odpowiedniego stosunku do zawodu i obowiązków z nim związanych.

Treści merytoryczne: specyfika zawodu nauczyciela logopedy w praktyce, w oparciu o wiedzę zdobytą podczas studiów pierwszego stopnia; funkcjonowanie przedszkola, szkoły lub placówki oświatowej; zadania placówek oświatowych i środowisko, w których one działają; miejsce nauczyciela logopedy w strukturze placówki, organizacji jego pracy oraz zakresu obowiązków; zasady zapewniania bezpieczeństwa w placówkach oświatowych i poza nimi, w tym zasady bezpieczeństwa pracy w gabinecie logopedycznym; warsztat pracy nauczyciela logopedy, narzędzia i pomoce logopedyczne; sposób prowadzenia i przechowywania dokumentacji logopedycznej w placówce oświatowej; obserwacja pracy nauczyciela logopedy, sposobu integracji działań opiekuńczo-wychowawczych, dydaktycznych i terapeutycznych oraz bezpośrednia obserwacja zajęć logopedycznych; planowanie diagnozy i terapii logopedycznej dzieci; stosowanie metod i narzędzi diagnozy oraz terapii logopedycznej dzieci w placówce oświatowej poprzez współprowadzenie i samodzielne prowadzenie zajęć logopedycznych, w formie i treści zaakceptowanych przez logoped; analiza sytuacji i zdarzeń pedagogicznych zaobserwowanych lub doświadczonych w czasie praktyk; analiza i tworzenie dokumentacji logopedycznej; organizacja pracy własnej i w zespole; stosunek do zawodu i obowiązki z nim związane.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zadania charakterystyczne dla przedszkola, szkoły lub placówki systemu oświaty oraz środowisko, w jakim one działają; organizację, statut i plan pracy przedszkola, szkoły lub placówki systemu oświaty oraz program wychowawczo-profilaktyczny; zasady zapewniania bezpieczeństwa dzieciom w przedszkolu i uczniom w szkole lub placówce systemu oświaty i poza nimi.

Umiejętności (potrafi): wyciągać wnioski z obserwacji pracy nauczycieli, ich interakcji z dziećmi i uczniami oraz sposobu, w jaki planują i przeprowadzają zajęcia dydaktyczne, wychowawcze, opiekuńcze i terapeutyczne; wyciągać wnioski z obserwacji sposobu integracji działań opiekuńczo-wychowawczych, dydaktycznych i terapeutycznych przez nauczycieli lub terapeutów; wyciągać wnioski z bezpośredniej obserwacji zajęć terapeutycznych; zaplanować i przeprowadzić zajęcia pod nadzorem opiekuna praktyk zawodowych; analizować, przy pomocy opiekuna praktyk zawodowych oraz nauczycieli akademickich prowadzących zajęcia w zakresie przygotowania psychologiczno-pedagogicznego, sytuacje i zdarzenia pedagogiczne zaobserwowane lub doświadczone w czasie praktyk.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): skutecznego współdziałania z opiekunem praktyk zawodowych oraz z nauczycielami w celu poszerzania swojej wiedzy; inicjowania działań na rzecz interesu publicznego, w szczególności w zakresie profilaktyki logopedycznej i poprawy jakości komunikacji językowej w środowisku lokalnym.

Forma prowadzenia zajęć: praktyka.

VI. INNE WYMAGANIA

1. Ergonomia

Cel kształcenia: zapoznanie z zasadami ergonomii.

Treści merytoryczne: ergonomia – pojęcia i definicje; ergonomia jako nauka interdyscyplinarna; główne nurty w ergonomii: ergonomia stanowiska pracy (wysiłek fizyczny na stanowisku pracy, wysiłek psychiczny na stanowisku pracy, dostosowanie antropometryczne stanowiska pracy, materialne środowisko pracy), ergonomia produktu – inżynieria ergonomicznej jakości, ergonomia dla osób starszych i niepełnosprawnych; ergonomia pracy stojącej i siedzącej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): główne pojęcia związane z ergonomią, ze szczególnym uwzględnieniem ergonomii stanowiska pracy; problemy i zagrożenia wynikające z niewłaściwych rozwiązań ergonomicznych.

Umiejętności (potrafi): ocenić warunki w pracy zawodowej ze względu na problemy ergonomiczne oraz reagować na nie; dostrzegać nieprawidłowości ergonomiczne podczas aktywności pozazawodowej; wskazać cechy ergonomiczne w obiektach technicznych i uwzględnić je w wyborach konsumenckich.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): stosowania zasad ergonomii; reagowanie na zagrożenia wynikające z wadliwych rozwiązań i nieprawidłowości w zakresie jakości ergonomicznej.

Forma prowadzenia zajęć: kurs z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość.

2. Etykieta

Cel kształcenia: zapoznanie z wybranymi zagadnieniami dotyczącymi zasad savoir-vivre'u; wprowadzenie w elementy etykiety codziennej, akademickiej oraz biznesowej.

Treści merytoryczne: zagadnienia dotyczące zasad savoir-vivre'u w życiu codziennym – zwroty grzecznościowe, powitania, główne zasady etykiety oraz precedencji w miejscach publicznych; etykieta akademicka – precedencja, tytułowanie, zasady korespondencji służbowej; elementy etykiety biznesowej – dostosowanie ubioru do okoliczności, zasady przedstawiania, przygotowanie do rozmowy kwalifikacyjnej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): główne zasady rządzące interpersonalnymi relacjami w życiu prywatnym oraz relacjach zawodowych.

Umiejętności (potrafi): stosować zasady etykiety i kurtuazji w życiu społecznym i zawodowym.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): stosowania zasad etykiety w relacjach interpersonalnych.

Forma prowadzenia zajęć: kurs z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość.

3. Ochrona własności intelektualnej

Cel kształcenia: zapoznanie z przepisami dotyczącymi ochrony własności intelektualnej.

Treści merytoryczne: ustawy aparat pojęciowy związany z ochroną prawną własności intelektualnej; pola eksploatacji utworów; literatura i przepisy prawa autorskiego; podmioty własności intelektualnej; przedmioty własności intelektualnej; treść prawa w tym zakresie.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): przepisy dotyczące ochrony własności intelektualnej.

Umiejętności (potrafi): praktycznie zastosować przepisy dotyczące ochrony własności intelektualnej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): określenia poziomu swojej wiedzy i umiejętności.

Forma prowadzenia zajęć: kurs z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość.

4. Szkolenie w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy

Cel kształcenia: przekazanie wiadomości na temat ogólnych zasad postępowania w razie wypadku podczas nauki i w sytuacjach zagrożeń, okoliczności i przyczyn wypadków; poznanie zasad udzielania pierwszej pomocy w razie wypadku, jak również wskazanie potencjalnych zagrożeń, z jakimi mogą zetknąć się studenci.

Treści merytoryczne: regulacje prawne z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy; obowiązujące ustawy, rozporządzenia, identyfikacja, analiza i ocena zagrożeń dla życia i zdrowia na poszczególnych kierunkach studiów (czynniki niebezpieczne, szkodliwe i uciążliwe); analiza okoliczności i przyczyn wypadków studentów: omówienie przyczyn wypadków; ogólne zasady postępowania w razie wypadku podczas nauki i w sytuacjach zagrożeń (np. pożaru); zasady udzielania pierwszej pomocy w razie wypadku – apteczka pierwszej pomocy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady postępowania w razie wypadku podczas nauki i w sytuacjach zagrożeń, okoliczności i przyczyn wypadków; zasady pierwszej pomocy.

Umiejętności (potrafi): postępować z materiałami niebezpiecznymi i szkodliwymi dla zdrowia; posługiwać się środkami ochrony indywidualnej i środkami ratunkowymi, w tym udzielić pierwszej pomocy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): zachowania ostrożności w postępowaniu z materiałami niebezpiecznymi i szkodliwymi dla zdrowia; przestrzegania zasad BHP przez siebie i swoich kolegów; wykazania się odpowiedzialnością za bezpieczeństwo i higienę pracy w swoim otoczeniu; angażowania się w podejmowanie czynności ratunkowych.

Forma prowadzenia zajęć: kurs z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość.

PLAN STUDIÓW KIERUNKU LOGOPEDIA

Obowiązuje od cyklu: 2026 Z

Profil kształcenia: ogólnoakademicki

Forma studiów: stacjonarne

Poziom studiów: studia pierwszego stopnia – licencjackie

Liczba semestrów: 6

Dziedzina/y nauki/dyscyplina/y naukowa/e lub artystyczna/e: dziedzina nauk humanistycznych, dyscyplina naukowa: językoznawstwo; dziedzina nauk społecznych, dyscypliny naukowe: pedagogika, psychologia; dziedzina nauk medycznych i nauk o zdrowiu, dyscyplina: nauki medyczne

Rok studiów: 1, semestr: 1

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				Praktyka	Praca dyplomowa	
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne			
Grupa treści													
I - WYMAGANIA OGÓLNE													
1	Język obcy I	1	2	1	zal-o	f	30	0	30	1	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			2	1	x	x	30	0	30	1	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	1	x	x	30	0	30	1	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			2	1	x	x	30	0	30	1	0	0	
II – PODSTAWOWYCH													
1	Zdrowie człowieka	1	1	0	zal-o	f	15	15	0	2	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			1	0	x	x	15	15	0	2	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			1	0	x	x	15	15	0	2	0	0	

III – KIERUNKOWYCH												
1	Anatomia i fizjologia narządów mowy	1	4	1	egz.	o	45	20	25	4	0	0
2	Podstawy audiologii	1	1	0	zal-o	o	15	15	0	2	0	0
3	Podstawy neonatologii	1	1	0	zal-o	o	15	15	0	2	0	0
4	Fonetyka funkcjonalna, akustyczna, wizualna i artykulacyjna I	1	3	1	zal-o	o	60	30	30	2	0	0
5	Wstęp do nauki o języku	1	1	0,5	zal-o	o	15	0	15	2	0	0
6	Komunikacja	1	1	0	zal-o	f	15	15	0	2	0	0
7	Emisja głosu z elementami logopedii artystycznej I	1	3	1,2	zal-o	o	30	0	30	2	0	0
8	Literatura w kształceniu logopedycznym	1	2	1,2	zal-o	f	30	0	30	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			16	4,9	x	x	225	95	130	18	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	4,9	x	x	130	0	130	12	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			3	1,2	x	x	45	15	30	4	0	0
IV – BN PRZYGOTOWANIE PSYCHOLOGICZNO-PEDAGOGICZNE												
1	Pedagogika	1	4,5	1	egz.	o	60	30	30	4	0	0
2	Psychologia ogólna	1	3	0	egz.	o	30	30	0	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			7,5	1	x	x	90	60	30	8	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	1	x	x	30	0	30	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
VI – INNE												
1	Szkolenie w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy	1	0,5	0	zal	o	4	4	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			0,5	0	x	x	4	4	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	0	x	x	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. w semestrze 1			27	6,9	x	x	364	174	190	29	0	0

Rok studiów: 1, semestr: 2

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				Praktyka	Praca dyplomowa	
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne			
Grupa treści													
I - WYMAGANIA OGÓLNE													
1	Przedmiot ogólnouczeniowy I	2	2	0	zal-o	f	30	30	0	1	0	0	
2	Język obcy II	2	2	1	zal-o	f	30	0	30	1	0	0	
3	Technologie informacyjne w humanistyce	2	2	1	zal-o	o	30	0	30	1	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			6	2	x	x	90	30	60	3	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	2	x	x	60	0	60	2	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			4	1	x	x	60	30	30	2	0	0	
III – KIERUNKOWYCH													
1	Patologia narządów mowy z ortologopedią	2	2	0	zal-o	o	30	30	0	2	0	0	
2	Wstęp do neurologii	2	1	0	zal-o	o	15	15	0	2	0	0	
3	Wprowadzenie do foniatrii	2	1	0	zal-o	o	15	15	0	2	0	0	
4	Elementy psychiatrii i psychopatologii	2	1	0	zal-o	o	15	15	0	2	0	0	
5	Fonetyka funkcjonalna, akustyczna, wizualna i artykulacyjna II	2	4	1,2	egz.	o	60	30	30	4	0	0	
6	Funkcjonalny opis języka polskiego I	2	3	1	zal-o	o	60	30	30	2	0	0	
7	Emisja głosu z elementami logopedii artystycznej II	2	2	1	zal-o	o	30	0	30	2	0	0	
8	Wprowadzenie do logopedii	2	2	0	zal-o	o	30	30	0	2	0	0	
9	Rozwój mowy dziecka – norma i patologia	2	3,5	1	egz.	o	60	30	30	4	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			19,5	4,2	x	x	315	195	120	22	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	4,2	x	x	120	0	120	12	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0	
IV - BN PRZYGOTOWANIE PSYCHOLOGICZNO-PEDAGOGICZNE													
1	Psychologia rozwojowa dzieci i młodzieży	2	3	0	egz.	o	30	30	0	4	0	0	
2	Pedagogika przedszkolna i wczesnoszkolna	2	4,5	1	egz.	o	60	30	30	4	0	0	

Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)	7,5	1	x	x	90	60	30	8	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)	x	1	x	x	30	0	30	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)	0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. w semestrze 2	33	7,2	x	x	495	285	210	33	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. na 1 roku studiów	60	14,1	x	x	859	459	400	62	0	0

Rok studiów 2, semestr: 3

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				Praktyka	Praca dyplomowa	
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne			
Grupa treści													
I - WYMAGANIA OGÓLNE													
1	Język obcy III	3	2	1	zal-o	f	30	0	30	1	0	0	
2	Wychowanie fizyczne I	3	0	0	zal-o	o	30	0	30	0	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			2	1	x	x	60	0	60	1	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	1	x	x	30	0	30	1	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			2	1	x	x	30	0	30	1	0	0	
III – KIERUNKOWYCH													
1	Zaburzenia genetyczne i niepełnosprawności sprzężone w pracy logopedy	3	1	0	zal-o	o	15	15	0	2	0	0	
2	Funkcjonalny opis języka polskiego II	3	3	1	egz.	o	45	15	30	4	0	0	
3	Poprawność językowa	3	2	1	zal-o	f	30	0	30	2	0	0	
4	Podstawy psycholingwistyki i neuropsychologii	3	1	0,5	zal-o	o	15	0	15	2	0	0	
5	Dydaktyka i metodyka postępowania logopedycznego	3	2	0,5	zal-o	o	30	15	15	2	0	0	
6	Warsztaty logopedyczne. Zasady diagnozy i terapii opóźnionego rozwoju mowy i niedokształcenia mowy pochodzenia korowego	3	2,5	1,2	zal-o	o	30	0	30	2	0	0	
7	Dyslalia. Metody diagnozy i terapii zaburzeń artykulacji I	3	3	1	zal-o	o	60	30	30	2	0	0	

8	Balbutologopedia. Metody diagnozy i terapii zaburzeń płynności mówienia	3	3,5	1	egz.	o	45	15	30	4	0	0
9	Pedagogika specjalna	3	2	0	egz.	o	30	30	0	4	0	0
10	Konteksty współczesnej logopedii I	3	2	0,5	zal-o	f	30	15	15	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			22	6,7	x	x	330	135	195	26	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	6,7	x	x	195	0	195	20	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			4	1,5	x	x	60	15	45	4	0	0
IV - BN PRZYGOTOWANIE PSYCHOLOGICZNO-PEDAGOGICZNE												
1	Psychologia kliniczna dzieci i młodzieży	3	3	0,5	egz.	o	30	15	15	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			3	0,5	x	x	30	15	15	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	0,5	x	x	15	0	15	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
VI – INNE												
1	Ergonomia	3	0,25	0	zal	o	2	2	0	0	0	0
2	Etykieta	3	0,5	0	zal	o	4	4	0	0	0	0
3	Ochrona własności intelektualnej	3	0,25	0	zal	o	2	2	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			1	0	x	x	8	8	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	0	x	x	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. w semestrze 3			28	8,2	x	x	428	158	270	31	0	0

Rok studiów: 2, semestr: 4

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				Praktyka	Praca dyplomowa	
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne			
Grupa treści													
I – WYMAGANIA OGÓLNE													
1	Przedmiot ogólnouczelniany II	4	2	0	zal-o	f	30	30	0	1	0	0	
2	Język obcy IV	4	2	1	egz.	f	30	0	30	1	0	0	
3	Wychowanie fizyczne II	4	0	0	zal-o	o	30	0	30	0	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			4	1	x	x	90	30	60	2	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	1	x	x	30	0	30	1	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			4	1	x	x	60	30	30	2	0	0	
III – KIERUNKOWYCH													
1	Fonetyka historyczna	4	1	0	zal-o	f	15	15	0	2	0	0	
2	Semantyka	4	1	0,7	zal-o	f	20	0	20	2	0	0	
3	Neurologopedia	4	2,5	1	egz.	o	45	15	30	4	0	0	
4	Logorytmika i umuzykalnienie	4	1,5	1	zal-o	o	30	0	30	2	0	0	
5	Proseminarium	4	1	0,5	zal-o	f	15	0	15	2	0	0	
6	Metody badań społecznych	4	1,5	0,5	zal-o	o	30	15	15	2	0	0	
7	Wczesna interwencja logopedyczna	4	1,5	0,5	zal-o	o	30	0	30	2	0	0	
8	Warsztaty logopedyczne. Zasady diagnozy i terapii w gerontologopedii oraz onkologopedii z podstawami rehabilitacji głosu po laryngektomii	4	2,5	1,2	zal-o	o	30	0	30	2	0	0	
9	Dyslalia. Metody diagnozy i terapii zaburzeń artykulacji II	4	2	1	egz.	o	30	0	30	4	0	0	
10	Surdologopedia z elementami tyflogopedii. Metody wychowania słuchowego i językowego	4	3,5	1	egz.	o	45	15	30	4	0	0	
11	Konteksty współczesnej logopedii II	4	2	0,5	zal-o	f	30	15	15	2	0	0	
12	Konteksty współczesnej logopedii III	4	2	1,2	zal-o	f	30	0	30	2	0	0	

Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			22,0	9,1	x	x	350	75	275	30	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	9,1	x	x	275	0	275	28	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			7	2,9	x	x	110	30	80	10	0	0
IV - BN PRZYGOTOWANIE PSYCHOLOGICZNO-PEDAGOGICZNE												
1	Psychologia edukacyjna	4	3	0,5	zal-o	o	30	15	15	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			3	0,5	x	x	30	15	15	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	0,5	x	x	15	0	15	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
V – PRAKTYKA												
1	Praktyka zawodowa psychologiczno-pedagogiczna	4	3	0	zal-o	o	0	0	0	0	30	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			3	0	x	x	0	0	0	0	30	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	0	x	x	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. w semestrze 4			32	10,6	x	x	470	120	350	34	30	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. na 2 roku studiów			60	18,8	x	x	898	278	620	65	30	0

Rok studiów: 3 semestr: 5

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				Praktyka	Praca dyplomowa	
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne			
Grupa treści													
III – KIERUNKOWYCH													
1	Socjolingwistyka z elementami logopedii międzykulturowej	5	1,5	0,5	zal-o	o	30	15	15	2	0	0	
2	Dysleksja	5	2,5	1,2	zal-o	o	45	15	30	2	0	0	
3	Oligofrenologopedia	5	2	1,0	egz.	o	45	15	30	4	0	0	
4	Profilaktyka logopedyczna	5	1,5	0,6	zal-o	o	30	15	15	2	0	0	
5	Seminarium licencjackie i praca dyplomowa I	5	5	1,2	zal-o	f	30	0	30	2	0	0	
6	Komunikacja wspomagająca i alternatywna	5	2,5	1,2	egz.	o	45	15	30	4	0	0	
7	Warsztaty logopedyczne. Zasady diagnozy i terapii afazji i dyzartrii	5	2,5	1,2	zal-o	o	30	0	30	2	0	0	
8	Diagnostyka logopedyczna i postępowanie rehabilitacyjne w zaburzeniach połykania	5	1,5	0,7	zal-o	o	20	0	20	2	0	0	
9	Elementy integracji sensorycznej w diagnozie i terapii logopedycznej	5	1,5	0,5	zal-o	o	15	0	15	2	0	0	
10	Konteksty współczesnej logopedii IV	5	3,5	1,2	zal-o	f	30	0	30	2	0	0	
11	Konteksty współczesnej logopedii V	5	3,5	1,2	zal-o	f	30	0	30	2	0	0	
12	Konteksty współczesnej logopedii VI	5	3	0,5	zal-o	f	30	15	15	2	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			30,5	11	x	x	380	90	290	28	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	11	x	x	290	0	290	28	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			15	4,1	x	x	120	15	105	8	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. w semestrze 5			30,5	11	x	x	380	90	290	28	0	0	

Rok studiów: 3. semestr: 6

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				Praktyka	Praca dyplomowa	
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne			
Grupa treści													
I – WYMAGANIA OGÓLNE													
1	Wykład monograficzny	6	2	0	zal-o	f	30	30	0	1	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			2	0	x	x	30	30	0	1	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	0	x	x	0	0	0	0	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			2	0	x	x	30	30	0	1	0	0	
III – KIERUNKOWYCH													
1	Podstawy fizjoterapii dla logopedów	6	1	0	zal-o	o	15	15	0	2	0	0	
2	Komputer, media i nowe technologie w pracy logopedy	6	1	0,5	zal-o	o	15	0	15	2	0	0	
3	Logopedyczne aspekty dwujęzyczności	6	1	0,5	zal-o	o	15	0	15	2	0	0	
4	Logopedyczny trening słuchowy	6	1	0,5	zal-o	o	15	0	15	2	0	0	
5	Seminarium licencjackie i praca dyplomowa II	6	5	1,2	zal-o	f	30	0	30	2	0	0	
6	Metodyka rewalidacji indywidualnej	6	3	1	zal-o	o	45	15	30	2	0	0	
7	Warsztaty logopedyczne. Zasady diagnozy i terapii osób z niepełnosprawnością intelektualną, osób z zaburzeniami ze spektrum autyzmu oraz osób z mutyzmem wybiórczym	6	2,5	1,2	zal-o	o	30	0	30	2	0	0	
8	Konteksty współczesnej logopedii VII	6	3	1,2	zal-o	f	30	0	30	2	0	0	
9	Konteksty współczesnej logopedii VIII	6	2,5	1,2	zal-o	f	30	0	30	2	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			20	7,3	x	x	225	30	195	18	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	7,3	x	x	195	0	195	16	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			10,5	3,6	x	x	90	0	90	6	0	0	

IV - BN PRZYGOTOWANIE PSYCHOLOGICZNO-PEDAGOGICZNE												
1	Etyczne, organizacyjne i prawne aspekty zawodu logopedy	6	3	0,5	egz.	o	30	15	15	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			3	0,5	x	x	30	15	15	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	0,5	x	x	15	0	15	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
V. PRAKTYKA												
1	Praktyka zawodowa	6	4,5	0	zal-o	o	0	0	0	0	120	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			4,5	0	x	x	0	0	0	0	120	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			x	0	x	x	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. w semestrze 6			29,5	7,8	x	x	285	75	210	23	120	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. na 3 roku studiów			60	18,8	x	x	665	165	500	51	120	0

Tabela podsumowująca plan

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				Praktyka	Praca dyplomowa
				ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne		
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. w planie studiów		180	51,70	2422	902	1520	178	150	0
Grupa treści									
I - WYMAGANIA OGÓLNE									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		16	5,00	300	90	210	8	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)		x	5,00	150	0	150	5	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		14	4,00	210	90	120	7	0	0
II – PODSTAWOWYCH									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		1	0,00	15	15	0	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)		x	0,00	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		1	0,00	15	15	0	2	0	0
III – KIERUNKOWYCH									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		130	43,20	1825	620	1205	142	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)		x	43,20	1205	0	1205	116	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		39,5	13,30	425	75	350	32	0	0
IV - BN PRZYGOTOWANIE PSYCHOLOGICZNO-PEDAGOGICZNE									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		24	3,50	270	165	105	26	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)		x	3,50	105	0	105	18	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		0	0,00	0	0	0	0	0	0
V – PRAKTYKA									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		7,5	0,00	0	0	0	0	150	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)		x	0,00	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		0	0,00	0	0	0	0	0	0
VI – INNE									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		1,5	0,00	12	12	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)		x	0,00	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		0	0,00	0	0	0	0	0	0

I	Punkty ECTS sumaryczne wskaźniki ilościowe, w tym zajęcia:	Punkty ECTS	
		Liczba	%
Ogółem - plan studiów		180	100,00
1	wymagające bezpośredniego udziału nauczyciela akademickiego lub innych osób prowadzących zajęcia	104	57,78
2	z zakresu nauk podstawowych	1	0,56
3	o charakterze praktycznym (laboratoryjne, projektowe, warsztatowe)	51,7	28,72
4	ogólnouczelniane lub realizowane na innym kierunku	13,5	7,5
5	zajęcia do wyboru - co najmniej 30% punktów ECTS	54,5	30,28
6	wymiar praktyk	7,5	4,17
7	zajęcia z wychowania fizycznego	-	-
8	zajęcia z języka obcego	8	4,44
9	zajęcia kształtujące umiejętności praktyczne (dotyczy profilu praktycznego)	-	-
10	przedmioty z dziedziny nauk humanistycznych lub nauk społecznych	161,5	89,72
11	zajęcia związane z prowadzoną w uczelni działalnością naukową w dyscyplinie/ach, do których przyporządkowano kierunek studiów (dotyczy profilu ogólnoakademickiego)	154,5	85,83
12	zajęcia z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość	1,5	0,83

II	Procentowy udział pkt ECTS dla każdej z dyscyplin naukowych w łącznej liczbie punktów ECTS	%
1	językoznawstwo	56
2	pedagogika	24
3	psychologia	10
4	nauki medyczne	10
Ogółem:		100%

Przedmiot ogólnouczelniany I, II (z zakresu nauk medycznych i nauk o zdrowiu/nauk rolniczych/nauk ścisłych i przyrodniczych)
1) Apiterapia – produkty pszczele, ich właściwości i zastosowanie w leczeniu
2) Ekologiczne i ekonomiczne aspekty pszczelarstwa
3) Fascynujący świat ptaków
4) Genetyka w życiu człowieka
5) Hobbystyczny chów pszczoły miodnej i dzikich pszczołowatych
6) Ochrona przyrody
7) Dietetyka i żywienie człowieka
8) Pogoda, klimat i człowiek
9) Rośliny ozdobne w życiu człowieka

Przedmioty do wyboru

Zdrowie człowieka:

- 1) Edukacja zdrowotna i promocja zdrowia
- 2) Promocja zdrowia psychicznego

Komunikacja:

- 1) Podstawy komunikacji interpersonalnej i społecznej
- 2) Wybrane zagadnienia komunikacji międzyludzkiej i międzygatunkowej

Literatura w kształceniu logopedycznym:

- 1) Terapeutyczne funkcje literatury
- 2) Literatura dla dzieci i młodzieży

Poprawność językowa:

- 1) Kultura języka i wypowiedzi
- 2) Współczesna pisownia polska

Konteksty współczesnej logopedii I:

- 1) Teatr w kulturze
- 2) Pragmatyka językowa w pracy logopedy
- 3) Pragmatics in Speech Therapy

Fonetyka historyczna:

- 1) Rozwój fonetyczny języka polskiego
- 2) Wybrane elementy fonetyki indoeuropejskiej

Semantyka:

- 1) Semantyka językowa w pracy logopedy
- 2) Warsztaty semantyczno-leksykograficzne

Konteksty współczesnej logopedii II:

- 1) Analiza dzieła teatralnego
- 2) Strategie prezentacji medialnej i autoprezentacji

Konteksty współczesnej logopedii III:

- 1) Warsztat teatralny. Praca z zespołem
- 2) Stylistyka w pracy logopedy

Konteksty współczesnej logopedii IV:

- 1) Warsztat teatralny. Praca z zespołem
- 2) Komunikacja z dzieckiem

Konteksty współczesnej logopedii V:

- 1) Warsztat reżyserski
- 2) Retoryka w pracy logopedy

Konteksty współczesnej logopedii VI:

- 1) Sceniczna interpretacja tekstu
- 2) Komunikacja a nowe media

Wykład monograficzny:

- 1) Obrazy kobiecości w literaturze i kulturze wizualnej
- 2) Krytyczne myślenie

Konteksty współczesnej logopedii VII:

- 1) Warsztat reżyserski
- 2) Komunikacja z osobami z zaburzeniami mowy

Konteksty współczesnej logopedii VIII:

- 1) Warsztat teatralny. Praca z zespołem
- 2) Komunikacja w sytuacji konfliktu w pracy logopedy